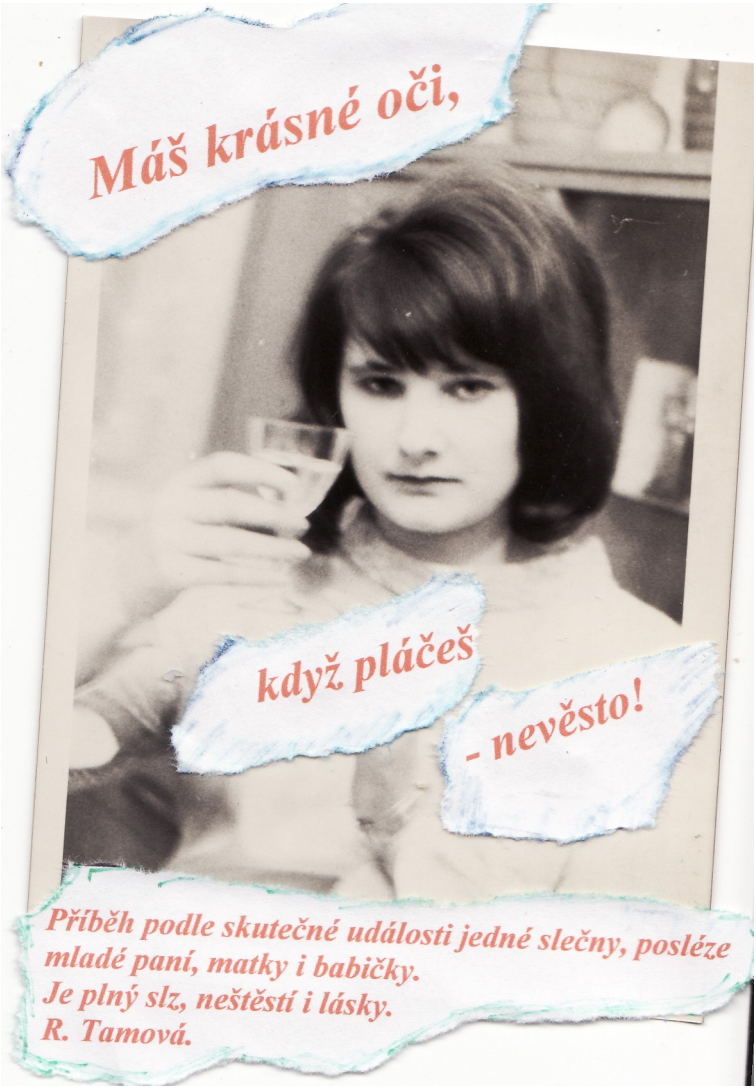

Máš krásné oči,
když pláčeš
- nevěsto!
Příběh podle skutečné události jedné slečny, posléze mladé paní, matky i babičky.
Je plný slz, neštěstí i lásky.
R. Tamová.

Máš krásné oči, když pláčeš, nevěsto.

Slzy a láska.

kapitola 1

Celý týden jsem vymýšlela důvody, proč za ním nejet. Je to přeci jenom nafoukaný, ješitný číšník, který si myslí, že když má peníze, všichni si sednou na zadek. Přesně to je něco pro mě. Ne a ne! Nesnáším tyhle typy, ale jak se ho zbavit.

Nakonec mě dostala vlastní zvědavost a touha ho trochu pokořit. Přeci jenom tam pojedu, abych tu jeho ješitnost a domýšlivost trochu zkrouhla. Pochopitelně jsem šla za dámu. Oblékla jsem si tmavě zelenou úzkou sukni, kombinovanou černým proužkem, světle zelenou lurexovou halenku, a v té

samé barvě stuhu do tmavě hnědých dlouhých vlasů. Samozřejmě nechyběly černé lodičky, kabelka a vše doplněno jemným zlatým řetízkem a náramkem. Upravené, nalakované nehty, nechyběla rtěnka a modré oči zvýrazněné černou linkou.

A tak jsem v pátek sedla na autobus a dojela do malého městečka s krásným, hotýlkem, kde pracoval. Chodím okolo hotelu, prohlížím si ho velkými přízemními výlohami a začínám mít pěknou trému.

Nevím proč, ale svírá se mi žaludek a probíhá mnou divné nepochopitelné chvění. Když se odhodlám, že vstoupím, vyběhne ven číšník se slovy:

„Dobrý večer, slečno, jste očekávána, prosím, následujte mne." Trochu mě to zaskočilo, ale jenom jsem kývla a šla za ním.

Šli jsme přes krásnou, honosnou recepci, která ústila jedním směrem do restaurace a druhým na

hotelové pokoje. Číšník mi v recepci bere kabát a ukazuje směrem k restauraci. Otvírá velké prosklené dveře a uvádí mě ke stolu. Všechny stoly jsou pokryty ubrusy s modrou kostkou. Jen jeden stůl má sněhobílý ubrus a na něm kytici rudých růží. Podotýkám, že sehnat růže v lednu musel být nadlidský výkon.

Sedám si ke stolu a začínám mít divné tušení: „Proboha, kam jsem se to dostala a kde vůbec ten můj věčně otravující nápadník je?" Najednou ani nevím jak, stál přede mnou usměvavý, v padnoucím smokinku a neposlušnými vlnami na hlavě. Došlo mi, že tam dělá pana vrchního.

Se slovy: „Ahoj, lásko, hned se ti budu věnovat, mi políbil ruku a čelo. Postavil přede mě sklenku svařeného vína a odkráčel zkasírovat vedlejší stůl. Nevím, kde se to v něm vzalo, ale pohyboval se po place jak ryba ve vodě.

Vyzařovalo z něj nepopsatelné charisma a šarm. A mně začalo nějak divně tlouct srdíčko.

Po chvíli se ke mně vrátil, položil na stůl klíče od pokoje a řekl:

„Jsi určitě po cestě unavená, běž si na pokoj odpočinout, pak tě vyzvednu a můžeme si jít zatančit.

„Dobře, mně to vyhovuje," říkám a hlavně si potřebuji udělat v sobě pořádek. Začínám mít v hlavě trochu rušno.

Opět přišel číšník, aby mě vyprovodil na pokoj (to mu nestojím za to, aby mě vyprovodil sám?). Nevím proč, ale dělalo mi vlastně dobře, že se o mě stará jeho číšník, ale taky mi to trochu vadilo. Pokud to byla jeho hra, jak nebýt otravný nápadník, tak se mu to dařilo. Jenom nevím, jestli je to dobře pro mě.

Číšník mi otevřel dveře do pokoje, popřál pěknou zábavu a zmizel. Byl jako ze starého filmu. Bylo to příjemné, ten Pavel, tak se totiž ten otravný nápadník jmenuje, věděl asi moc dobře, co dělá. Byl o šest let starší, měl maturitu, nedodělanou vysokou a mně bylo pouhých sedmnáct. Pochopitelně jsem si myslela, že vím úplně vše. Opak byl pravdou.

Když jsem vstoupila do pokoje, zůstala jsem stát v němém úžasu. Na stole stála opět kytice růží, v rohu pokoje byl zrcadlový bar, ve kterém nebylo zapomenuto na nic. Stála tam láhev bílého i červeného vína, láhev whisky, sodovky a nechyběl ani sekt. Cigarety značky "Kent", té samé značky zapalovač i čokoláda. Ke všemu patřičné skleničky, u kterých jsem ani nevěděla, k čemu jsou.

Na posteli leželo poupátko z růže a já jsem stála uprostřed toho jako ve filmu a tekly mi slzy po tváři, které se ne a ne zastavit. Ještě nikdy jsem nic podobného neslyšela ani vyprávět, natož zažít.

Najednou se ozvalo jemné zaklepání na dveře a po mém „dále" přišli dva číšníci.

Jeden nesl obloženou studenou mísu věcmi, které jsem nikdy ani neviděla: různé roládky, mini salámky, drůbeží růžičky zdobené kaviárem a zeleninou, kterou jsem neuměla ani pojmenovat. Druhý číšník měl starodávný porcelánový ovál, na kterém byla zase masa všeho druhu obložená hranolkami, kroketami, brambory, rýží a dresinky, jejichž původ mi byl opravdu cizí. Položili to na stůl a s přáním dobré chuti odkráčeli. Já jsem opět uprostřed toho všeho nemohla zastavit slzy.

Snad to bylo štěstí, snad překvapení nebo okouzlení, nevím, ale začínala jsem v tom pěkně bruslit.

Sedla jsem si k tomu prostřenému stolu, bylo mi krásně i smutno. Věděla jsem, že pracuje, ale samotné mi na tom krásně vyzdobeném pokoji dobře nebylo. Jen mi tohle proskočilo myslí, s

mírným zaklepáním se otevřely dveře a Pavel stál mezi nimi.

„Mohu s vámi, dámo, povečeřet?" Řekl s úsměvem jemu vlastním. Utíral mi slzičky z tváří a hloupě se zeptal:

„Tebe něco bolí? Není to něco, co bych mohl vyléčit?" Vzal mě za ramena a dlouze mě políbil. Cítila jsem na sobě jeho ruce, které byly veliké a jemné.

Projela mnou elektrika až do konečků prstů a hlavou mi blesklo jenom takové: „No nazdar, tohle nedopadne dobře."

Usedli jsme, začali večeřet a já u toho poslouchala, jak mi to sluší, že mám krásné oči, krásně voním atd.

Najednou se mi ten otravný ctitel začal zjevovat v úplně jiném světle. Ani jsem ho moc neposlouchala, jenom pozorovala a cítila jsem, že mám v krku

knedlík. Že snad ani nepromluvím, já jinak výřečná až moc, že musí být vidět, jak se celá chvěji a toužím, aby mě těma velkýma rukama opět obejmul. Ale ne!

Jako kdyby tušil a hlavně věděl, že čekání je to nejhezčí, a vzhledem k tomu, že on sám se načekal dost, pěkně mi to vracel.

Po pár skleničkách vína mě vzal lehce okolo ramen se slovy:

„Mohli bychom si jít zatančit, ať si ten večer pěkně užiješ." Podal mi kabát a přitisknul mě k sobě. Cítila jsem, jak hořím, ale Pavel byl naprosto klidný a suverénní.

O pár bloků dál byla noční vinárna, kam se dalo za tři minuty dojít, ale ne! Na nás čekalo taxi, které muselo jet deset minut, aby se k oné vinárně dostalo. A tím dostával pomalu i mě. Taxikář obíhal auto jako čamrda, otvíral a zavíral dveře, jako kdyby

onen bar navštívila sama královna. Taky jsem se tak cítila. Ale tím to pochopitelně všechno nekončí.

U vchodu do vinárny se nás ujímá krásně oblečený uvaděč a odvádí nás ke stolu.

Už mě nepřekvapuje, že na stole je kytička, ale překvapuje mě jedna jediná překrásná orchidej. Nevím, kam až chce zajít, ale začíná se mi z toho všeho malinko točit hlava a to není dobře. Stůl je nějaký veliký, a pokud dobře počítám, nejméně pro deset lidí. Začala hrát kapela všechny možné evrgriny a k našemu stolu se trousili lidi. Známý číšník, který mě uváděl, recepční, kuchař, prostě celý personál.

Každému mě představil jako svoji dívku, kterou miluje, a přeje si, aby každé její přání bylo pro tento večer splněno.

A to už jsem toho začínala mít akorát dost! Vadilo mi, jak lehce nade mnou získává převahu, a musela jsem s tím začít okamžitě něco dělat.

Už mi došlo, že sežene všechno možné i nemožné, a tak jsem přemýšlela, co by jen tak rychle nesehnal.

„Víš, pokud mi chceš splnit nějaké přání, miluji uzeného lososa a nejlépe z něj jednohubky, a ať je jich alespoň sto. Je nás tu přeci hodně." (Nebyl zrovna v téhle době k sehnání.) Dlouze se na mě podíval pohledem, ze kterého jsem nevyčetla vůbec nic, a vzdálil se.

Jakmile se vrátil vyzval mě k tanci, a to jsem se trochu zdráhala, i když tančím ráda. Bála jsem se, co se mnou zase udělají jeho ruce, ale šla jsem. Obávané přišlo. Pomalý tanec, polibek na krk, na vlasy a krásná něžná slůvka, která rozpalují do běla.

Třásla jsem se v jeho náruči a nešlo tomu zabránit. Cítil to a přitisknul mě pevněji. Trochu mě to

zklidnilo, ale zároveň se mi srdce rozbušilo na poplach.

Když jsme se vrátili ke stolu, zůstala jsem stát jako opařená, ale šťastná. Stůl byl přímo pokryt tácky a talíři s jednohubkami s uzeným lososem. Objala jsem ho jen tak, spokojeně, ale hlavně jsem na ně měla příšernou chuť.

No a co teď? Babo, raď? Co tak na něj vymyslet. Nakonec mě napadla jedna hrozně stará píseň, kterou jsem znala od bratra, který byl o dvanáct let starší. Jmenovala se „Silnice šedivá." Pavel vstal, došel k muzikantům, něco jim pošeptal a vzápětí se začala linout píseň: „silnice šedivá, jež mizí do dáli a na ni sami dva jen my ..." No, co asi myslíte? Vzdala jsem to. Nechala jsem se obdivovat, rozmazlovat, prostě jsem si to užívala, jak to jen šlo.

Už začalo být mírně nad ránem, když jsme se rozloučili a vydali se k hotelu. Odmítla jsem taxi, chtěla jsem jít do Pavla zavěšená s hlavou opřenou

o jeho ramena a snít o tom, jak báječný začne náš vztah, náš příští den, naše láska. Zjistila jsem, že už ani víc zamilovaná být nemohu. Jak málo dívce stačí.S každým ránem přijde rozčarování a to naše nebylo výjimkou.

Místo na hotelový pokoj jsme šli na pokoj pro personál, který už nebyl v patře a s krásným barem, ale v suterénu se skříní, postelí a nočním stolkem. Ale nic to neměnilo na tom, že milování, které tento zvláštní den zakončilo, bylo úžasné. Po velice krátkém spánku mě vzbudila vůně kávy a smažených vajíček, polibek na čelo, na krk, na vlasy a slůvka: „Miláčku, kotě moje, už je čas." Za hodinku mi jel autobus domů k rodičům a já najednou nevěděla, co budu dělat. Výmluva, že spím u kamarádky, tentokrát prošla, ale co dál.

Chtěla jsem být pořád s ním, ale z domu mě jen tak nepustí. Rodiče byli hodní, ale přísní… Vůbec jsem netušila, jak moc jsme oba zamilovaní a co vše to

přinese. Kolik šťastných chvil, utrpení, bolesti a intrik budu muset překonat.

Nebránila jsem se ani „jako"...

Kapitola 2

Problémy se začaly hrnout. Jako první pochopitelně mí rodiče. Neustále jsem poslouchala:

„Je pro tebe starý! Má nevhodné zaměstnání! Nemáš hotovou školu!"
A protože má zamilovanost byla silnější a chtěla jsem být co nejvíc s ním, tak začala v mém životě trochu revoluce.

Pavla přeložili do krajského města, kde jsme oba bydleli, a tak spád událostí na sebe nedal dlouho čekat.

Přerušila jsem školu a šla se učit na servírku, chodila jsem domů pozdě, a to rodiče nemohli překousnout. Tak jsem si začala hledat podnájem a od rodičů se s velkým křikem odstěhovala v

domnění, že teď konečně pro mě začne opravdový ráj, protože on, je ten pravý. Ale opět to tak nebylo. Takže začneme pěkně opět od začátku.

Našla jsem příjemný podnájem na okraji města u milé paní Jarušky, které utekl manžel do Švýcarska. Tím pádem zůstala v malém, pěkném domečku sama s bratrem, a pro mě zůstal v patře volný, prostorný pokoj.

. Byl krásně zařízený s malými kamny v koutě. Vzala jsem si pouze pár nejnutnějších věcí na sebe, a s tvrdohlavostí mně vlastní jsem nepřijala od nikoho žádnou pomoc. Ani od Pavla. Chtěla jsem mu dokázat, že peníze, auto, zkrátka nic mě neovlivní v tom, abych zůstala sama sebou.

Nesnášela jsem chování jeho kamarádů, kteří se jenom těšili na to, až bude mít volno, sednou si do restaurace a on bude vše platit.

Proto jsem si já platila všechny útraty sama, s výjimkou lososových jednohubek, které mi

objednával, kde mohl, aby mi udělal radost. Dost ho to štvalo, protože byl zvyklý, jak okolo něj běhala děvčata a nabízela se mu.
Jenom já jsem dělala, že se mě jeho peníze, dobré postavení, obliba u slečen i vážených pánů vůbec netýkají. Přehlížela jsem to, čím jiné oslňoval, a to ho přivádělo k nepříčetnosti.
Zároveň tím, že jsem byla tak jiná, jsem ho vzrušovala. Dalo mi to dost práce, peněz moc nebylo a milovala jsem ho čím dál víc.

Moje první místo bylo v krásné, starodávné kavárně uprostřed města. Byli na mně hodní a během pár týdnů jsem zvládala práci jako každý jiný profesionál v oboru.
Pavel byl na mě pyšný, rád se chlubil, když mi šla práce od ruky, a byla jsem vždy upravená a vkusně oblečená. Těm jeho kamarádkám totiž vkus a skromnost občas chyběly.

A tak jsem si řekla, že je čas, abych ho pozvala na návštěvu do svého nového bytečku.

Připravila jsem nádhernou večeři, rozsvítila na stole svíčky, koupila dobré, leč ne drahé víno a čekala jsem, jaká bude jeho reakce na můj životní styl, na mé bydlení a hlavně to nejdůležitější: jak se u mě bude cítit.

Byla jsem značně nervózní, a když mi hodil kamínek do okna, což bylo naše znamení, rozbušilo se mi srdce a rozklepaly ruce. Když jsem otevřela dveře, tak místo jeho tváře jsem uviděla velikou kytici žlutých narcisek a za nimi jeho rozesmátý obličej.

Vzal mě do náruče a do patra mě vynesl jako pírko. Postavil mě před dveře a já ho uváděla do svého útulného pokojíku.
Zůstal překvapeně stát, pak šel k oknu a na někoho zavolal. V momentě byl u dveří taxikář s obrovským platem lososových jednohubek a lahví toho nejlepšího vína. Ačkoliv jsem tyto jednohubky milovala, tak jsem se rozzlobila. Já ho přeci pozvala!

S úsměvem jsem se k Pavlovi otočila, vzala jsem plato, láhev vína a povídám:
„Milý Pavlíku, jsi úžasný, ale moje bytná Jaruška přesně tohle zbožňuje, víš? Naučila jsem ji to," a odkráčela jsem s jednohubkami do přízemí.
Když jsem se za minutku vrátila, pořád tam stál jako socha a zíral s výrazem, co si to vlastně dovoluji, jak si to představuji?
Jeho ješitnost byla chvílemi zábavná.
„Pavlíku, posaď se, večeře je připravená," to bylo jediné, co jsem řekla, a nepřestala jsem se záludně usmívat.

Víno jsem odložila vedle na malý stolek a místo toho postavila na stůl dvě orosená piva. To mu spadla čelist poprvé. A když jsem mezi zapálené svíčky položila na stůl velikou mísu dokřupava opečených bramboráků s vůní česneku (neboli cmundy), spadla mu čelist podruhé.

Poté se pustil do smíchu, já s ním a se slovy:
„Takhle to neuměla ani maminka," jsme tu velikou

mísu spořádali. Přesedli jsme si do sedačky k vínu, a protože jsme se již asi týden nemilovali, začalo to všechno nanovo. Chvění okolo žaludku a tréma jako poprvé.

Děsila jsem se toho, že až se mě jenom dotkne, vybuchnu jak sopka, ale omyl, byl na tom hůř. Než jsme pořádně dosedli, už přesně věděl, kam s rukama a s polibky.
Nebránila jsem se ani „jako". Nešlo to. Jak by řekl tatínek: příroda se spikla a dělala si s námi, co chtěla. Ačkoliv měl pokojík asi dvacet pět metrů čtverečných, nezůstalo volné místo, kde bychom se nemilovali.
Probouzet se v jeho náručí byl sen. Chtěla bych takhle snít neustále, ale kdo ví, co nám osud přinese.

Začala jsem se pohybovat v jiné společnosti a to přineslo i to, že jsme byli jako dvojice známá po celém městě. Mezi lidmi z branže úplně a mezi hosty ještě víc.

Všichni nám fandili a přáli nám to, kromě pár jedinců, kterým scházela Pavlova peněženka. Provázela to i příjemná žárlivost. Jeho kolegové mu volali okamžitě, když jsem se někde objevila bez něj. Samozřejmě, že mi dělalo dobře, když jsem se líbila i druhým, a že jsem si i ráda zaflirtovala. Ale Pavel to během pár minut věděl, i kdybych byla na konci města. Jeho kolegové po celém městě byli opravdu velmi kolegiální.

To už mě zas tolik nebavilo, žádné scény nedělal, ale chovat se podle jeho představ - což znamená reprezentovat a chovat se neustále jako dáma, aby měl být na co pyšný. Tak jsem stále více radši zůstávala doma. Stejně se chlapi v okruhu pěti kilometrů na mě nesměli ani dlouze podívat. Prostě ho měli rádi, respektovali ho, a tím pádem i jeho přání.

Lichotilo mi to, ale zároveň i překáželo.

V celé té naší partě byl jediný kluk, který „mohl vše".

Jmenoval se Tomáš. Byl milý, hezký a krásně se s ním povídalo. Nebyl tak sebevědomý jako Pavel, ale šarm a galantnost mu nescházely.
Chodili jsme spolu na kafe do kavárny nebo ke mně, když Pavel neměl čas. Když jsem čekala na Pavla, než přijde z práce, dokázal se mnou sedět a povídat si až do dvou do rána.
Pavel mu hrozně důvěřoval, chodili spolu do školy od základky až na vysokou. Zjišťovala jsem, že mají i stejnou povahu, stejné životní hodnoty, jenom Tomáš se tolik nepředváděl.
Měl mě rád, cítila jsem to, ale taky měl strach to jakkoli projevit, takže se pořád držel zpátky v mezích a mně to vyhovovalo. Nechtěla jsem přijít o přátelství Tomáše, které by se určitě jakýmkoliv vyznáním pokazilo.

Přišlo jaro a začali jsme jezdit na chatu. Pavel ji dostal od otce k maturitě. Byla u rybníka a bylo tam

překrásně. Nebyla tam elektrika, svítili jsme petrolejkou, anebo zapálili v krbu. Protože Pavel měl ve vinárně pouze noční a chtěli jsme si dát víno, nebo cokoli na zahřátí, nejezdili jsme autem, ale motoráčkem, ve kterém jsme jeli brzy ráno úplně sami, a tak nic nebránilo tomu, aby se naše jiskřičky v těle nerozprskaly.

Nedočkaví a rozechvělí jsme se nemohli dočkat, až za námi prásknou dveře od chalupy.
Než se začala vařit voda na kávu, už jsme byli napůl svlečení a opět jsme nevěděli, jestli máme chuť na kávu, špekáček na ohni, chytit rybu, nebo zase prásknout dveřmi od chalupy.

Než jsem se stačila nadechnout ranního venkovského vzduchu, zašimralo mě něco po tváři. Jarní vůně a kytičky všeho druhu.
Pavel klečel u postele a obkládal mi hlavu petrklíči, sněženkami, kočičkami, kapradím a jen bůh ví, co tam bylo ještě za plevel. Díval se na mě pohledem šelmy, která říká: „Mně neutečeš."

Tohle ráno si budu pamatovat do konce života. Uprostřed těch malinkých kytiček se mi řinuly po tváři slzy plné štěstí, až jsem vzlykala.
Pavel mi utíral slzičky tou svojí velikou rukou a říká: „Plač, kotě moje, plač, máš krásné oči, když pláčeš dojetím, celá zářiš, mám tě moc rád, víš to?"
Bylo to krásné a bouřlivé ráno. Nedokázala jsem vzlykajíc odpovědět ani tou nejprostší větou. Jenom jsem věděla, že tohle je asi to, na co jiní čekají celý život. Na takovou chvíli štěstí, která se nedá zapomenout.
Ale realita je realita, takže poledním vláčkem opět do práce. Za pár týdnů mi bude osmnáct, moc se těším, budu plnoletá, zamilovaná a šťastná.

Máš krásné oči, když pláčeš...

Kapitola 3

Zítra mi bude osmnáct. Moc se těším. Budu plnoletá, zamilovaná a šťastná. Pohrávala jsem si s myšlenkou nikomu nic neříkat, neslavit.

Vypadala jsem vždy starší, než jsem, a to mi taky dělalo dobře. Ale jak si tak o tom přemýšlím, slyším kamínky na okně. Bylo už pozdě, Pavel byl v práci. Přesto se jdu podívat. Pod oknem stojí Tomáš a mává na mě obrovskou kyticí. Co se děje? Zbláznil se? Jdu dolů otevřít a k mému úžasu na zápraží sedí veliký plyšový medvěd.

„Chtěl bych být první gratulant k tak významnému výročí. Pozveš mě dál? Za chvíli bude půlnoc a nerad bych to prošvihl," vysypal ze sebe jedním dechem a políbil mě na čelo.

„Samozřejmě, pojď dál," povídám a hlavou se mi honí, je-li to správné. Ale je to přeci kamarád a je od něj moc hezké, že si vzpomněl.Otevřeli jsme si lahvičku vína, kterou držel onen medvěd v náručí, a povídali si o všem možném, ale hlavně o tom, jak to oslavíme již dnes, protože bylo pár minut po půlnoci. Čas tak ubíhal, že nás oba překvapil zvuk kamínků na okně. Trochu jsem ztuhla, a i když jsme nic, co by mě mělo znervóznit, nedělali, šla jsem se podívat. Pod oknem stál Pavel:

„Jseš překvapená, kotě moje, viď? Chtěl jsem být první, kdo tě políbí a popřeje k tak významnému datu."

„To teda jsem," pronesla jsem tiše a seběhla dolů. Vzal mě opět do náruče a vynesl po schodech. Ve dveřích do pokoje zůstal stát jako opařený,pustil mě na zem a ptá se:

„Tomáši, co ty tady?"

„Co bych? Nemusíš být všude první, ale ber to tak, že jsem ti ji hlídal, než přijdeš z práce," pronesl se smíchem Tomáš a kupodivu to Pavel vzal jako normální. Zasmáli jsme se všichni. Nedal na sobě vůbec znát, že mu to vadí. Ani po odchodu Tomáše se k tomu nevracel, ale chvíli trvalo, než se rozpovídal.

Co by pro něj asi bylo důležitější. Kamarád, nebo já?

Třeba se nebudu muset nikdy touto otázkou zabývat. Nebo ano? Takže se přeci jenom slavit bude. Domluvili jsme se na večer, že se sejdeme v restauraci kde nás všichni znali, a to dělalo Pavlovi dobře. Nebudu zapírat, že mě ten zájem taky těšil.

Číšník nás odvedl k rezervovanému stolu, kde už naši přátelé čekali. Pavel objednal sekt a spoustu skleniček. Až po chvíli jsem pochopila proč. Postavil z nich úžasnou pyramidu a naléváním do skleničky, která stála na vrcholu, se utvořila krásná bublající fontána. Zavolal číšníka a něco mu pošeptal.

Najednou se začal z restaurační kuchyně trousit personál. Číšníci, kuchaři, pomocné síly, recepční, kotelník i uklízečky. Všichni se postavili do špalíru a jeden po druhém mi začali přát k narozeninám. Někdo měl v ruce růžičku, jiný tulipán, prostě každý něco.

Byla jsem z toho vyjevená jak dítě poprvé na kolotoči. Celou událost završilo, když přišel vedoucí podniku s obrovskou kyticí šeříku, který rozvoněl celou restauraci. Šeřík, byl můj nejoblíbenější a každý rok na mé narozeniny taky v největším květu. Pochopitelně to byla Pavlova práce. Jednou jsem mu to vyprávěla, a on nezapomněl. Bylo to úžasné divadlo pro všechny hosty, kteří v restauraci byli.

Každý kdo nás znal, mi tam posílal "paňáčka" nebo čokoládku. Cítila jsem se jako princezna. Vše se točilo jenom okolo mě. Pořád mi ale něco scházelo. Nebyl tam Tomáš. Každou chvíli směřoval můj pohled ke dveřím, až si toho Pavel všiml.

„Ty někoho vyhlížíš," zeptal se, a jen tak lehce pronesl, „za chvíli dorazí ještě Tomáš, tak všechno nevypijte a nesnězte."

Podíval se na mě a já cítila, jak červenám. Modlila jsem se, aby to nebylo vidět. „Neboj, Tomášovi plně důvěřuji, nežárlím. Mně tady taky schází, je to přeci náš nejlepší přítel," usmál se a mně se hrozně ulevilo. Neměla jsem chuť vysvětlovat nic hlavně sama sobě. Po večeři jsme šli ještě tančit do vinárny, kde Pavel pracoval, a tam už se Tomáš objevil u stolu se slovy:

„Smím poprosit oslavenkyni o tanec?" Ráda jsem šla a trošku mu vynadala, že přišel pozdě. Jak tak tančíme, vidím najednou Pavla, jak tančí s takovou hezoučkou zrzkou. Připadalo mi, že ji drží trochu jinak, než by se mi líbilo. Kdo to jenom je? Povídali si a smáli se.

Nechtěla jsem se ptát, abych nevypadala žárlivě, ale na náladě mi to nepřidalo. Šli z parketu rovnou k

baru. Začala jsem být trochu smutná. Tomáš si ke mně přisedl.

„Nic si z toho nedělej, někdy je prostě na roztrhání. Na to si budeš muset zvyknout," řekl a já přemýšlela, jak to, že mě tak dobře zná a vidí mi až na dno mé dušičky. Nekomentovala jsem to. Čekala jsem ještě pár minut a když jsem viděla, že se s tou zrzkou dobře baví, s omluvou, že jdu na toaletu jsem z vinárny odešla. Co si myslí, pacholek, že takhle jsem si představovala oslavu svých narozenin? Že bude zkoušet, co vydržím? Ne! Ani neuznal za vhodné mi ji představit! Stejně vypadala jak z levného baru, a to mě uráží. Jen ať se panáček baví!

Než jsem došla ke stanovišti taxíků, dohonil mě Tomáš:

„Pojď se vrátit, nekaž si večer."

„Já si ho nekazím, kazím ho jemu," odpověděla jsem vztekle. Nastoupila jsem do taxíku a odjela. Co

se to děje? Žárlím? Nebo se jen tak zlobím, že jsem chvíli nebyla středem jeho vesmíru? Neměla jsem odcházet, měla jsem se zachovat jako dáma a být s úsměvem nad věcí. No, teď už to musím s hrdostí dotáhnout do konce. Ale jak to dopadne, to nevím.

Když jsem dojela domů, bylo mi všelijak. Sedla jsem si do křesla, pustila gramofon, odkud se linula jemně a tesklivě píseň od „FEŠÁKŮ". Už takhle sedím asi tři hodiny, mám narozeniny, je mi osmnáct, cítím se sama a opuštěná. Fešáci mi zpívají „Neplač malá, neplač malá, to ti nesluší…" a já si vzpomněla, když mi říkal, jak mám krásné oči a zářím, když pláču. Ale tenkrát to bylo štěstím.

Rozplakala jsem se. Hrozně mě bolelo, že nejsem s ním. Pocit, že už nic nebude jako dříve, byl tak silný, že jsem se oblékla a šla se projít, abych se nezbláznila. Prostě to nějak rozchodit.Když jsem se asi po půl hodince vracela, viděla jsem temnou postavu u baráku a lekla jsem se.

Je to zloděj, násilník, nebo kdo se tam motá? Přicházím opatrně blíž a vidím Pavla opřeného o futra dveří:

„Kotě moje, proboha, kde jsi? Hrozně jsem se o tebe bál. Kam jsi zmizela? Už mi to prosím nikdy nedělej, nemůžu bez tebe být." Objal mě, přitisknul vší silou k sobě, a tisknul až k udušení. Byla jsem trochu na koni, stouplo mi sebevědomí, a tak jsem se lehce vymanila z jeho náručí se slovy:

„Ale jdi ty, neříkej, že jsem ti scházela. Vždyť jsi se měl s kým bavit," popíchla jsem ho, a pomalu odemykala dveře. Úmyslně je nechávám otevřené a jen tak mírně pootočím hlavu směrem k němu, abych se přesvědčila, že jde za mnou, a taky abych malinko provokovala. Když jsem viděla, že jde pomalu a zamračený, rozběhla jsem se po schodech a smála se.

Už jsem nevydržela hrát uraženou, když jsem ho měla u sebe. Dohnal mě, strhnul k sobě a dveře do

pokoje rozrazil. Je to tak, jak se říká, usmiřování je nejkrásnější akt na světě.Ráno bylo trochu ve spěchu, tak až v taxíku jsem jen tak prohodila:

„Copak to bylo včera za kolegyni, že jsi mi ji ani nepředstavil?"

„Je to opravdu kolegyně, a starší, nemáš proč žárlit. Jenom jsem se s ní trochu zapovídal o problémech, které má v práci, a chtěl jsem jí pomoct. Nic v tom nehledej, nic jiného to opravdu nebylo," říkal tak lehce a bezprostředně, že jsem byla v ten moment naprosto klidná a naštvaná na sebe, že jsem se zachovala jako puberťák.

Ale co, všechno zlé je pro něco dobré. Snad jsem se poučila já i on. Zdálo se, že vše jde, jak má. Ale pouze zdálo. Aniž by mi to zvlášť docházelo, Pavel ke mně začal docházet méně a začala jsem za ním běhat já. Většinou do vinárny, protože to byla taková jistota, že ho tam najdu.
Jednou večer jsem se opět udělala krásnou a

vypravila se za ním do vinárny s tím, že na něj počkám a půjdeme spolu ke mně.
Jaké však bylo moje překvapení, když místo pěkného přivítání, jak to Pavel uměl, jsem při vstupu do vinárny uviděla, jak sedí u baru opět s onou zrzkou.
Dívá se na ni jak na svatý obrázek. Jednu ruku okolo ramen a druhou ji hladil po tváři. Bylo mi, jako když do mě uhodí hrom!
Co teď? Jak se zachovat?
Buď dáma, řekla jsem si. Sebevědomá a usměvavá jsem šla k baru.Jen mě Pavel zahlédl, natáhl ruce směrem ke mně:

„Kotě moje, to jsi hodná, že jsi přišla," povídá a obrací se k zrzce, „to je moje kolegyně Anita, opouští ji manžel, tak je smutná."
Usazuje mě ke stolu pro personál, kam směli pouze prominenti.
Přinesl mi skleničku vína, políbil mě na tvář a odešel obsluhovat zrovna příchozí pár.

Anita mě od baru pozorovala zkoumavým pohledem, zato já se snažila ji přehlížet.
Přesto jsem cítila, že něco není v pořádku. Ale co? Jak na to přijít? Zeptat se přímo, nebo oťukávat okolo? Ani na jedno jsem neměla dost odvahy.
V podstatě jsem se bála, co bych se dozvěděla.

Moc jsem Pavla milovala a představa, že bych o něj přišla, mě přiváděla k šílenství. Anita se zvedá od stolu a míří rovnou ke mně. Nemám zrovna chuť se s ní bavit. Byla sice hezká, ale starší.
Viděla jsem v ní sokyni. Jak lépe ulovit chlapa, než si hrát na opuštěnou a smutnou?
Došla ke stolu a sedla si, jako kdyby tam sedávala neustále, a říká:

„To víš, děvče, chodit s číšníkem je řehole. Pavel je moc hodný, a jestli na něj čekáš, tak čekáš zbytečně. Musí mě doprovodit domů, slíbil mi to."
Arogance v hlase se nedala nepřeslechnout.

Zůstala jsem překvapená a neschopná jakékoli odpovědi. Ani to nečekala a zavolala:

„Pavle, přines nám prosím dva drinky."
Otočila se ke mně a trochu domýšlivě, jako by tam ona byla pánem domu, povídá:
„Ťukneme si na tykání, ne?"
Jen jsem kývla. Pořád jsem nevěděla, která bije.Napily jsme se.

Následoval další drink a další a další. Povídaly jsme si o jejím vztahu s manželem, až mi jí nakonec bylo líto. Trochu jsem začala cítit účinnost drinků, ale snažila jsem se zůstat neustále za dámu, protože vím, že to měl Pavel rád.
Jenomže další drink to trochu změnil. Dáma byla ta tam a už jsem začala být nepříjemná. Snažila jsem se vysvětlit Anitě, že Pavel je můj.
Arogantně se usmívala a já najednou měla pocit, že mě opíjí schválně. Už se zavíralo a já se těšila, že pojedeme s Pavlem ke mně.

A tak jsme všichni tři směřovali k taxíku. Napadlo mě, že Anitu odvezeme domů a tím to vše skončí. Jaké ale bylo mé překvapení, když taxi směřovalo přímo k nám domů.
Nejdříve jsem myslela, že bydlí někde po cestě, nebo ji snad chce vzít k nám na kafe? To snad ne?! Taxi zastavilo před domem, Pavel vystoupil, otevřel mi dveře a říká:

„Dobrou noc, kotě, hezky se vyspi. Dnes jsi toho vypila až moc. Uvidíme se zítra." Doprovodil mě k domovním dveřím, dal mi pusu na čelo, nasedl do taxíku k Anitě a odjel.
Stála jsem tam ohromená, nešťastná a opilá. Trošku jsem se motala i po schodech. Sakra, vždyť ještě před týdnem mě po nich nosil. Upadla jsem na postel a plakala lítostí, vztekem a bolestí.
Hrozně to bolelo, a jestli někdo říká, že srdce z lásky nebolí, tak bolí. Můj pláč nebyl vůbec k zastavení, až jsem začala i hlasitě vzlykat. Ta

bolest se nedá popsat, ale moji bytnou Jarušku to vzbudilo.

Když jsem ji plačíc vše řekla, lépe řečeno vyvzlykala, prohlásila:

„Je to zmetek, nezaslouží si tě, rozejdi se s ním, než bude pozdě!"
Ani nevěděla, jak se trefila. Díky ní se mi trochu ulevilo. Uplakaná, oblečená a opilá jsem usnula.
Ráno bylo těžké a smutné.
Musela jsem do práce, a tak jsem se rozhodla, že půjdu dřív a pěšky, abych si tu hlavu pěkně provětrala. Chodila jsem vždy okolo malého, příjemného penzionu. Jak tak bezmyšlenkovitě jdu a nevnímám, padly mé oči na dveře penzionu a nevěřím co vidím.
Z penzionu vychází Pavel, rozhlížející se opatrně na všechny strany. Co tam proboha dělal? Najednou jsem dostala chuť se k němu rozběhnout, vlítnout mu do náruče, ale okamžitě mě to přešlo.
Za ním pomalu vycházela Anita.

Bylo to víc než jasné, strávili spolu noc. Jako kdyby mi celým tělem projel ostrý nůž. Zůstala jsem zkoprněle stát. Nezahlédli mě. Pomalu jsem couvala mezi domy, kde byla úzká ulička. Nevedli se jako milenci. Šli vedle sebe jako staří známí, kteří se zrovna potkali.

Horší bylo, že směřovali přímo ke mně, a já se musela okamžitě rozhodnout, co dál. Jestli se schovat, nebo pokračovat v cestě přímo jim naproti. Schovat se, zvítězilo.
Třásla jsem se tak, že by setkání s nimi nedopadlo důstojně. Přitiskla jsem se více mezi domy a čekala, až přejdou, doufajíc, že mě nezahlédnou. Když procházeli okolo, slyším Pavla, jak říká:

„Tohle už jí dělat nebudeme, vždyť jsme opravdu přátelé, mám ji rád a ještě teď mě z té tvojí whisky bolí hlava."

„Máš pravdu," zasmála se Anita, „je mladounká, nebudeme ji trápit." Krve by se ve mně nedořezal.

Zaplavilo mě horko. Tak oni spolu nespali, Pavel jenom zkoušel, co vydržím? To tedy pozná, co vydržím.

Krásná Marie...

kapitola 4

Najednou jsem měla hroznou radost, a jako by se štěstí opět vrátilo. Jenom nesmím dát najevo, že něco vím. Budu teď trucovat, a čekat, jaké omluvy, výmluvy a překvapení z něj vylezou.

Dorazila jsem do práce s lepší náladou, ale čekání na to, až se Pavel objeví nebo zavolá, mě znervózňovalo. Končila jsem v práci okolo dvacáté hodiny. Ačkoliv jsem moc chtěla alespoň nakouknout do Pavlovy vinárny, vidět ho, překonala jsem se a šla rovnou domů. Koukám na televizi zcela nepřítomně a čekám, jestli mě bytná nezavolá k telefonu. Nezavolala.
Už bylo daleko po půlnoci. Podřimovala jsem, ale nespala.

Kamínky na okně mě probraly. Vylítla jsem k oknu jak střelená. Ale byl tam Tomáš.
„Promiň, ale vidím, že svítíš, tak mi to nedalo. Mám láhvinku, dáme si skleničku," volal rádoby šeptem pod oknem.
„Jistě, pojď dál," řekla jsem smutně, ale byla jsem ráda, že přišel, snad mě trochu rozptýlí.
Kupodivu jsem mu nemusela nic říkat. Jako kdyby vše věděl.
„Copak, máš problémy s Pavlem," zeptal se a pokračoval:
„Víš, je to takový proutník, ale tebe má rád. Taky rád provokuje, tak si z toho nic nedělej."

Povídali jsme si o vztazích, o životních hodnotách, a moc se mi jeho názory líbily.
Byl přece jenom trochu jiný než Pavel. Ne lepší, prostě jiný.

Když jsme dopíjeli láhev, cítím, jak mě drží za ruku, a ještě mi to dělá dobře. Zároveň jsem se toho pocitu lekla a lehce jsem svoji ruku vymanila z jeho.

„Měl bys už jít," říkám tiše se sklopenýma očima.

„Jo, to bych měl," odpovídá, políbí mě na čelo a směřuje ke dveřím. Najednou se otočil a vrátil se ke mně.

Vzal mě za obě ruce, a v ten moment se ozve zaklepání na dveře. Asi bytná, blesklo mi hlavou.
Než jsem stihla říci dále, dveře se otevřely, a v nich Pavel.

Asi jsem dole zapomněla zavřít. Vypadalo to všelijak. Stojíme s Tomášem proti sobě a on mě drží za ruce. Pavel se trochu zarazil a jízlivě pronesl: „Tomáši, Tomáši, snad mě nechceš zastupovat? Ještě, že jsem přišel včas."
„Kdepak, tebe zastoupit nelze, ale být tebou, dávám si větší pozor, nástrahy číhají všude," zrovna tak jízlivě odpověděl Tomáš a bez dalšího slova odešel.
Bylo vidět, že Pavlovo chování poslední dobou není Tomášovi po chuti.

Bylo kolem páté hodiny ranní a já jsem čekala na vysvětlení. Přece sem nemůže chodit jako do holubníku. Co na tom, že mi dělalo dobře, že přišel. Bylo jasné, že jde rovnou z práce, a to už taky něco znamenalo. Sedla jsem si do křesla a čekala, co z něj vypadne.
„Copak tady Tomáš tak pozdě dělal?" jen tak jako by mimochodem se zeptal a připravoval kávu.

„Co by? Přišel na kus řeči," odpovídám.
„Ale já si nepřeji, aby tady byl jen tak celou noc," řekl zvýšeným hlasem.
„Ale já si taky nepřeji, abys trávil noci s Anitou," vztekle ze mě vypadlo. Pavel se začal trochu ošívat, koktat a bylo vidět, že najednou neví kudy kam. Byla tady naše první hádka.

Začal mi slibovat, že se s ní už nesetká, že miluje jen mě, a různé jiné bláboly, které se v ten moment říkají.
Zajímavé, jindy bych za tahle slova dala vše, ale dnes mi to připadalo laciné, neupřímné, nevím, co to bylo za pocit, ale rozhodně ne uspokojivý.
Začal mě hladit svýma velkýma rukama. Ví, že to mám ráda. Ano, ty jeho ruce mě opět přesvědčily. Daly mi zase ten krásný pocit lásky a důvěry.
Copak neumím alespoň chvíli dělat fóry? Je to tak, mám ho příliš ráda na to, abych vydržela být uražená víc, jak pár hodin.

Asi po třech dnech, kdy jsme se vůbec neviděli, mě najednou v práci volají k telefonu. Trochu jsem se lekla, neměla jsem

ráda překvapení, ale přišlo. Ve sluchátku se ozvalo Pavlovo obvyklé:

„Kotě moje," a následovalo pozvání na večeři k nim domů. „Tatínek se na tebe už těší, pošlu pro tebe taxi, těším se." Aniž by mě nechal odpovědět, jako kdyby se bál mého odmítnutí, zavěsil.
No, moc pěkné, řekla jsem si. Do večera zbývá pár hodin, a ty prožiji v trémě a nervozitě. Bylo to první pozvání k nim domů. Že by se opravdu začalo dít něco vážnějšího? Věděla jsem jenom, že jeho a sestru Janu vychovává tatínek sám.

O mamince nikdy nemluvil, a já se neptala. Věděla jsem, že až bude chtít, poví mi to sám. Měla jsem po šichtě a v šatně jsem kontrolovala poslední úpravy.
Čisté nehty, vhodný a skromný make-up, čisté boty sladěné s kabelkou v bílé barvě, a nakonec bleděmodrá minisukně v kombinaci bílé halenky s modrým puntíkem. Byla jsem sama se sebou spokojená, ale co na to ostatní, na to si budu muset počkat.

Vyšla jsem z kavárny a taxi už tam stálo připravené. Taxikář mi galantně otevřel dveře a rozjeli jsme se. Teď teprve začalo to pravé peklo.
Začal se ve mně hádat čert s andělem. Kdo že, a co že mě na té návštěvě čeká?
Okolo žaludku jsem měla křečovité sevření a zároveň chvění, vyschlá ústa začala provázet škytavka. Taxikář se usmál, zastavil, a dal mi napít vody:
„To chce klid," povídá, „taky si vzpomínám, když jsem šel prvně na návštěvu ke tchyni, a podívejte, ještě žiji," rozesmál se, tím i mě, ale neuklidnil.
Zastavili jsme na okraji silnice před krásnou dvoupatrovou vilou, za kterou už byly jenom lesy.
Bála jsem se vystoupit, když tu náhle z vrátek vyběhla krásná, černobílá, německá doga, která se opřela předními tlapami o střechu auta.
Teď se pro změnu začal třást taxikář a držel se volantu, jako když mu ho chce někdo ukrást. Vystoupila jsem z auta a zavolala:
„Pojď ke mně, čí ty jseš?" Doga se začala kolem mě lísat a jemně do mě strkala hlavou. Co to mělo znamenat, nevím,

ale vidím u vrátek Pavla, jak se náramně baví. Jak pohledem na taxikáře, tak se zálibným pohledem na mě a psa. Pochopila jsem, že pes je jeho, a pohled na taxikáře mě taky bavil. Po té, co mu Pavel zaplatil, byl rád, že odjel.
Bony, tak se pes jmenoval, šel před námi a já už byla najednou bez trémy.

Pokoj byl veliký se starožitným nábytkem a prostřený stůl jen vybízel k usednutí. Jak tak stojím a zírám, za mnou se ozve: „Dobrý večer, slečno." Otočím se, a přede mnou stojí vysoký, štíhlý, prošedivělý pán s hezkým úsměvem. Když viděl, jak mě rozhodil, nečekal na odpověď a nabídl mi židli. Přece jenom jsem se trochu vzpamatovala, a než jsem usedla, představila jsem se.
Teď jsem začala chápat, že Pavlovo chování není naučené, ale zděděné.
Byl to opravdu charismatický pán. Při večeři jsme se bavili o všem možném. Tatínek byl trochu překvapený, že mohu hovořit na jakékoli téma, a tak bylo vidět, že jsem se mu snad zalíbila. Hodně jsem četla a to přece jen dá každému

rozhled na vše a v jakémkoli úhlu. Po kávě a desertu nás starý pán opustil.

Pavel vzal sklenky, láhvinku vína a pozval mě k sobě do pokoje. Byla tam krásná, hrozně veliká postel, dvě křesílka a malý kulatý stolek. Stojací lampa vydávala příjemné světlo, které se přesně hodilo k tomu, co následovalo. Objetí, krásná slůvka plná lásky, melodie písní od táboráků. To vše předcházelo milování, které pomalu sílilo na prudkou vášeň, kterou jsem dříve nepoznala. To mě jenom víc a víc utvrzovalo, že se těžko najde někdo, kdo by mohl Pavla jen zdánlivě nahradit. Celý svět byl pro mě zalitý sluncem. Všechno bylo jako od začátku. Byli jsme spolu každý den.

Začali jsme jezdit na chatu. Léto v plném proudu a my jsme byli šťastni.

Někdy jsme jeli celá parta, někdy jenom sami dva.
Obojí bylo fajn, až najednou…

Když jsem se jako obvykle stavila pro Pavla v práci, představil mi krásnou dívku s příhodným jménem - Marie.
Byla opravdu božsky krásná a byla to dcera muzikanta, který ve vinárně hrál. Dost jsme se spolu skamarádily, a tak jsem ji také pozvala na chatu Pavel proti tomu nic neměl. Bylo vidět, že je rád, když si s někým rozumím, aniž bych žárlila.

Tentokrát nás bylo víc, a tak nás byl skoro plný motoráček. Jel také Tomáš. Rozdělali jsme oheň, vybalili špekáčky, otevřeli víno, a když jsme se najedli, rozhodli jsme se pro koupel. Rybník byl přímo před námi a teplá voda nás vlákala všechny. Když jsme se zabalení v prostěradlech sešli opět u ohně, zjišťuji, že Pavel s Marií chybí.
Tomáš, který seděl vedle mě, povídá:
„Klídek, děvče, za chvíli jsou tady," ale to mě moc neuklidnilo. Co když se něco stalo? A stalo! Ušla jsem pár kroků k rybníku. Vidím, jak ho Marie objímá a snaží se ho políbit.

Začala jsem hlasitě kašlat. Marie od Pavla odskočila a šli ke mně, jako kdyby se nic nestalo.
Ono se sice nestalo, ale co kdybych nepřišla? Pavel mě přitisknul k sobě, vzal mě do náruče a odnesl k ohni. Marie si přisedla k Tomášovi a začala s ním flirtovat.

Tomáš byl velice taktní, a tak jí se slovy:
„Já už jsem zadaný, děvče," dal najevo, ať si hledí svého. Ale ji to neodradilo. Začala to zkoušet na každého a myslela si, že je ohromně zajímavá. Byla sice krásná, ale víno jí bralo soudnost.

Za pár dní jela Marie opět s námi na chatu. Jela jsem jenom já, Pavel, Marie a Tomáš. Noc byla teplá a nebe plné hvězd, seděli jsme u ohně a najednou se Marie obrátí k Pavlovi a povídá:
„Došly mi cigarety, Pavle, byl bys tak hodný a odvezl mě na loďce na druhou stranu?"
Tam byla totiž hospůdka. Bylo vidět, že Pavel neví, co říct, a tak jsem mu trochu pomohla.
„Jen jeď, nám už dochází cigarety taky."

Chtěla jsem se přesvědčit, že mu můžu věřit? Nebo jsem si chtěla jenom dokázat, že nežárlím, že jsem si jistá, že mě prostě nějaká Marie neohrozí!? Sama nevím.

Seděli jsme s Tomášem u ohně. Oba už trochu nervózní. Začínalo pomalu svítat. Pavel s Marií už byli pryč dvě hodiny. Položila jsem Tomášovi hlavu do klína a sledovala, jestli nespadne nějaká ta hvězda, abych si mohla něco přát. Co se tak asi děje? Proč nejedou?
Tomáš se šel podívat k rybníku, já se neodvážila. Za minutku už byli zpátky všichni tři. Marie plná humoru a rozesmátá, kdežto Pavel jenom procedil skrz zuby něco o vodě v lodi.
Prošel okolo mě se sklopenýma očima a zalezl nahoru do chaty si lehnout. Šla jsem za chvíli k němu.

Viděla jsem, že nespí, a tak jsem ho pohladila po vlasech a šeptám mu do ucha:
„Lásko, jsem vedle tebe a moc tě miluji."

Pomalu se otočil, vzal mi hlavu do dlaní, dlouze se na mě zadíval a říká:
„Já vím, kotě moje, já to vím, jsem unavený." Položil mě vedle sebe, obejmul mě, přitiskl se, zavřel oči a spal. Nebo dělal, že spí?Jeho hlas byl smutný, divný, nevím, co se stalo, ale něco mi říkalo, že se to brzy dozvím.

Zasloužíš si víc...

kapitola 5

Cestou na polední motoráček šel Pavel mlčky. Držel mě pevně za ruku a pořád se otáčel. Za námi šla Marie s Tomášem a bylo slyšet, jak se Marie směje. Dalo by se říct zbytečně nahlas, až skoro nuceně. Hlavně aby bylo vidět, že je veselá.
Nevím, jestli se mi to jen zdálo, ale připadalo mi, že Pavel je nervózní.
Nemluvil a ani chvílemi nevnímal, co říkám. Marie

byla sice přítelkyně, ale ne zas tak dlouho, abych ji znala dobře.
Věděla jsem jen, že žije s maminkou, a tatínek, co by muzikant, se doma moc nezdržoval. Pokud hrál, tak vydělané peníze propil. Marie měla před sebou poslední rok medicíny. Pak z ní bude paní doktorka. Byla krásná, chytrá, budoucí doktorka. Přímo vražedná kombinace.

Já byla sice taky chytrá, ale jen servírka.
Co ho vlastně na ní přitahovalo? Začala jsem být ostražitá a trápilo mě to. Něco se na té loďce stalo! Ale co?!

Druhý den jsme měli jet opět na chatu. Jelikož jsem měla volno, rozhodla jsem se jet dříve a připravit klukům nějaké překvapení v podobě lehké večeře. Všichni jsme rádi jedli a v kuchyni jsem byla celkem šikovná.

Překvapená jsem byla ale já! Od půlnočního motoráčku šel jenom Pavel, ale v těsném objetí s

Marií. Stála jsem na balkoně a nic nechápala. Neviděli mě. Sedli si na terasu přímo pod balkon. V podstatě metr nad nimi jsem stála já a slyším Marii, jak povídá:
„Řekneš jí to ještě dnes, za pár dní odjíždím do školy a chci vědět, že budeš jenom můj! Na soboty a neděle budu jezdit. Přeci kluk jako ty se vzděláním nebude chodit s nějakou servírkou, zasloužíš si víc." Byla to sice žádost, ale znělo to jako rozkaz.

Objímala ho a líbala a on vše bez zdráhání opětoval. Já tam stála a mlčky se dívala jako na špatnej film. Pavel se jí vymanil z objetí a povídá: „Víš, má drahá Marie, je to těžké, mám ji rád a nevím, kde hledat důvod se s ní rozejít." „A co naše láska, to není důvod?" říká Marie a začíná si rozepínat halenku. Nechtěla jsem se dívat, slzy mi tekly po tváři jako vodopád, svět se mi rozpadal na kusy, a jiná cesta ven, než okolo nich, nebyla. Sebrala jsem všechny síly a vyšla ven. Ani mě nezpozorovali, jak byli doslova zapleteni jeden v

druhém.
Srdíčko mi tlouklo až v krku, slzy samovolně vytékaly jak stržená přehrada, ale v žádném případě jsem nechtěla být ta ublížená, a tak se silou, o které nevím, kde se ve mně v ten moment vzala, jsem přistoupila ke stolu a povídám:
„V chatě máte na stole večeři," a odcházela jsem k rybníku na molo. Sice s hlavou vztyčenou, ale srdíčkem rozbitým na kousky.

Došla jsem až na konec mola, lehla si na prkna a bez jediného vzlyku nechala stékat slzy přímo do rybníka. Motoráček do města jel až za dvě hodiny. Zavrzala prkna na mole. Někdo se blížil. Ne, nebyl to Pavel, ale Marie.
Posadila se drze vedle mě, a spustila:
„Podívej se, holčičko, já Pavla potřebuji. Naši se hádají a nemají peníze na školu, které já potřebuji. Pavel peníze má a já udělám všechno pro to, aby mi školu průběžně financoval, jinak mi může být ukradenej, mám trochu jiný vkus," vstala a dodala,

„až odpromuji, tak ti ho vrátím."
To už jsem začala vidět červeně. Jak tam tak nade mnou stála a majestátně mi dávala najevo svoji převahu, vstala jsem taky a nic jiného mě nenapadlo, než do ní jemně šťouchnout. A už se krásně ječíc plácala v rybníku.

Bez jediného slova jsem odešla. Vzala jsem to přes louku rovnou k trati. Počkám radši na nádraží. Tuhle její lest musí Pavel přeci prohlédnout. Nebo ne? Vůbec si nepamatuji, jak jsem se dostala do města, natož domů. Pořád mi v hlavě zněla ta slova: „Pak ti ho vrátím." Nechal mě jen tak odejít? Nebo ho za mnou nepustila? Kdo ví, co mu napovídala. Už jsem neměla ani žádné slzy, jenom smutek, pocit, že nic nemá cenu, že můj život končí.

Kdyby tady byl alespoň Tomáš. Ten jediný by mi asi pomohl rozmotat to divné klubko chaosu, který jsem v sobě měla. Ležela jsem na posteli s nepřítomným pohledem. Snad den, snad dva, nevím.

Až kamínky na okně mě probraly. Pavel se vrátil, blesklo mi hlavou, určitě už ji prokoukl, není přeci hloupý. Ale ne. Byl to Tomáš. Když mě viděl s propadlýma očima od pláče, neupravenou, s výrazem zpola nepřítomným, vzal mě do náruče a mluvil tiše a konejšivě:
„Neboj, malá, to se spraví, všechno mi hezky povíš a dáme to do pořádku."

Mluvil a mluvil a já vnímala pouze ten jemný a přívětivý hlas, který mě hladil. Nechala jsem se hladit po vlasech a s hlavou v jeho klíně jsem po dlouhých hodinách usnula.

Probudila mě vůně kávy. Bojím se otevřít oči. Hrozně bych si přála, aby tam byl Pavel.

Jak se tak bojím otevřít oči, slyším šepot bytné Jarušky:
„Pavle, zbytečně ji nebuď, dal jsi jí pěkně zabrat. Poděkuj Tomášovi, že ji z toho trochu dostal. Měli jsme o ni strach."

Myslela jsem, že mi vyskočí srdíčko z těla. Byl tam. Co když se mi to zdá? Co když je to sen? Já ty oči neotevřu, nechci, bože, ať to tak zůstane. Cítím Pavlovu ruku na své tváři, poznala bych jeho ruce mezi tisíci na světě, a přesto všechno mi stékají slzy po tváři.
„Vzbuď se, kotě moje, jsem u tebe," slyším, jak šeptá, a přes slzy štěstí otvírám oči a nevidím ani před sebe. Silné objetí mě přesvědčilo, že to není sen, že je to skutečné. Bože, štěstí se vrátilo.
„Nikdy tě neopustím, promiň mi ten úlet, už budu jen s tebou," chrlil ze sebe slova, která na mě působila jako balzám.

A tak jsem se rozhodla na nic neptat, po ničem nepátrat. Bylo září, sezona pomalu končila, a tak jsme měli oba delší volno. V tichosti a s úzkostí jsem čekala, jak s volnem Pavel naloží. Co když přeci jen odjede za Marií? Měla jsem strach z každé nastávající chvíle. Červíček pochybností se přeci jenom někde v koutě usadil. Už to nebyla ta

bezstarostná láska. Visel nad ní mrak a já jen čekala, kdy se spustí déšť.

Šla jsem nakoupit a předpokládala jsem, že až se vrátím, už tam nebude.
„Prosím, kup mi hodně čtvrtek a tužky," volal na mě, když jsem scházela ze schodů. Pavel maloval rád, ale zas tak rád, aby maloval u mě???

Když jsem se vrátila, bylo ustláno, uklizeno a na stole stála v láhvi od piva kytička z lučních květů. Měli jsme louku hned u baráku. Pavel byl uvelebený na válendě a četl. Copak se stalo? Došly pánovi peníze, anebo mě tolik miloval? V každém případě to bylo moc fajn. Vařila jsem a komentovala jeho obrázky, které byly za chvíli po celém pokoji. Dělal pěkné karikatury. Odolal i pozvání do restaurace, a tak jsem si od bytné Jarušky půjčila džbánek a chodila jsem nám pro pivo. Přála jsem si, aby to nikdy neskončilo, ale ten den přišel.

Museli jsme oba do práce. Vypadalo to, že Marie zůstane jen zlým snem. Přesto všechno jsem čekala na sobotu, kdy by se měla údajně, jak slibovala, vrátit ze školy.

A stalo se! Od pátku jsem Pavla neviděla, ale přijel Tomáš. Vždycky se zastavil, když přijel z montáží. Přinesl lahvičku vína a bonboniéru, abych si prý obalila nervy. Zasmáli jsme se tomu, ale divné bylo, že se vůbec k událostem minulého týdne nevracel a na nic se neptal.

Bylo to velice vzácné kamarádství. Jiný by využil situace, v jaké jsem byla, ale Tomáš s obrovskou trpělivostí jen čekal. A čekání se mu vyplatilo. Pavel se vůbec neukázal, a tak jsme šli s Tomášem do kinokavárny, potom do baru na skleničku a ke mně na kafíčko. Povídali jsme si dlouho do noci. Kolem druhé hodiny ranní odešel zase jen s polibkem na čelo, a přáním dobré noci. Když přišla řeč na Pavla, tak jenom utrousil, že on už jiný nebude.

Na neděli jsme se domluvili, že se pojedeme na chatu vykoupat. Září bylo krásné a voda pořád ještě teplá. Jako kdyby léto ani nechtělo končit. Hned na mole nás čekalo překvapení v podobě objímajících se Pavla a Marie. Bylo to jako blesk z čistého nebe! Beze slova jsem se otočila a odcházela. Zaslechla jsem jenom Tomáše, jak říká:
„Tobě snad, Pavle, přeskočilo!" A šel za mnou. Ano, rozchod tady byl a byl definitivní. Pavel byl slaboch, chtěl by mít všechno, ale ono to prostě někdy nejde.

Marie měla co nabídnout a hlavně jsem věděla, že půjde, jak se říká, přes mrtvoly. Je zlá a bezcitná. Nikdy mi do očí neřekl proč a jak, prostě mě ze dne na den přestal vnímat a začal ignorovat.

Začala jsem to řešit pitím. Ne moc, ale stejně mě každou chvíli odněkud vodil Tomáš domů ne zrovna v pěkném stavu. Došlo mi, že takhle to dál nepůjde, a tak jsem se rozhodla se nechat přeložit někam na

venkov, mimo okres, aby byla co nejmenší pravděpodobnost, že Pavla potkám.

A tak se i stalo.

I když jsem byla v jiném prostředí, mezi jinými lidmi, zapomenout se mi moc nedařilo. Práce a lidi - vše bylo moc fajn, ale Pavel mi hrozně scházel. Čas od času jsem mu zavolala. Lépe řečeno, volala jsem mu pořád. Buď se nechal zapřít, a když se povedlo, že vzal telefon, tak mi stroze řekl: „Nevolej! Je konec!" Po jednom takovém telefonu už jsem nemohla dál.

Skončila jsem na baru u skleničky, potom druhé, třetí a pak už jsem si řekla o celou láhev. Nejezdila jsem domů, neviděla ani Tomáše, ani přátele. Smutek mi vypálil díru snad i do mozku, ne jenom do duše.

A tak jsem se toho dne probudila s velkou bolestí v krku, o hlavě nemluvě, v nemocnici. Nade mnou stál šedivý postarší pán v bílém plášti a povídá:

„Děvče, děvče, víte vůbec, co se stalo? Stačilo pár minut a bylo po vás, ještě že vás včas přivezli."

„Co se stalo?" zasípala jsem, protože bolest v krku mi nedovolila ani mluvit. Jenom jedno bylo jasné - měla jsem okno jak výkladní skříň.

„Otrávila jste se tím prokletým alkoholem, krk vás bolí z těch hadiček, které jsme do vás museli násilím nacpat. Doufám, že jste se poučila, žádný chlap nestojí za to, abyste přišla o život, věřte mi," říkal to vlídně a s pochopením.

V ten moment jsem myslela, že je u mě pohádkový dědeček a vše se mi jen zdá. Jen bolest hlavy a krku mě vracela do kruté

To nesmíš, kotě moje...

Kapitola 6

Pracovala jsem v krásném hotelu. Jezdila tam spousta zahraniční klientely. A proto, že se mi dvořil kdekdo, na Pavla jsem pomalu zapomínala. Jeden obzvlášť vytrvalý cizinec mi vozil spoustu dárků. Navštěvoval hotel celkem pravidelně, a jelikož se do ciziny odstěhoval jako chlapec, uměl i výborně česky. To mi náramně vyhovovalo, protože s jazyky jsem byla dost na štíru. Byl to už muž. Byl o patnáct let starší, choval se důstojně a zdvořile. Nemilovala jsem ho, ale bylo mi s ním dobře. Když už to dvoření trvalo déle, odhodlal se i k pozvání na večeři.

Jednou při takové večeři mi povídá: „Má drahá, Tami, chceš si mě vzít za muže?" Vyrazilo mi to dech. Co říci? Bylo to hrozně rychlé. Ruda, tak se

jmenoval, pokračoval: „Chtěl bych, aby ses odstěhovala ke mně. Mám velký krásný dům a firmu. Zabezpečím tebe i tvé rodiče, prosím," a díval se na mě jak na svatý obrázek s očekáváním, co ze mě vypadne. Jediné, co mi blesklo hlavou, bylo, že vdavky a stěhování za hranice mi konečně dovolí zapomenout na Pavla. Chvíli jsem dělala, že přemýšlím, ale byla jsem rozhodnutá. Dlouze jsem se na něho podívala a tiše pronesla: „Ano, vezmu si tě."

Bylo to něco hrozného, vždy své slovo držím, a teď jsem si uvědomila, co jsem udělala. Ale až když to zaznělo nahlas.

Začalo mi být úzko. Ruda okamžitě objednal šampaňské a hned zvěstoval personálu, co se stalo. Všichni nám chodili gratulovat a já jen věděla, že se musím alespoň trochu opít. Kdybych si mohla popovídat s Tomášem, ale jezdil na montáže příliš daleko, než aby byl zrovna k zastižení.

Návštěva u rodičů, na které Ruda trval, přinesla jenom maminčin pláč. To, že jsem se odstěhovala z domu, že dělám servírku, to skousla, ale stěhování za hranice? S tím se nemohla smířit, i kdybych se měla sebelépe. Ale co dělat. Nic jiného jí nezbývalo.

Začaly probíhat byrokratické přípravy na svatbu. Nebylo to jednoduché, ale Ruda to zvládal skvěle a s radostí. Když viděl, že jsem posmutnělá, což přikládal stěhování, připravil krásný víkend na horách.

Byl leden a na nás koukala z lesa zdánlivě malá chaloupka. Když jsme přijeli blíž, byl to krásný horský hotýlek s recepcí jako domácí kuchyň. Paní vedoucí při těle nás se širokým úsměvem vítala a za zády v krásném, dřevěném, vyřezávaném nábytku stály konvice s horkým punčem, čajem, domácí štrúdl, prostě kouzlo zasněžených hor. „Až se ubytujete, přijďte na svačinu," řekla a ukázala směr, kde byla zrovna tak krásná jídelna. Roztopený obrovský krb, okolo něj veliká plyšová křesla v

příjemné vínové barvě dodávala tomu místu zvláštní atmosféru. Co naplat. Do svatby zbývalo deset dní.

Pozvánky byly rozeslané, šaty se šily, maminka neustále plakala a já seděla v tom krásném hotýlku, dívala se na zasněžené stráně a necítila jsem vůbec nic. Ani zamilovanost, ani vášeň, ani to krásné chvění. Prostě nic. Když nám nesli druhý šálek punče, místo paní při těle vidím, že přichází číšník. Ani jsem nezvedla hlavu. Najednou slyším známý hlas: „Prosím, madam, váš punč." Zvedla jsem hlavu a přede mnou stál Pavel se svým krásným úsměvem a neposlušnými vlnami. Nemohla jsem ani promluvit, začala jsem koktat něco o náhodě, až mě přerušil a říká: „Kdepak, kotě, to není náhoda," a odešel směrem do kuchyně.

Rudu to nepřekvapilo, věděl, že musím mít známé, když pracuji v branži, ale jak jsem byla mile překvapená, tak jsem dostala vzápětí takový vztek, že bych mu ty šálky i s horkým punčem nejradši hodila na hlavu. Copak mi nedá pokoj? Proč mi to,

proboha, dělá? S omluvou jsem vstala od stolu a šla za ním. „Co tu, proboha, děláš?" povídám vztekle. „Nevztekej se, jenom rekonstruují vinárnu, tak jsem šel na zimu pracovat na hory. A to že jsi tady ty, to je asi osud." Zasmál se a dal mi pusu na čelo. Tohle nedopadne dobře! Pavel zavolal paní vedoucí: „Majko, pojď si s námi dát paňáčka." Majka přiběhla a se slovy: „Jsem ráda, že vás poznávám," vzala skleničku do ruky, ťukli jsme si a mně se opět začaly honit hlavou různé myšlenky. Co o mně ví? Proč je ráda? Co to ten Pavel vyvádí? Vždyť ví, že se budu vdávat.

Díky dobrým kolegům jsme o sobě měli průběžné zprávy, aniž bychom chtěli.

Netušila jsem ovšem, že zrovna takové paňáčky, jako jsme pili my, nosí i Rudovi, a dvojité. Když jsem se po půl hodince vracela ke stolu, naskytl se mi krásný obrázek. Ruda spící s podepřenou hlavou a slinou stékající mu z koutku úst. Pobaveně jsem se usmála, ale vrátila jsem se do kuchyňky s trošku

hysterickým křikem. „Pavle, vždyť ty jsi ho sprostě opil, copak to se dělá?" „Ale no tak, ty moje kotě, nechceš snad celou noc trávit s ním? Podívej se, jak vypadá!" pronesl s úsměvem a zasmáli jsme se všichni. „Neříkej mi „moje", už to přeci dávno není pravda," odsekla jsem trochu vztekle, ale taky jsem se najednou za celou dobu začala cítit lépe.

Kotelník s panem vedoucím pomohli Rudovi na pokoj a pohodlně ho uložili, aby neměl důvod se budit. Žádní hosté nebyli na hotel objednaní, a tak jsme tam zůstali sami. Byla jsem hrozně ráda, ale měla jsem hrůzu z toho, jak tohle skončí. Zůstala jsem sedět sama u praskajícího krbu, až se přede mnou objevil talíř lososových jednohubek.

Jenom jsem naprázdno polkla a věděla, že bude zle. Pavel si přisedl ke mně do toho velkého plyšového křesla. Přítomnost jeho těla u mého začala působit jak ohňostroj.

„Tak co, kotě moje, je ti dobře?" šeptá mi do ucha a koutkem oka vidím jeho záludný úsměv. Teď už jenom stačí, aby na mě položil ty své kouzelné ruce a je po svatbě.

„Je mi krásně," odpovídám a opět se dostavuje to známé chvění okolo žaludku, strach a tréma. Jako první schůzka, nebo co.

Stalo se! Vzal mě do náruče a nesl mě přes celou jídelnu, kuchyňku, po schodech až ke svému pokoji. Neměla jsem sílu udělat vůbec nic. Nebránila jsem se, neodporovala, jenom jsem se s šílenou touhou těšila na jeho sevřenou náruč, polibky a ruce, které vědí, co dělat. Milování bylo dlouhé, vášnivé a krásné. Každou chvíli byl slyšet jenom jeho šepot: „Nesmíš se vdát, kotě moje, to nesmíš!"

Okolo šesté hodiny ranní jsem opatrně přešla do pokoje, který jsme měli s Rudou objednaný. Spal jako dřevo. Když se probudil, ne jenom že ho bolela hlava, ale ještě se hrozně omlouval, že se tak opil.

Přešla jsem to s úsměvem a bez komentáře. Když jsme odjížděli, Pavel už tam nebyl. Od vedoucí Majky jsem se dozvěděla, že pracuje sice na horách, ale v hotelu o kilometr dál. Když se dozvěděl, že přijedu se svým nastávajícím, domluvil se na tomhle divadélku s Majkou. Léta se znali, tak proč by mu nevyhověla. Byl to jenom úmysl svatbu zkompromitovat, protože věděl, že tahle jedna jediná noc mi všechno vrátí zpátky. A vrátila. Neměla jsem tu odvahu to říci Rudovi do očí. Napsala jsem lístek a dala ho do auta těsně před odjezdem. V lístku stálo: „Omlouvám se, ale nezasloužím si tě, zruš prosím všechna pozvání na svatbu z tvé strany, já udělám to samé. Nemiluji tě tak, aby náš vztah vydržel. Ještě jednou se omlouvám. Tvá kamarádka Tami."

Jediný, kdo z toho měl upřímnou radost, byla maminka. Všichni ostatní říkali, že to tušili.

Vím, bylo to ode mě sobecké, pár dní před svatbou tohle udělat, ale celý můj člověček od srdíčka až přes

mozek tak velel. Rozhodla jsem se, že budu brát život s Pavlem, anebo bez něj tak, jak to osud přinese. Nic jiného mi nezbývalo. Na nic jiného jsem neměla sílu. Doufala jsem, že Pavla brzy uvidím, ale nestalo se!

Přesto jsem se vrátila do práce sice veselejší, ale pořád v jakémsi stresu. Po dlouhé době jsem se rozhodla, že pojedu ve volnu do svého bytečku a zjistím, co se vůbec ve městě děje.

Bytná Jaruška byla ráda, že mě vidí, a jakoby telepatií se ozvaly na okně kamínky. Přijel Tomáš. Moc ráda jsem ho viděla. S radostí jsem mu běžela otevřít a skočila mu okolo krku. Smál se a povídá: „Děvče, děvče, co se děje, vyhrála jsi snad v loterii?" Políbil mě na tvář, obejmul tak hezky a kamarádsky, až se dostavil takový pocit, že vše bude jako dříve. Nebylo! Právě Tomáš to byl, který mi řekl, že Pavel neustále chodí s Marií, ale že taky špatně snáší, když se dozví, že bych měla patřit někomu jinému.

Pomohl mi sice udělat si v sobě trochu pořádek, ale jak dlouho to vydrží, nevím. Strávili jsme spolu sobotu i neděli. Byli jsme v kině, divadle, na kafíčku, jenom o Pavlovi jsme už nemluvili. Byl hodný a zábavný, ale pořád jen přítel, na kterého se mohu kdykoliv obrátit.

„Víš, příští volno se domluvíme celá parta a vypravíme se za Pavlem na hory, co ty na to?" jen tak prohodil Tomáš a díval se, jak zareaguji. Trošku mě zrovna od něj tato nabídka zarazila, ale viděla jsem na něm, že vymýšlí nějakou lotrovinu, už jsem ho taky znala dost dobře, a tak jsem souhlasila.

V pátek jsme vyrazili. Mohla jsem sice jen na dva dny, ale nevadí. Ostatní měli dovolenou. Když jsme dorazili na hotel, který byl opravdu trochu větší než onen hotýlek, kde jsme se viděli naposled, nahrnuli jsme se vymrzlí všichni k baru. Tomáš mě vzal stranou a povídá: „Zahrajeme Pavlovi mileneckou dvojici. Souhlasíš? V každém případě ti překazil svatbu, prostě dělá si pořád nároky, nezaslouží si

trochu potrápit? Ke mně by si neférjednání neměl dovolit, co ty na to?" Radostně jsem souhlasila, lepší nápad ani mít nemohl. Takhle se alespoň nebudu cítit trapně. Pavel přišel za bar a s jásotem nás všechny přivítal. Přišel ke mně, chytil mě za obě ruce a naklání se, že mě políbí na čelo, když v tom mu Tomáš zezadu klepe na rameno a říká: „Ruce pryč, kamaráde, ta je teď moje."

Vzal mě za ruku a odvedl k baru na druhý konec. Pavel tam zůstal stát jako opařený, a ačkoli na něj kluci volali a žadonili o drink, dlouho jenom stál a zíral. Nakonec se vzpamatoval a šel plnit povinnosti barmana. My jsme s Tomášem stáli u sebe přimknutí a špitající si s radostí, jak lehké bylo vyvést ho z míry.

Bavili jsme se všichni až moc dobře, jenom Pavel chodil okolo jako bubák. Vždy, když se k nám Pavel blížil, Tomáš mě obejmul a políbil.

Když to bylo asi potřetí a něco už jsme taky vypili, Tomášovy polibky byly jiné, přestávaly být tak kamarádské. Bylo v nich něco jemného a chvílemi mě až zamrazilo. Nevěděla jsem, co si s tím počít. Začala jsem být trochu zmatená a cítila jsem, že mé chování může být opravdu přesvědčivé. Ale pořád tady byl ten nezaměnitelný fakt - byli to opravdu dobří kamarádi. Co s tím? Pavel to začal jemně a se šarmem jemu vlastním řešit. Otevřel láhev sektu a povídá: „Pojďte se, vy dva, napít, ať zapijeme tu vaši známost." Řekl to s takovou lehkostí v hlase, až jsem mu uvěřila, že to myslí opravdově. Ale vše bylo trochu jinak. Nalil tři skleničky sektu a povídá: „Tak na vás dva, Tomáši, ať vám to vyjde." Podívali jsme se s Tomášem na sebe, usmáli jsme se a Tomáš mě políbil na tvář. Pavel se trochu ušklíbl a slavnostně prohlásil: „Tak polibek si zaslouží alespoň skotskou," a bez otálení nalil tři sklenky skotské. Jelikož jsem měla v živé paměti, jak opil Rudu, začala jsem být ostražitá a sledovala, co se z toho vyklube. Když se otočil zpátky k baru, vylila jsem skotskou za sebe do

velikého květináče, kterému vévodil obrovský fíkus. Bylo mi ho okamžitě líto, ale nedalo se nic dělat. Tentokrát to nebude mít tak lehké. Ani Pavel, ani fíkus!

Tomáš s Pavlem svoji skotskou vypili a Pavel okamžitě naléval další. Moje sklenka opět skončila ve fíkusu a opatrně jsem upíjela ze sektu.

Na chvíli jsem odešla od baru. Navlékla jsem si čepici, velikou šálu přes ramena a vyšla jsem na zápraží hotelu, kde ležel krásný, veliký bernardýn a vlčák. Sedla jsem si mezi ně a v hlavě mi hučelo jak v úlu. Otázka se honila přes otázku a výsledek?

K žádnému jsem nedospěla. Blížila se zavírací hodina, a tak jsem se pomalu vracela na bar.

K mému překvapení tam byl pouze jeden manželský pár a uklízečka pomalu připravovala restauraci na druhý den. Všichni kamarádi už byli na pokojích. K mému druhému překvapení ani Tomáš na mě nepočkal.

Pavel, který dělal, že uklízí bar, se jen ledabyle otočil a utrousil: „Tomáš trochu přebral, tak si šel lehnout, čeká prý na tebe," usmál se potměšile a pokračoval v úklidu. Požádala jsem o sodovku s sebou na pokoj a pomalým krokem jsem se doslova šourala z restaurace. Bylo mi všelijak. Pokoje byly v patře, a tak když jsem vyšla poslední schod, unaveně jsem si na něj sedla a přemýšlela, kam jít. K Tomášovi se mi nechtělo, neuměla jsem si představit být s ním v jednolůžkovém pokoji. Od jiného pokoje jsem klíč neměla. Schody byly potažené tmavě červeným kobercem, a jak jsem si natáhla nohy a opřela se o zeď, začala jsem usínat. Probral mě jemný polibek do vlasů. Bála jsem se otevřít oči. Strach byl zbytečný. Ruce, které mě objaly, jsem znala přímo důvěrně.

Snad ta noc za to stála...

kapitola 7

Otevřela jsem oči, vzala jeho ruce do svých a rádoby pevným hlasem, ale jemně jsem řekla: „Nesahej na mě, nelíbej mě, běž pryč! Jseš moje největší trápení, a já už se trápit nechci!" A to už můj hlas překvapivě nabýval na síle, a ačkoli jsem to vůbec nechtěla, začaly mi po tvářích téci slzy.
„Já tě ale nemůžu ztratit, ty to víš, tak proč mi to děláš?" šeptal Pavel.
„Já tobě? To se mi snad zdá! Kde bereš tu drzost lézt mi pořád do života," už jsem skoro křičela.
„Pojď křičet ke mně, popovídáme si. Zase ti tak krásně září oči, prosím pojď," usmál se, a znělo to jako zoufalá prosba. Začaly se mi podlamovat nohy. Šla jsem, co jiného. Zase jsem prohrála boj, který hraji sama v sobě, kde srdce vítězí nad rozumem, a jde mu to docela dobře.
Když jsme přišli na pokoj, rozhodla jsem se, že budu spát v křesle.

Mé rozhodnutí bylo pryč v ten moment, když mi začal pomáhat z kabátu a dělal to opravdu zodpovědně. Věděl, že proti jeho dotekům nemám šanci. Nenaléhal, jen mě hladil tu po tváři, tu po ramenech, až cítil, jak se mé tělo začíná třást a potřebuje sevřít, jak to jen nejpevněji půjde. Proč? Proboha proč, když je člověk šťastný, to tak bolí?!

Když jsem otevřela oči, Pavel už byl pryč. Dělal brzy ráno snídaně pro turisty. Zato mě uvítalo jiskřivé bílé ráno, až oči bolely.
Přes noc napadl snad metr sněhu a já se zhrozila myšlenky, jak se dostanu do práce. Všichni ostatní měli dovolenou, včetně Tomáše, takže ještě krásně spinkali.
Pavel tiše otevřel dveře a v domnění, že ještě spím, potichu položil na stůl konvici s čajem a obloženým toastem. Nechtělo se mi otevřít oči, ale co naplat, do práce se muselo.
„Vstávej, kotě, autobusy nejezdí, odvezu tě džípem, vedoucí mi ho půjčí, ale nemáme moc času."

Laškovně po mě hází oblečení a dodává: „Oblékej se rychle, nebo nepojedeme nikam," oba jsme se zasmáli a utíkali dolů ke garáži.

Až po cestě jsme si všimli, že nám do auta skočil vlčák, který nesnášel cestu v autě, takže po malé chvíli začal zvracet. Museli jsme zastavit, uklidit auto, uklidnit psa a vrátit se na hotel. Pak už Pavel uháněl, jak to jen stav cesty dovolil, abych byla v práci včas. Než jsem stačila vykřiknout: „Pozor závora," už jsme byli v ní. Tím, jak byla namrzlá, lehce praskla a my projeli jak nůž máslem. Paní, která byla v budce, za námi něco křičela, ale bohužel nebyl čas ji poslouchat. Při cestě zpátky to dal Pavel s paní v budce do pořádku, pravděpodobně finančně, a já jsem opět zůstala sama se svými vzpomínkami a nejasnou budoucností.
Uplynulo pár týdnů. Věnovala jsem se jenom práci a čekala. Na co? No právě!

Jednou se ve dveřích restaurace objevil urostlý, krásný, černovlasý kluk. Jeho oči měly barvu čokolády. Byl sebevědomý a s příjemným úsměvem si objednal kávu. Líbil se mi.
Jeho oči jakoby flirtovaly. Při placení se krásně usmál a trochu nesměle řekl: „Slečno, co byste řekla pozvání na večeři?" Alespoň nějaká změna, pomyslela jsem si a kývla hlavou se slovy: „Ráda, ale až zítra." Přeci nebudu k mání hned. Z večeře, kde se choval velice galantně, vzniklo pozvání na procházku a do kina. Na nic netlačil, nebyl dotěrný, nechával věci, jak jdou. Vyhovovalo mi to. Bylo mi s ním dobře a začala jsem mít pocit, že právě vedle něj bych mohla na Pavla zapomenout. Začínal z toho být hezký vztah i s trochou vášně a pochopením. Až jednou.

Objevil se s obrovskou kyticí a bylo vidět, že je celý nesvůj.
Podává mi ji a povídá: „Tami, prosím zasnoubila by ses se mnou?" poklekl v restauraci přímo přede mě.

Naprázdno jsem polkla a povídám: „Jardo, dej mi prosím čas." „Ano, ale jen do zítra," odpověděl, usmál se, políbil mě na čelo a odešel.
A tak jsem tam stála s kyticí, lidi po mně koukali, culili se a já, červenající se, jsem rychle utekla do kuchyně.
No nazdar! Ten mi dává.
Byl ze staré školy. A zásnuby? To by se mi docela líbilo. Nevím, kde mé útěky skončí, ale tohle vypadalo dost dobře.

Druhý den, když přišel opět s kyticí, mu říkám: „Jardo, zasnoubím se s tebou, ale se svatbou pospíchat nebudeš, vid'?"
Oba jsme se zasmáli a on přitom vyndává z kapsy malou krabičku a podává mi ji. Kdo by neměl rád dárky? Trochu zdrženlivě jsem ji vzala a pomalu otevřela. Byl tam krásný stříbrný náramek.
Poděkovala jsem, a když jsem ho objala, povídá: „Pojedeme do krajského města, a tam si zásnubní prstýnek vybereš sama, souhlasíš?"

„Ano," odpověděla jsem a bylo mi opravdu moc hezky.

Zásnuby naplánoval hned na příští týden. (Já nevím, proč všichni tak spěchají? To je tolik vidět, že mohu utéct?) Zbývalo pozvat pouze rodiče a přátele. Maminka měla konečně radost, že zůstanu doma, a ne někde v zahraničí, a bylo jí úplně jedno, kdo to bude.
Hlavně abych byla šťastná a doma. Má se mnou jen trápení. Taky bych chtěla, aby už byla šťastná.
Všechno se dělo dost narychlo, a tak jsme opravdu jeli pro prstýnek jeden den před zásnubami.
Ačkoli bylo krajské město veliké, ani jedno klenotnictví nemělo takový prsten, který by se mi líbil.
Když už jsem měla nohy celé bolavé, rozhodli jsme se, že ho koupíme jindy, aby byl opravdu pěkný, a použijme zatím bižuterii. Byli jsme taky dost vyhládlí, a co čert nechtěl, šli jsme okolo vinárny, kde pracoval Pavel.

Jardu nic chytřejšího nenapadlo, než tam jít na večeři, neboť vlak nám jel až pozdě v noci.
Jelikož se neznali, tak jsem jenom doufala, že se ke mně bude chovat jako ke každému jinému hostovi.
Stalo se. Byl opravdu profesionální.

Až asi po hodince přišel ke stolu a povídá: „Jste slečna Tami? Podle popisu byste to měla být vy?"
„Jistě," odpovídám, trne mi v zátylku a Pavel pokračuje: „V tom případě máte v kuchyni telefon."
Zvedla jsem se od stolu a následovala ho do kuchyně.
Telefon byl pochopitelně zavěšený. Pavel se usmíval a povídá: „Tak co, kotě, jak se ti líbí vinárna po rekonstrukci? Že mi neodjedeš s tím panákem?"
Pacholek jeden. To mi opravdu bude komplikovat můj život až do konce?
„Ty jsi se snad zbláznil, zítra mám zásnuby, už mě prosím nech na pokoji. Máš přeci Marii?"
Trošku se zarazil a povídá: „Víš, kotě, já tě nesmím vidět, neměla jsi sem chodit. Nemůžu za to!"

Obejmul mě, políbil na čelo a říká šeptem, aby to neslyšel ani okolo chodící personál:
„Vymysli si něco. Já mu objednám taxi a pošleme ho domů, chtěl bych být tu poslední noc s tebou."

Jeho objetí a polibek mi začaly zase všechno vracet. Byla jsem zoufalá, nevěděla jsem kudy kam. Rozum velel „ZMIZ", srdce „ZŮSTAŇ". Všechno se ve mně bouřilo, slzy mi začaly téci po tváři, byla jsem šťastná i nešťastná. Jako v pohádce. Obutá, ale bosá.
Otočila jsem se přímo tváří k Pavlovi a rádoby pevným hlasem říkám: „Zavolej toho taxíka, ale ať je tady do půl hodiny!"

Vrátila jsem se ke stolu. Jarda viděl moji uplakanou tvář a starostlivě se ptá:
„Co se stalo?" A já se vzlykem odpovídám:
„Víš, moji bytnou Jarušku odvezli do nemocnice, nevím s čím, ale ona tu nikoho nemá. Její bratr je na vojně, tak sháněli mě. Objednala jsem ti taxíka,

pojedeš domů a já dorazím zítra. Jenom zjistím, co se děje, a odvezu jí tam nutné věci."
Kde se ve mně vzala ta schopnost si okamžitě něco takového vymyslet, nevím dodnes.
Zdráhal se odjet, chtěl zůstat se mnou, ale vzhledem k tomu, že ty zásnuby musel dát někdo zítra dohromady, nakonec jel.

Pavel mě přesadil ke stolu pro personál a se smíchem povídá: „Neboj, taxikář má příkaz nevysadit ho dříve jak před jeho domem."
Zasmála jsem se taky, situace mi připadala naprosto absurdní. „Nalij mi prosím pořádný drink, a nech mě chvíli samotnou."
Pořádně jsem se napila. Začaly se dostavovat pocity, které jsem dříve přehlížela. Proboha, takový hodný kluk a já použiji takovou lež. Proč se konečně nenaučím říci „ne!"
Proč se nechám tak trápit? Copak jsem se úplně zbláznila? Nemám nad sebou žádnou moc. Ne!!! Kategoricky a znovu NE!!! Teď je to opravdu

naposledy! Musím se naučit ovládat své city k němu, jinak mě to zabije. Copak už toho nebylo dost?!

Bylo po půlnoci a Pavel se chystal k odchodu. Kolegové ho pustili vzhledem k situaci dříve.
„Tak co vyvedeme, kotě moje," ptá se a hned si odpovídá: „Vymyslel jsem noční výlet, nech se překvapit, taxík už čeká." Čekal. Nastoupili jsme dozadu, kde se ke mně hned přimknul, a taxík se beze slova rozjel.
„Uděláme si horskou jízdu, objedeme všechny horské hotely až nahoru k hranicím," řekl jen tak, jako by bylo normální objíždět horské hotely, když už všude zavírají.
„Zbláznil jsi se, bude už všude zavřeno," začala jsem oponovat.
„Ale nebude, pro tebe mi každý hotel otevře," zasmál se a začal mě objímat, hladit, líbat, až jsem mu opět věřila všechno, co řekl. Točil se se mnou celý svět.

Na všechno jsem zapomněla, žila jsem jen touhle chvílí a prosila, aby nikdy neskončila. Měl pravdu. Každý vedoucí hotelu, na který jsme zaklepali, nám rád otevřel. Dali jsme si drink, něco málo k jídlu a jeli jsme do dalšího hotelu. Bylo jich po cestě pět a všichni byli velice ochotní.
Připadala jsem si opět jako ta princezna, a nic jiného mě v ten moment nezajímalo.

Když jsme skončili až u samých hranic, rozhodli jsme se tam zůstat. Pavel vzal na pokoj ještě láhev sektu a dlouze jsme si povídali jenom o tom, jak je nám dobře. Vzal do ruky můj náramek a ptá se: „To je dárek od něj?"
„Ano," odpovídám a necítím se u toho zrovna nejlépe.
Najednou jsem si připadala jako nějaká lehká holka z levného hotelu.
Vždyť se zasnubuji a už jsem nevěrná. Je to normální? Čekala jsem, že snad navrhne něco jako

ve smyslu, že už zůstaneme spolu, že už tyhle věčné peripetie okolo mých partnerů nemají smysl? Ale ne! Nic takového se nestalo.

A abych o tom začala mluvit já, na to jsem byla příliš hrdá.
V duchu jsem si slibovala, že tohle už je opravdu naposledy.
Probudili jsme se a já s hrůzou konstatovala, že mám za pár hodin zásnuby. Taxikář pořád čekal. Spal chudák v recepci.
Posnídali jsme, asi naposledy spolu, nebo tedy určitě naposledy, a vydali se na cestu domů.
Pavel se mnou jel až před hotel. Bylo opravdu, jak se říká, „za pět minut dvanáct".
Dal mi jemné políbení na čelo, vzal mou hlavu do dlaní, dlouze se na mě podíval a odjel.
A co já teď s tím! Bylo mi hrozně. Skutečnost, že se jdu zasnubovat s někým jiným, mě přiváděla pomalu k mdlobám, ale šla jsem.

Nasadila jsem výraz uspěchané dívky a vešla do restaurace.
Tam už byla připravená slavnostní tabule a hosté se pomalu scházeli. Maminka s taťkou už byli na místě a pochopitelně plno otázek? Kde jsem? Co se děje? A proč?
No, další hrůza. Jára mě starostlivě přivítal a pochopitelně se ptal, co je s bytnou a jak to proběhlo. Chvíli jsem na něj koukala jako bezduchá. Nebyla jsem zvyklá lhát a úplně jsem zapomněla na svou výmluvu. Rychle jsem se vzpamatovala a vše odkývala.
Políbila jsem ho na tvář a povídám: „Járo, půjdu se nahoru převléknout," a přes jeho rameno vidím, jak se k nám blíží taxikář, který s námi strávil noc.
Ztuhla jsem! Co se děje!

Přišel poblíž nás, a jako když mě nezná, povídá nahlas: „ Prosím vás, je tady Jarda, který má dnes zásnuby?" Jarda se na mě podíval nechápavě a říká: „Ano, to jsem já, co potřebujete?"

„Já nic, ale tohle je prý vaše, mám vám to předat," odpovídá taxikář a podává mu stříbrný náramek. Náramek, který mi daroval k zásnubám.
Stála jsem jako socha, krve by se ve mně nedořezal. Nevěděla jsem, co říct, a tak jsem se srdcem, které mi tlouklo až v hrdle, čekala na jeho reakci.
To bude ostuda. Navíc jsem řekla, že jsem přijela autobusem. Těžko by se našla výmluva, že mi tam vypadl a hned někdo věděl, že je to mé.

Jarda se zachoval tak, jak by to nikdo nečekal. Žádný výbuch zlosti nebo křik, ale jen se podíval na mě, na lidi, kteří se okolo nás seskupili, a s klidem povídá: „ Prosím, dejte si každý nějakou skleničku, pochopitelně to platím já. Tím se zásnuby ruší!"
Otočil se ke mně a podává mi ten náramek se slovy: „Ten je tvůj. Nech si ho na památku.
Doufám, že ti ta noc za to stála." A bez jediného dalšího slova odešel z hotelu.

„Ty jsi byla určitě s tím Pavlem, že mám pravdu?" konstatovala maminka a nečekajíc na odpověď s kroutící hlavou se připravovala k odjezdu. Jenom tatínek mě pohladil a říká: „Ta láska, viď," a s pochopením následoval maminku, protože ta tu ostudu nemohla unést.

Já jsem se pomalu a doslova odplížila na svůj pokoj. Tak tohle byl opravdu prvotřídní Pavlův kousek. Nemůže být se mnou, ani beze mne.

No, co si budeme povídat, povedlo se! Jak se říká: „Když se daří, tak se daří."

Nevím, jestli ho mám zabít, nebo mu poděkovat. Pravda je, že se mi ulevilo, že jsem se asi vůbec zasnubovat nechtěla, že to byly všechno jen náplasti na moje rány.

Ani Jardy mi nebylo líto. Začala jsem být bezcitná? Nebo co se to se mnou dělo?

Kdo jen to říká, že láska je to nejhezčí, co můžeš v životě potkat?

Co je tohle za blábol!!! Vždyť je to hezké, jenom když jste spolu, a co pak, když jste bez něj? Když

jsou všechny karty pomíchané jak v čertovském mariáši? Co potom?

Naše tajemství...

kapitola 8

Ležím ve svém hotelovém pokoji a pláču. Vzlykám, až z toho dostávám škytavku. Nebolí jen srdíčko, bolí i každé nadechnutí, každá vzpomínka.
Nemůžu vstát. Otevřít oči. Připadá mi, že ochrnuje celé mé tělo. Tolik bych potřebovala, aby u mě byl Tomáš. Vyslechl by mě, pohladil a řekl, že vše bude dobré.
Tolik, tolik mi teď schází.

Myšlenka na Tomáše mě začala pomalu uklidňovat a vracet do reality. Ostuda je to řádná, a tak se mé myšlenky začaly ubírat směrem, jak to co nejdůstojněji ustát.

Jediné, co v podstatě přicházelo v úvahu, bylo nechat se přeložit zpátky do krajského města. Tohle městečko bylo příliš malé na to, abych nemusela chodit, jak se říká, „kanálama".

Bude tam sice více příležitostí vídat Pavla, ale taky mu můžu sem tam připravit nějaké překvapení. Za rámeček si to nedá!

Dojde snad k milostné válce? Nevím. Ale je to jediné, co můžu udělat. Ještě večer jsem požádala vedoucího o přeložení. Nebyl rád. Byla jsem jedna z jeho nelepších zaměstnankyň. Taky mě naučil tolik, co bych se učila na hotelovce léta, a nenaučila. Praxe je praxe.

Nakonec pochopil a svolil.

Druhý den jsem odjížděla zpátky do krajského města plna očekávání i starostí.

Bytná Jaruška mě přivítala s lahvičkou červeného, a v mé kavárně, kde jsem znovu nastupovala, mě taky přivítali s radostí. Vždyť jsem tam začínala. Tomáš byl na montáži, a tak jsem musela čekat až do pátku, než přijede.

Jedna velká změna ale byla. Pavla přeložili na hotel do té okrajové čtvrti města, kde jsem bydlela. Nevím, nevím, co to přinese dobrého nebo zlého.

Bytná Jaruška, která žila v domnění, že to nevím, mě pozvala do restaurace na skleničku. A tak jsem pochopitelně šla. Pavlův údiv, když mě viděl, byl nepředstíraný. Byl samý úsměv a neustále hledal chvíle, aby si k nám mohl přisednout a klábosit jak staré babky. Bylo vidět, že mu dělá dobře, že jsem nablízku. O trapasu s náramkem jsem se ani slůvkem nezmínila. Nechala jsem ho tápat v nejistotě, aby taky trochu nevěděl, která bije. A to mě začínalo bavit.

„Tak co, Pavle, co Marie, jak vám to jde?" nenápadně jsem se zeptala.

„To víš, teď se moc učí, blíží se promoce," odpověděl, a bylo vidět, že mu rozhovor o ní nedělá moc dobře.

A to zas mně ano, a pokračuji: „Jo, to je ta promoce, kdy tě opustí?" Nedalo mi to a kousavou poznámkou jsem otevřela téma.

„Prosím tě, kde jsi na to přišla, proč by mě opouštěla?" zaraženě odpověděl.

„Protože tak to má, můj milý, v plánu. Ty jí jenom financuješ školu. To ti ještě nikdo neřekl? Ach ti kamarádi," odpověděla jsem jen tak mimochodem a naznačila jsem Jarušce, že odcházíme.

Byla z toho trochu zmatená, ale Pavel taky. A to byl úmysl! Povedlo se!! A tak jsem ho nechala s jeho myšlenkami samotného. S grácií a přáním dobré noci jsme odcházely.

Bylo mi to k smíchu. Poprvé jsem viděla, jak mu myšlenky přímo skáčou po čele a jak si jeho ješitnost neví rady. Bylo mi tak trochu příjemně po těle, a nevěděla jsem, čemu to přičíst.

Nevěděla jsem, jestli si na tento vztah zvykám - být s ním, ale bez něj, anebo jestli mi dělá dobře, že ho začínám těmi řečmi uvádět do rozpaků a tak trochu trápit. V každém případě bylo obojí dost nebezpečné jak pro vztah, tak pro přátelství.

Nakonec přišel den "D". Ano, dnes měla přijet Marie ze školy s diplomem doktorky. Nedalo mi to. Musela jsem být u toho. Vypravili jsme se s bytnou Jaruškou odpoledne do restaurace. Tam už měl Pavel připravené krásné tři orchideje a čekal, až Marie přijede.

Pavel se připravoval ke gratulaci a bylo vidět, že se i těší. Trochu mě to zabolelo, ale dělat se nedalo vůbec nic.

Jen jsem doufala, že Marie své slovo dodrží. Snad budou tentokráte stát všichni svatí při mně. Když už přijel třetí autobus a bylo osm hodin večer, začal být Pavel nervózní. Vadilo mi to. Ne proto, že čekal na ni, ale nechtěla jsem ho vidět nešťastného. Tenhle samotný fakt mě jenom začínal přesvědčovat o tom, že už jsem dospěla k názoru: ať je s kým je, hlavně ať je šťastný. Může až takhle překročit láska meze? Už jsem v tom začínala mít opravdu zmatek. Snad přijede Tomáš.

Přesedli jsme si do restaurační kuchyně, což bylo výsadní právo přátel. Mezitím přijel i Tomáš, a tak nás bylo víc na čekání, aby v tom Pavel nebyl sám.

Tomáš si přisedl ke mně, vzal mě za ruku a šeptá mi do ucha: „Tak co, Tami, nechceš jít odtud radši pryč?" „Nechci, Tomáši, cítím, že mě bude potřebovat. Alespoň na blízku," šeptem jsem mu odpověděla. Když bylo půl desáté a v deset se zavíralo, povídám Pavlovi: „Víš, můj milý, ona sice nepřijede, tuším to, ale v každém případě zavolá. Neboj, jsme tu všichni s tebou."

„Jak to prosím tě můžeš vědět, určitě ještě přijede," jen tak utrousil a jeho pohled byl skoro nepřítomný. Najednou mi ho bylo hrozně líto.

Jak jsem řekla, tak se stalo! Asi intuice. Úderem desáté hodiny zazvonil telefon. Hrklo ve mně. Tušila jsem, co přijde. I když jsem sama nevěřila tomu, že bude až tak tvrdá. Ale byla!

Když Pavel zavěsil, podíval se po nás, vzal mě za ruku a povídá: „Měla jsi pravdu, prý odpromovala a už na ni nemám čekat. Nikdy!" Bylo vidět, jak se mu to nelíbí, jak je nerad, že se tváří nešťastně zrovna před námi, před kterými byl vždy takový king. Ale ustál to. Došel do výčepu pro láhev kořalky a s hraným úsměvem povídá: „Tak tu promoci alespoň oslavíme." A oslavili jsme. Ještě nikdy mě ráno tak hlava nebolela, a když jsem se rozhlédla po pokoji, byli tam všichni.

Někdo spal v křesle, někdo na válendě, někdo i na zemi. Jenom Pavel ležel vedle mě, ruce okolo mě jak chobotnice, oči dokořán a jenom šeptal: „Proč mě tak podvedla? Proč?"

„A proč já to mám poslouchat?" říkala jsem si v duchu a vše ve mně křičelo vztekem i lítostí. Odtáhla jsem se od něj a se smutkem v hlase povídám: „Protože jsi ješitný hlupák, každému jinému už by to dávno došlo." „Zavřete za sebou dveře, pospíchám do práce," dodala jsem a co

nejrychleji zmizela. Nevím, co se ve mně dělo, ale pocit vítězství to nebyl.

Uplynulo pár dní a já se Pavlovi vyhýbala. Nechtěla jsem být jeho náplast na rány. Tomáš si vzal dovolenou a chodil mi pravidelně do práce naproti. Bylo to příjemné. I když věděl, že jsem volná, nebyl dotěrný, jen sem tam mě vzal za ruku nebo políbil na tvář. Po cestě jsme se vždy zastavili u Pavla v restauraci na pivko, poseděli, pokecali a šli domů. Každý do svého.

Na Pavlovi bylo vidět, že mu to moc dobře nedělá, ale co mohl jiného, než přihlížet?

Tomáš byl nejlepší kamarád a já byla volná. Kamarádům, jako je Tomáš, se do zelí neleze! To byl jejich nepsaný zákon. Pavel byl v rozpacích, protože nevěděl - chodíme spolu? Nebo ne? A ptát se přeci ON nebude.

Až jednou. Stalo se to, co se asi stát muselo. Po jednom krásně prožitém sobotním večeru jsme

skončili na lahvičce u Tomáše. Neptejte se, jak k tomu došlo, já to sama nevím. Najednou jsme se milovali, jemně a krásně, až když jsem zavřela oči, cítila jsem Pavla. Dotyky, vůní, bože jak si byli podobní. Jenom ruce byly jiné. Je to k zešílení. Jímala mě z toho hrůza.

Když jsem se ráno probudila, byla připravená snídaně a jeho slova: „Přeji dobré ráno, Tami," mě dostala. Ta jeho úžasná bezprostřednost, jako kdyby to bylo normální, že se u něj probouzím, že se vlastně vůbec nic nestalo, že je vše tak, jak má být. Vůbec jsem nevěděla, co se s mými city děje. Měla jsem ho ráda, to ano, vážila jsem si ho, to taky, jsem s ním i šťastná, tak proč se cítím, jako když padám do propasti.

Ale na druhou stranu, proč nezačít kvalitní vztah, který sice asi nebude tak bouřlivý, ale zato klidný a bezpečný. To už bych si snad taky zasloužila. Třeba mě nad tou propastí zachytí.

A tak jsem začala chodit s Tomášem oficiálně. Všem jsme to dali jasně najevo a všichni to přijali. Dokonce nám to i přáli. Tomáš jezdil dál na montáže a vracel se jenom na víkend. Zato Pavel byl jako neřízená střela. Pár týdnů to vydržel, ale pak se najednou stalo, že kamínky na okno mi nahlásily návštěvu.

Bylo sice půl jedenácté v noci, ale pustila jsem ho dál. Byla jsem taky zvědavá. Co ho asi tak ke mně přivádí? Bylo vidět, že si dal něco na kuráž, ale vše v normě.

„Tami, kotě, já potřebuji být alespoň chvíli s tebou," povídá a bezelstným pohledem mě odzbrojuje. Sedl si způsobně do křesla, vzal si do rukou hrnek s kávou a pokračuje: „Víš, jsem hrozný vůl, neměl jsem to nechat dojít tak daleko, měl jsem tě poslechnout, měl jsem ti věřit."

Zarazila jsem jeho vodopád slov: „Teď to nepitvej, chodím s Tomášem a s tím se budeš muset smířit."

„Já vím, ale prosím, pojď ke mně alespoň na chvíli, naposledy, moc tě potřebuji." Natáhl po mě ruce a s lehkostí, úplně bez mého odporu mě stáhl k sobě na klín. Najednou se mi zatočila hlava, všechny dobré úmysly byly v háji! Nechala jsem se hladit, líbat, milovat, a to vše bez jediné výčitky svědomí.

Když k ránu odcházel, vzal mou hlavu do dlaní tak jako tolikrát a povídá: „Zůstane to naším tajemstvím, Tomáš se to nesmí dozvědět, ano?" Jenom jsem kývla hlavou a řekla: „Běž už prosím." Když se za ním zavřely dveře, vyhrkly mi slzy do očí a tekly a tekly. Nemyslela jsem na nic, jen jsem se v nich pomalu utápěla.

Ano. Tomáš se to nesmí dozvědět. Nikdy by to Pavlovi neodpustil a přijít o takového kamaráda by Pavel nikdy nechtěl. A já? Nechtěla bych přijít ani o jednoho. A v jakém pořadí?

Tak to v tenhle moment taky nevím. Jenom jsem dostala strach, že se budou tyhle situace opakovat a

nebude z nich východisko. Musím tomu udělat konec, ale jak, to jen bůh ví.

Dostala jsem se do zvláštní situace. Oba byli moc velcí kamarádi na to, aby je rozházela jedna žena. Takže přátelství zůstalo tak, jak bylo zvykem, jenom s tím rozdílem, že to Pavel nezvládal a sem tam prostě docházelo k takovým malým karambolům, které jsme úspěšně s Pavlem tajili.

Hrůza!!! Ano. Ani já to nezvládala.

Najednou Tomáš jako by něco tušil, přišel s tím, že se vezmeme. Řekl to jen tak, mezi řečí, jako kdyby se bál odmítnutí. A asi věděl proč. Jenom mě v tu chvíli napadlo, že bych sňatkem s Tomášem vše vyřešila. To už by pak musel respektovat i Pavel! Bude to tak? Nevím. Vzala jsem si čas na rozmyšlenou, ale ať jsem přemýšlela, jak jsem chtěla, nic lepšího než souhlasit mě nenapadlo. Byla jsem už moc unavená. Udělala bych tím pádem tlustou čáru za celou minulostí.

Šlo by to vůbec?

Maminka opět neměla radost, protože věděla, že jsou kamarádi, a s Pavlem se nesmířila nikdy. Já si ale postavila hlavu, a tak opět začaly přípravy na svatbu. Už jsem s tím byla trapná, a tak jsem věděla, že to tentokrát musím dotáhnout do konce. Věděla jsem, že překazit sňatek s Tomášem si Pavel nedovolí.

Dovolil si ale něco úplně jiného.

Měli jsme čtrnáct dní před svatbou. Najednou jsem měla Pavla denně okolo sebe. Nevěděla jsem, co s tím. Zval mě k nim domů na večeře, chodil se mnou do kina a co víc, i nakupovat.

Tahal mě do těch největších obchodů, které ve městě byly. Jezdili jsme autobusem z toho nejvíce naplněného autobusového nádraží, kde bylo pochopitelně nejvíce známých, s kterými se hlasitě zdravil. Hodně si dával záležet na tom, aby nás spolu vidělo co nejvíce lidí. A v tu chvíli mi to došlo!

On sám Tomášovi nic říct nemůže, nemůže říct: „Hele nech ji, já ji mám rád," protože tu šanci měl, a přišel o ni. A tak spoléhal na to, že mu to řeknou cizí nebo známí, prostě že se dozví, že spolu trávíme více času, než se sluší pro nevěstu kamaráda.

Lidé jsou přeci tací, tak proč by to nevyšlo i v tomhle případě? Tomáš by se pak urazil, nechal mě, a bylo by po problému.

Prostě bych Pavlovi pěkně "zbyla". Pravdou je, že i já jsem na to začala trochu spoléhat, a tak jsem nechala všemu volný průběh.

Během těchto výprav s Pavlem jsem mu jen tak, mezi řečí, oznámila, že svatba je objednaná v jeho hotelu a on jako číšník „velkého formátu" mi tu svatbu udělá. Od svatební tabule až po obsluhu. To bylo moje přání a malá pomstička, jak pokořit tu jeho zatracenou ješitnost. Zůstal chvíli stát jako opařený, ale okamžitě se vzpamatoval a

pochopitelně to odkýval. Asi pořád ještě doufal, že se něco stane.

Byl pátek. Tomáš se vracel z montáže a jako obvykle zavítal do kavárny, kam jsme chodili. Seděli jsme sami s Pavlem u stolu a povídali si, když se před námi objevil Tomáš jako duch.

Pavel hned pohotově říká:

„Ahoj, Tomáši, mám u tebe láhev kořalky."

„A za co?" ptá se Tomáš.

„Celý týden jsem ti hlídal snoubenku," říká se smíchem Pavel.

„Tak to já mám u tebe dvě," odpověděl s úsměvem Tomáš.

„A za co ty?" ptá se udiveně Pavel.

„Za to, že jsem ti to dovolil," odpověděl Tomáš a oba se smáli, jako kdyby si řekli ten nejlepší vtip

roku. Ano, to je jen malá ukázka jejich humoru, ješitnosti, ale i jemnosti a taktu.

Nic jsem nechápala. Snad jen to, že se Tomáš jen tak odradit nedá. Pochopitelně o našich výletech mu nikdo nic neřekl. A že by se konaly nějaké drby? Zapomeňte!

Nikdo se totiž mezi ně dva nemíchal. Všichni věděli, že jejich kamarádství je opravdu dost pevné a jakýmkoliv zásahem by mohli padnout v nemilost celé party. A tak hezky drželi pusu a nedovolili si ani naznačit, natož cokoliv říci. Všichni se děsili mého nápadu, aby nás Pavel při svatbě obsluhoval, ale já jsem to viděla jako poslední jeho trest za to, co všechno jsem s ním zažila. Popravdě, taky jsem se bála, ale nevím čeho. Opravdu jsem netušila, co vše by se mohlo stát, a tak jsem na to radši nemyslela.

Pak přišel ten den. Den, kdy jsem měla udělat ten vážný krok.

Jako každá mladá dívka i já jsem byla ta nejkrásnější nevěsta v dlouhých krajkových šatech s dlouhým závojem. Bylo mi všelijak. Pocity, které neumím popsat, ale jedno se tam ozývalo pořád: „Máš ho skutečně tak ráda? Nevím, vážila jsem si ho, respektovala ho, byl můj nejlepší přítel, ale stačí to?" A najednou mi začal v uších znít hlas, který se nedalo přeslechnout:

„Kam jsi se oblékla, nevěsto!
Neříkej ještě svoje "ano".
Perličky ze závoje budou slzy.
Těm nesmí býti požehnáno.

Zvadne ti kytice svatební,
též závoj zežloutne brzy.
Já budu stát jako prosebník
a sbírat tvoje slzy.

Kam jsi se oblékla, nevěsto?"

Tomáš nebo Pavel???

Kapitola 9

„Tami, čekají jen na nás," vytrhl mě z nepřítomného pohledu Tomáš. Proboha, co to bylo? Čí to byl hlas? Varování? Předzvěst něčeho zlého? Nevím. Za velkého přemáhání jsem vyloudila úsměv.

Obřadní síň, svědkové, rodiče, a naše „ano" mi připadalo, jako když se na ten obřad odněkud

dívám, jako když se mě to netýká. Jenom maminčina usměvavá tvář mě vrátila zpátky. Měla jsem moc ráda její úsměv. Přijímala jsem gratulace a pomalu mi stékaly slzy po tváři. Dojetím?
Těžko mohlo někoho napadnout, že je to z úplně jiného důvodu.
Ten divný hlas v hlavě se pořád ozýval: „Kam jsi se oblékla, nevěsto…"
A bylo hůř. To už mi tekly slzy, jak chtěly, make-up, nemake-up.
Když jsme totiž vyšli z obřadní síně, zalapali jsme všichni po dechu. Ačkoli byla objednána taxi služba, stály tam krásně vyzdobené svatební kočáry. Byly tři, každému vévodili dva krásní koně. Jeden byl černý, druhý bílý. Okolo šíje měli květinové věnce ze samých velkých, bílých kopretin.
Tomáš šel ke kočímu, který na něj mával, a ještě než k němu došel, kočí křičí: „To ti posílá Pavel, dovezu váš až na hotel."
Ano, bylo nebo mělo to být tak hlasité, aby to slyšeli všichni.

Nastupovala jsem do kočáru jako princezna. Slzy jako by vyschly a do tváře se mi vloudil úsměv. Měla jsem ráda Pavlova překvapení, a tohle bylo dílo opravdu mistrovské.

A tak jsme jeli přes celé město asi čtyři kilometry. Lidé na chodnících mávali, auta přibrzďovala, dokonce i z oken se lidé vykláněli, aby volali něco jako „hodně štěstí". A tak aby to opravdu každý viděl, jsme dojeli až před hotel.
Před hotelem stál špalír zaměstnanců, každý gratuloval, přál štěstí a svorně po nás házeli rýži.

Pavel stál až na konci. Pogratuloval, ale nepolíbil. Klasicky rozbil talíř a po zametení střepů nás uváděl do sálu. Moc mu to slušelo. Měl čerstvě vyčištěný smokink, motýlka, jen tak tak, že si ho nepletli s ženichem.
A protože nás místní znali, měli v tom trochu zmatek. A tak zaznívalo od stolů místních hostů něco jako: „ Kdo se vlastně žení, Tomáš, nebo

Pavel?" Přecházela jsem to s úsměvem a bez odpovědi.

Tabule byla překrásná. Byla plná květin, blýskajícího se skla i každé okno zdobily květiny všech barev. Když už bylo pozdě odpoledne, každý už měl něco upito a zábava byla bezvadná, tak první, kdo to popletl, byl můj zlatý tatínek. Šel za Pavlem se skleničkou a povídá mu: „Pavle, Pavle, co prosím tě ta moje holka na tobě vidí?"
Protože jsem stála poblíž, nedalo se to neslyšet. Vzala jsem tatínka za ruku a říkám mu: „Tati, Pavla si přeci neberu, zapomněl jsi?" začal se smát a se slovy: „Nediv se mi, kdo by v tom neměl zmatek," se svěřil zase do péče maminky.

Najednou vypukla dortová válka, jak ji známe z filmů. Kdo ji vyprovokoval, nevím, ale jednoznačně dokázala, že starší generace se měla k odchodu. Maminka, která se celý oběd ani neusmála, a jenom pozorovala, co se děje nebo co se stane, prohlásila,

že odcházejí. Doporučila mi, ať moc nepiji, jinak to špatně dopadne.
Asi věděla, proč to říká.
Když starší generace opustila svatební hostinu, zbyla tam pouze celá naše parta a pár lidí, kteří byli pozvaní nebo se vnutili, už to bylo tak nějak jedno. Bavili jsme se a tančili. Když mě Pavel požádal pochopitelně se svolením manžela o tanec, byla jsem ráda. Bylo to poprvé, co si dovolil za celý den se ke mně přiblížit.

„Jak ti je, mladá paní," povídá a tváří se docela vážně.
„Víš, Pavle, je to divné, ale zatím žádnou změnu necítím, jenom snad, že mám nejhezčí šaty."
Vzhlédla jsem k němu, abych mu viděla do očí, a vidím, jak se lesknou a v koutku oka se tlačí slza. Sklopila jsem hlavu. Přitisknul mě k sobě a já přes jeho rameno viděla Tomáše, jak do sebe lije skleničku za skleničkou.
To nebylo dobré!

Vrátila jsem se ke stolu a povídám: „Tomáši, nejsi na mejdanu, je to naše svatba, tak se mi neopij," usmála jsem se, pohladila ho, ale z jeho pohledu vycházelo něco, jako kdyby chtěl říct: „Ale, děvče, je to mejdan, jenom mejdan!"

Nebyl hloupý, znal celou moji historii. Tušil snad něco, co mě ještě ani nenapadlo? Čekal, že sňatkem se to změní?
Že snad přestanu mít Pavla jako jedinou a trvalou lásku? Ale to jsem ve skrytu duše snad čekala i já. No, já v to alespoň doufala.

Večer se chýlil k půlnoci a někteří jedinci začali pomalu odpadat.
Najednou se tak rozhlížím kolem sebe a zjišťuji, že Tomáš je pryč.
Když tu se z hloučku zbývajících ozvalo: „Tomáš si vzal láhev rumu a prohlásil, že jde domů."

A co teď, mám jít za ním? Nebo se urazit, že mě tam nechal? A co když to byla první zkouška? Co když jenom lítost, že jsem se mu dostatečně nevěnovala? Nevím! Prostě nic nevím!
A protože jsem byla taky tak trochu ješitná, urazila jsem se a věnovala se dál zábavě s přáteli.
Odskočila jsem do kuchyně ještě pro něco k jídlu, ale při mém návratu zjišťuji, že jsem tam zůstala s Pavlem sama.
Všichni se nějak záhadně vytratili.

Najednou se nabízí říct: „Konečně sami," ale tak to nebylo. Pavel se snažil uklízet ze stolů špinavé nádobí a sklo, které já jsem začala mýt, pomáhala uklízet, jako už tolikrát u něj v restauraci.
Povídali jsme si o všem možném, jenom ne o svatbě. Jako kdyby vůbec nebyla. Jako kdyby to byl opravdu jenom mejdan.

Když jsme poklidili, sedli jsme si ke stolu, dali poslední skleničku, a že půjdeme.

Zamkli jsme hotel a zavěšeni do sebe jsme šli pomalu k autobusové zastávce.
Já bych měla asi tak v půlce cesty odbočit a jít k Tomášovi, bylo to v podstatě pár metrů, ale vůbec mě to nenapadlo a Pavla také ne.
Došli jsme až na zastávku, jako už mockrát a čekali, až přijede poslední autobus.

Pavel mě držel pevně za ruku a přestal mluvit. Jako kdyby tu chvíli nechtěl ničím narušit. I mně se v tu chvíli sevřelo hrdlo.
Přijel autobus.
Oba jsme se zvedli z lavičky a šli ke dveřím. Dveře autobusu se s šumotem otevřely a my před nimi zůstali stát. Jenom naše oči se nemohly rozloučit. Všechno se ve mně pralo, tolik bych chtěla jet s ním. Jeho pohled byl pohled raněného zvířete, které čeká na pohlazení.

Najednou se ozval sytý hlas řidiče: „Tak co vy dva? Jedete, nebo ne?"

Podívali jsme se na řidiče, znova na sebe a jedním hlasem neboli dvojhlasně jsme řekli:
„Alespoň dnes bychom měli mít rozum."
Políbil mě na tvář, na oči, na čelo, vyvlékl svou ruku z mé a bez jediného dalšího slova nastoupil do autobusu.

Zůstala jsem tam stát a dívala se, jak odjíždí. Pavel stál u zadního okna s rukou položenou na skle a já věděla, že to takhle asi už zůstane.

Pomalu jsem se vracela domů k Tomášovi. Nechtělo se mi, protože jsem věděla, že už to není ten Tomáš, kterému se mohu vypovídat ze svého trápení, ale že to trápení musím nosit v sobě. Přišla jsem o kamaráda, který mi pomohl z každého trápení. Je dobré udělat z kamaráda manžela? Umět si tak na tuhle otázku odpovědět….

Předpokládala jsem, že nechá otevřeno, protože klíče jsem neměla. Omyl. Zamknul a na mé klepání

se neozýval. Jak jsem ho znala, věděla jsem, že je na mol.
Dobře, že bydlel v přízemí. Musela jsem se přeci vrátit domů. Slušelo se to na nevěstu.
Našla jsem na zahradě žebřík a naším věčně otevřeným oknem do koupelny jsem se dostala bezpečně domů. Je to krása, co? Na svatební noc se vkrádat domů oknem. Bylo mi to najednou hrozně k smíchu.

Když jsem přišla do pokoje, naskytl se mi ještě lepší pohled. Tomáš ležel v nadýchaných svatebních peřinách, na polštáři nedopitá láhev rumu a obojí něžně objímal.
Nejdříve mi to bylo k smíchu, ale vzápětí hrozně líto. Potichu jsem vlezla do peřin a snažila se usnout. Nevím, co přinesou další dny, ale to, že Tomáš odjíždí večer na montáž, mě uspokojovalo. Věděla jsem, že snad za ten týden, než se vrátí, si všechno v hlavě a snad i v srdíčku srovnám.

A tak začaly plynout týdny.
S Tomášem jsme se potkávali, jenom když jsem nesloužila víkendy.
Všechno začalo být jiné. Cizí. Scházel přítel, který by naslouchal.
Jednou za čtrnáct dní strávený víkend byl sice krásný, ale s manželstvím to nic společného nemělo.
Najednou začala scházet slova. Nebylo o čem povídat. Vše bylo jen o práci.

Pavel se sem tam zastavil, ale i to bylo jiné. Plížil se k nám vždycky potají, aby ho nikdo neviděl přicházet, ale hlavně odcházet.
Vím, je to hrozné, ale prostě tohle nezvládáme ani jeden.
Být alespoň jednou za čas spolu bylo tak nutné jako uhasit žízeň na poušti.
Přesto se ke mně doneslo, že Pavel má známost. Dívka z bohaté rodiny, ale ne valné pověsti.
Co jsem asi tak mohla čekat. Bylo to taky vysvětlení, proč jeho návštěvy už nebyly tak časté jako dřív.

Pak přišel zásadní zvrat.
Zjistila jsem, že jsem těhotná. Asi tak třetí měsíc. Začala jsem počítat a nic. Nedopočítala jsem se. Pavel? Nebo Tomáš?
Měla jsem tenhle můj srdíčkový zmatek tak důkladný, že jsem si nakonec řekla: „A není to jedno?"
Musela jsem se ode všeho nějak oprostit, abych se mohla soustředit jen na jedno. Na miminko. Měla jsem hroznou radost.
Když přijel v pátek Tomáš domů a po večeři jsme si sedli k televizi, začala jsem takticky vyzvídat.
„Tomáši, co by jsi tomu řekl, kdybychom si pořídili miminko. Už jsme spolu přes rok, je mi dvacet dva, nemyslíš, že už je čas?" A trochu se strachem jsem čekala na reakci.
Podíval se na mě dlouze, jako kdyby chtěl z mých očí vyčíst, co se děje, obejmul mě a říká: „Tami, byl bych moc rád, bylo by to krásné." Vzal mi hlavu do dlaní tak, jak to dělával Pavel, a povídá: „Ty

potvůrko, ty mi něco tajíš, znám tě.“ Neudržela jsem se.
„Ano, tajím, jsem ve třetím měsíci, tak a teď už to víš, tak co s tím uděláme?“ zeptala jsem se s úsměvem a tím nejnevinnějším pohledem.
„Co by jsme dělali, přestavíme byt, koupíme postýlku, kolébku a ty si hlavně lehni, nic nedělej…“
A tak běhal po bytě jako ztřeštěný a plánoval a plánoval, až mě rozesmál ke škytavce. Byla jsem v tu chvíli šťastná. Všechno začalo jít jiným směrem. Třeba teď už se dá vše do pořádku. Jenom mi dělá trochu starost, jak bude reagovat Pavel.
Hluboce jsem se mýlila.
Pavel mě předešel. Jednoho krásného dne mi jen tak přišel říct, že se bude ženit.
Bylo to, jako když do mě uhodí hrom! Nebyla jsem schopna slov. Ale měl taky nárok žít svůj život.
Prý musí. Ona dívka nevalné pověsti jménem Stela je prý těhotná. A s ním.

Bylo mi to trochu divné, protože po městě jako vždy šla fáma, že už s ní spal snad každý, jenom Pavel ne.
Bála jsem se o něj, ale on jako vždy stál tvrdošíjně za svým.
A tak jsem nepokládala za rozumné o svém těhotenství mluvit. Je čas. Vidět to ještě není, a já budu mít čas se vypořádat s novými skutečnostmi.
Bylo vidět, že to Pavel myslí vážně. Přestal mě vyhledávat, prostě řešil problémy po svém.
Všichni z party mu to rozmlouvali, ale jak ho všichni už známe - zbytečně.
Dělalo mi radost, že ona Stela, kterou jsem vůbec neznala, ze mě měla strach. Nechala jsem se slyšet tak, aby se to k ní doneslo, že pokud se dozvím, že Pavlovi jakýmkoli způsobem ubližuje, bude mít co dělat se mnou. Padlo to na úrodnou půdu.
Potvrdilo se to hned tím, že Pavel požádal Tomáše, aby mu šel na svatbu za svědka, ale beze mě.
Jednoduše, já na svatbu nesměla. To bylo přání nevěsty.

Bylo mi to k smíchu. To opravdu měla strach, že jí ho z té svatby mohu odvést???

Sama, ale šťastná...
kapitola 10

Já se jí ani nedivím! Být jí a znát byť jen z řečí náš vztah, měla bych strach taky.
Tomáš to vzal po svém a prohlásil, že bez své ženy nikam nepůjde. A tak si Pavel musel hledat jiného svědka. Našel. Oženil se. Stal se z něj starostlivý a vzorný manžel.

Když jsem šla jednou z procházky, potkali jsme se. Od jeho svatby poprvé. Já byla v šestém měsíci a v těhotenství jsem ještě zkrásněla. Měla jsem slušivý kalhotový kostýmek jasně červené barvy s bílými

jemnými lemy, vkusné doplňky, prostě jsem jen zářila.
Pavel na mě koukal, tak jako vždy, když mi to slušelo. Znala jsem ten pohled.
Setkání ho nezarazilo, naopak. Pozval mě do zahradní restaurace. Neodmítla jsem.
„Tami, proč jsi mi neřekla, že jsi těhotná?" byla jeho první otázka.
„Nebylo to vhodné, chtěl jsi se ženit a čekal jsi dítě. Proč by tě zajímalo moje těhotenství?"
Odpověděla jsem a chtěla toto téma ukončit, ale Pavel si nedal pokoj a vybalil na mě rovnou: „Tami, prosím, čí je to dítě? Moje, nebo Tomáše?"
Trochu jsem se rozzlobila: „Ty jsi výborný, copak to jde spočítat?"
„A co když je moje?" zeptal se tiše.
„A co když ne! Co bys vůbec chtěl dělat? Oba se rozvedeme? Prosím, už to nepitvej. Nech to, jak to je." A tím jsem tuhle debatu ukončila.

Doprovázel mě k autobusu, a jelikož dlouho nejel, sedli jsme si na lavičku.
„Tami, kotě moje, dej mu alespoň jméno po mně," najednou přímo zaprosil a šibalsky se usmál.
„Ty jsi se úplně zbláznil, to rovnou můžeme vylepit na plakáty, rodina mě vydědí a zřeknou se mě," řekla jsem a smála jsem se, až jsem rozesmála i Pavla. Jen lidi se otáčeli.
„To máš pravdu," prohlásil: „Mám řešení," dodal a čekal na reakci.
„No tak povídej," říkám, když jsem si od smíchu otřela slzy.
„Víš, jsem křtěný dvěma jmény, to druhé pomalu nikdo nezná, takže když to bude kluk, bude to Petr. Souhlas? Jsem totiž křtěný Pavel Petr." A rychle dodal, abych souhlasila: „Vždyť tvůj tatínek je taky Petr, takže se vlastně bude jmenovat po dědovi." Tohle vypadalo, že to má vymyšlený předem. Usmála jsem se a říkám: „Dobře, ale zase je to jenom naše tajemství."

Přijížděl můj autobus. Pavel mě políbil na tvář a neodpustil si pošeptat mi do ucha: „Moc ti to sluší, to ta moje je nějaká tlustá a oteklá."

Ano, Stela měla trochu jinou postavu, a tak jí to těhotenství moc neslušelo, ale za to přeci nemůže. I když mezi námi byl rozdíl asi dva a půl měsíce, vypadala jako těsně před porodem.
Bylo mi jí i trochu, ale opravdu jenom trochu líto. Nikdy nezažije s Pavlem to, co já. Nikdy mezi nimi nebude tak silné pouto. A přátelství, ve které se naše láska posunula, nemělo chybu.
Ale tohle se dá snad opravdu prožít jenom jednou v životě.
Bylo mi hezky. Malý Petřík to dával najevo kopáním a já se vracela domů. Trochu rozrušená, ale spokojená. Neumím přesně popsat, co se uvnitř mě děje, ale jedno jsem věděla bezpečně.
Kdybych byla na druhém konci republiky a Pavel jen kývl prstem, přejdu ji pěšky.

A tak plynul čas.

Pomalu se blížil termín porodu. Vše probíhalo, jak má. S Pavlem jsem se nevídala a naše manželství s Tomášem se ustálilo. Mé tělo i dušička chtěly pohodu. A dařilo se. Soustředění na miminko a na přípravy k porodu mě dokonale vytížily a nedovolily mi zabývat se něčím jiným.

Zase tu byla jedna z těch nedělí, kdy Tomáš odjížděl na montáž, a já už třetí den přenášela. A aby to bylo opravdu všechno jinak, tak přestaly jít telefony v celé čtvrti, auto měl jen sem tam někdo a na mě přišly porodní bolesti.
Zlatá bytná Jaruška, ke které jsem se dobelhala, někde objevila jediný povoz, nějaký starý polonákláďák, který mě ale bezpečně dopravil do nemocnice.

Bylo půl páté pondělního rána a já na hekárně.

V půl páté odpoledne vykouklo mé miminko na svět. Byl to chlapec s tvářičkami růžovými jak broskvičky, blond vlásky a modrýma očima.
Byla jsem neuvěřitelně šťastná. Najednou mi vůbec nic nechybělo, ale když přišlo odpoledne a pod okny porodnice stála jenom maminka s tchýní a novým kočárkem, pocítila jsem smutek. Všechny ostatní maminky tam měly své vyvolené, jenom já jsem si připadala jako svobodná matka, kterou nikdo nechce.
Vím, že se Tomáš nemohl vrátit. Vím, že to prostě jinak ani být nemohlo.

Dědeček byl šťastný, že se vnuk jmenuje po něm, a já měla své tajemství.

Malý Petřík byl bezproblémový, dobře jedl, dobře spal, byl zdravý. Vše, co si jen matka může přát u novorozeněte. Tady mi opravdu Pán bůh nadělil vše, co mohl. Že bych si to snad zasloužila? Asi usoudil, že ano!

Jenomže nic není jen tak.

Tomáš, jak byl málo doma, tak se jako táta moc necítil. Nevím, co se v chlapovi odehrává. Možná čeká, až bude syn starší? Možná, že mu najednou úplně jiný systém života nevyhovoval, možná nebyl čas si zvyknout. Petříka miloval, jezdil s kočárkem, choval ho, krmil, ale jen když byl doma a doma byl čím dál méně. Ale ani se mnou nebylo vše v pořádku.
Veškerá moje pozornost se soustředila na Petříka a Tomáš se z ničeho nic dostal na druhou kolej, která nikam nevedla. Všechno se začalo odrážet na našem vztahu. Žádné povídání, žádné milování. Už ani polibek na dobrou noc. Nic jsem si v ten moment vůbec nedávala dohromady. Můj nezájem o něj a hloupé připomínky kamarádů o tom, komu že je Petřík podobný, ho k tomuto řešení přivedly.

Řešení pro něj bylo jednoduché.

Nespěchal z práce domů, ale s kolegy do hospody. Ano, začal pít.
A tak se začalo stávat pravidelností, že přijížděl z montáže až v noci a opilý.
Někdy i bez výplaty, protože ji byl schopný s kamarády propít.
Vystřízlivěl až v neděli, když zase odjížděl do práce. Byla jsem tolerantní a v klidu čekala, že se to srovná. Neuměla jsem se moc hádat. Vydržela jsem celkem dost, než jsem vybuchla.

Ani Pavlovi jsem se nemohla vypovídat a hlavně se ho zeptat, co s tím. Byli přeci jen kamarádi. Nechtěla jsem ho vůbec vyhledat, narodil se mu taky syn. A měl určitě dost svých starostí. Jmenoval se po něm.
Jenom jsem věděla, protože se vždy všechno donese, že je tatínek na výbornou, zato Stela začala mít nějaké uvolněnější mravy. Takže se to trochu prohodilo. Měl dost svých starostí, než abych ho obtěžovala já ještě svými.

Zůstala jsem na všechno sama.
Když už bylo Petříkovi devět měsíců, a nic se neměnilo, přešla mě trpělivost i tolerance.
Tomáš mé výhružky, že odejdu, nebral vážně. Tak jsem sbalila Petříkovy věci, postýlku a uprostřed týdne jsem se odstěhovala k mamince.

Přijali mě bez řečí, bez výčitek, ale přesto maminka prohodila: „Čekala jsem, že to bude dřív."
Jak jen to ty maminky dělají, že mají vždycky pravdu.
Byla nešťastná, jako každá máma, když její dítě trpí a ona ví, že nemůže udělat vůbec nic, než být nablízku.

Začala jsem si hledat práci. Chtěla jsem se vrátit k práci servírky. Bylo tam přeci jenom víc peněz. Byla jsem moc paličatá. Nechtěla jsem být našim na obtíž. A tak jsem začala hledat jesličky se směnným provozem.

Měla jsem štěstí. Jesličky byly kousek od baráku a ředitelka byla známá ze školy.
Dohodly jsme se, že tam Petříka kdykoliv dám a zase si ho mohu kdykoliv vzít. Vyšla mi maximálně vstříc.

První den do jesliček. Bylo to, jak když mi rvou srdce z těla, i když byl Petřík v naprosté pohodě. Nejenom, že jsem tam každou hodinu volala, ale po čtyřech hodinách v práci jsem to vzdala a jela si pro něj. Omluvila jsem se ředitelce a se slzami v očích si Petříka odnesla.

Tomáš zůstával v klidu. Znal moji tvrdohlavost, a tak mi dával čas. Nepřišel s omluvou nebo lítostí, ale jen se podívat na Petříka a vzít ho na procházku. Bral můj útěk k mamince jako vrtoch a čekal, až mě přejde. Byl kupodivu vždy střízlivý, ale já už se vracet nechtěla. Aby si to opravdu uvědomil, podala jsem žádost o rozvod.

Petříkovi byl jeden rok a my jsme stáli před rozvodovým soudem.
Byly to obrovské nervy. Zhubla jsem, že bych mohla dělat reklamu ramínkům na šaty.
Rozešli jsme se slušně, beze scén a jiných trapasů.
Oba jsme asi věděli, že je mezi námi „ta" propast, kterou neumíme nebo nechceme pojmenovat, ale byla tam.
Najednou jsme byli opět ti staří přátelé. Jezdil za námi k mamince, Petříka si bral na celý den, a i na kávu jsme občas zašli.

Vztah s Tomášem byl kvalitnější jako přátelství, než jako manželství.
Jenom můj život jaksi začal postrádat smysl.
Neměla jsem jiné východisko, než opět přemýšlet o útěku. To byla přeci moje specialita.
S Pavlem jsem být nemohla, bez něj taky ne.
S Tomášem to nevyšlo a to jsem se opravdu snažila.
Jenom malý Petřík byl schopný vyplňovat všechny mé chmury a zbavovat mě mých úzkostí.

Když přišly teplé letní večery, Petřík spokojeně spinkal a já se začala cítit hrozně opuštěná.
Seděla jsem u okna a pozorovala milenecké páry, kteří v objetí a špitající se mi procházeli pod oknem.
Ta samota bolela a nebylo kde se vypovídat.
Mé myšlenky se ubíraly všemi směry. Jenom najít ten správný.

Maminka chodila do práce, starala se o nemocnou babičku, do toho já s Petříkem. Neměla chudák chvilku klidu. Snášeli to statečně, ale já cítila, že musím něco udělat. Bylo by také dobré být daleko od Pavla. Byl věrný manžel a starostlivý otec, což se u něj dalo předpokládat. Jenom Stela se začala chovat tak, jak byla zvyklá před svatbou. Dokonce se povídalo, že má Pavel tak veliké parohy, že se neotočí ani na křižovatce.
Bylo mi ho líto, ale má, co chtěl.

Malý Pavlík byl to samé jako Petřík. Blonďatý, modrooký a hlavně - zdravý.
Někdy jsme se potkali s kočárky a zašli na zahrádku na kafíčko.
Nikdy jsme se důležitých témat nedotkly. Naše životy jako by byly „tabu."
Jenom děti neměly chybu. Nebyli si podobní. Modré oči měli sice oba, ale Pavlík je měl veliké po Stele, Petřík zase po mně hlubokou modř. Vlásky sice blonďaté, ale Petříkovi se začaly vlnit, kdežto Pavlík je měl spíš rovnější. Někdo by tam určitě nějaké stejné rysy našel, ale ani pro jednoho z nás to nebylo v ten moment důležité.

Začala jsem prohlížet inzeráty na práci, na byt a pod...
Jednou zase tak zírám do novin a do očí mi padl inzerát: „Hledáme skladníka s obchodní praxí, ranní směny, byt k dispozici."
Zabušilo mi srdíčko. Bylo to sto padesát kilometrů daleko, ale chtěli chlapa. Zavolala jsem tam a světe

div se. Požádali, ať jim pošlu životopis. Je prý jim už jedno jestli muž nebo žena, hlavně ať je tam někdo, kdo tomu rozumí.

Vyšlo to. Konečně budu dost daleko. Spálím mosty! Začnu znova!
Do měsíce jsme se stěhovali.
Nový byt, práce i známí. Petřík dostal okamžitě jesličky, které byly hned vedle našeho baráku. Já jsem si zvykla na novou práci a Petříkovi se v jesličkách líbilo.
Domů k mamince jsem jezdila tak jednou za dva měsíce. Když už jsem jela takovou dálku, nevynechala jsem ani Pavla. Někdy jsme šli s dětmi na procházku, jindy večer, když babička hlídala, na láhvinku. Zdrbli jsme všechny známé, probrali dětské choroby, a dokonce se i zasmáli. Vždycky mě doprovodil domů.
Nikdy to neskončilo jinak než polibkem na tvář. Znala jsem ho příliš dobře a vážila si toho, co pro něj manželství znamená. Nikdy by nebyl nevěrný.

Jenom Stele to problémy nedělalo, ale to Pavel nevěděl. Říkat mu to? Ne, ne!

To by bylo to poslední, co bych udělala. I on musí na všechno přijít sám.

Tomáš jezdil za Petříkem pravidelně, a to i na celý víkend. Byl to opravdu bezvadný přítel. I když u nás spal s Petříkem v pokojíku, dokázal s ním být a hlídat celý večer, když já jsem šla s přáteli třeba do kina nebo kamkoliv jinam. Nechtěl o nás přijít a věděl, že tohle je jediná možnost. Být jenom kamarád a táta.

Samozřejmě, že jsem nezůstala sama. Byly známosti, někdy i strejda pro Petříka, ale všechno nakonec pozbylo smyslu, když jsem začala srovnávat.

KONEC 1. ČÁSTI

ČÁST DRUHÁ

Náplast a rány

KAPITOLA 1

V jedné ruce tašku s nákupem, v druhé dvouletého syna Petříka a v hlavě strach co bude, až přijdu domů.
Otvírám dveře a z obýváku se ozývá:
„Kde jsi sakra tak dlouho, to jsi byla pro kluka na jižním polu, nebo co?"
„Ale ne, v obchodě byla fronta," odpověděla jsem, a to už jsem tušila, co přijde.
„Zase jsi někde flirtovala, ty si nedáš pokoj."

Po roce soužití byl nesnesitelně žárlivý. Nemohla jsem se dívat ani na pěkný film, aby to nebylo na jeho vkus déle, než se věnuji jemu.
A tak šel den za dnem. Byla jsem unavená a znechucená .
Neměl jediný důvod k žárlení, ale dokázal si ho vytvořit. Když jsme spolu začali, nenapadlo mě, že když je chlap jenom o trochu menší než žena, co to přinese.
Jednou se omluvil, potom zase vypěnil, a tak to šlo kolem dokola.

Vrchol tomu dal příjezd budoucí tchýně.
Aby dokázal mamince, že pánem domácnosti je on, začal mi přikazovat jak mám věšet prádlo, a že nesmím dávat utěrku na topení apod..
Tchýně byla šťastná a spokojená, protože aby byl klid, tak jsem beze slova jeho příkazy plnila. To se jí náramně líbilo, byla na svého syna pyšná.

Až přišla poslední kapka.
Když jsem si večer po koupání dala na topení uschnout věci, které jsem si ráno chtěla vzít na sebe, tchýně vylítla: „No, snad ty kalhotky nebudeš mít na topení."
„To teda maminko budu, snad si ve svém bytě mohu dát kalhotky kam chci."
Čekala jsem, že se mě Otta zastane, ale nestalo se. Vyskočil z křesla jak čertík Bertík a zařval: „Jak to mluvíš s mojí mámou!"
Než jsem stihla uhnout, přistála mi na tváři facka, že jsem vzala druhou o futra.

Vyděšená, se slzami v očích a beze slova jsem odešla do dětského pokoje. Zkontrolovala Petříka jestli spí, sbalila si polštářek, deku a schoulila jsem se do křesla na balkoně.
Zůstala jsem tam celou noc. Přemýšlela jsem. Proč já husa jsem se tehdy zamilovala do prťavce, který byl o půl hlavy menší než já, a ačkoliv jsem byla celkem atraktivní a on žádný krasavec, nepřišla jsem na to. Nějak se to vypařilo.
Ani neměl snahu se přijít omluvit. Stalo se to sice poprvé, ale pro mě i naposled.
Bylo dobře, že Petřík je jenom můj. Měla jsem ho z prvního nepovedeného manželství.
Pohrávání si s myšlenkou na odchod, teď ve mně jenom zesílilo.
Vždyť nedělám nic špatně. Kde je ten problém, že se mi žádný vztah nevede?

Ráno jsem odvedla Petříka do jeslí a nevyspalá s oteklýma očima od pláče, jsem šla do práce.

Dělala jsem vedoucí v malém obchůdku se smíšeným zbožím na konci města.
Byla jsem tam sama. Sama vedoucí, prodavačka i uklízečka. Nějak mi to nevadilo, měla jsem tu práci ráda.
Sotva jsem odemkla, už se ozývalo:
„Paní vedoucí, vezu vám mlíčko," a usměvavá tvář mlékaře Karla mi rozjasnila den.
„Už stavím na kafe," zavolala jsem a věděla, že mě čeká půlhodinka příjemného povídání.
Byl to takový náš denní rituál.
Vždycky mě dokázal rozesmát a pobavit.
Když dal mléko tam, kam patří, podíval se na mě dlouze a povídá: „Ale Tami, co se vám stalo? Kdo vám to udělal?"
Zapomněla jsem, že když jsem si odhrnula vlasy z tváře, byly tam vidět ještě obtisklé prsty.
Zčervenala jsem, sklopila oči a hrozně jsem se styděla. Nevěděla jsem co říct.
Jenom jsem před ním stála a po tváři se mi řinuly slzy.

„To nic, Tami, to bude dobré. Zase ten váš žárlivec?"
Jenom jsem přikývla a potlačujíc slzy, jsem mu vyprávěla, co se stalo.
Držel mě za ruku, hladil po tváři a přitom povídá:
„Odejďete od něj. Vždyť to nemáte zapotřebí."
„Já vím,"odpovídám, „ale zatím, nemám kam."

Musím si vše řádně promyslet, mám syna a to je rozhodování vždycky trochu těžší. Jedno vím jistě. S ním už být nechci!"
Naše povídání se trochu protáhlo a já už musela otevřít obchod. Karel odcházel. Najednou se vrátil a beze slova mě na tu bolavou tvář políbil a odjel.
Bylo to příjemné. Trochu jsem se zachvěla až mě zamrazilo. Už dlouho jsem nic podobného necítila.

Facka? Nebo argument?

Kapitola 2

Den probíhal celkem normálně. Kontrolovala jsem se, abych si neodhrnula vlasy z tváře, a tím se vyhnula zbytečným dotazům stálých zákazníků. Zbývala tak hodinka do zavření, a tak jsem pomalu začala uklízet, abych to pak stihla včas jak do jeslí, tak domů, kam se mi vůbec nechtělo.

Najednou slyším, jak okolo obchůdku projelo s šíleně řvoucím motorem auto.
Za pár minut opět ten řvoucí motor. U obchodu ztichl.
Zvědavost mi nedala, a šla jsem se podívat ven, co je to za blázna.
Před obchůdkem stála sportovně upravená, kanárkově žlutá škodovka a z ní se souká v džínové

bundě a džínách černovlasý, vysoký, s krásně modrýma očima mlíkař Karel.
Byl to úplně někdo jiný, než jsem byla zvyklá. Znala jsem ho jenom v montérkách ve staré Avii,
a najednou přede mnou byl přitažlivý, pěkný mladík.
Opět mnou projelo divné mrazení.
„Co tady děláte bez mlíka," volám na něj a směji se.
„Co by, jdu vás trochu rozveselit a jestli chcete, vemu vás na projížďku," odpovídá, přichází ke mně a dodává, „tak jak, už je trochu lépe?"
„ Bylo lépe," odpovídám, „ale čím víc se blíží čas, kdy mám jít domů, tím je to horší."
„Tak se pojďte projet, bude vám líp."
„Ne, ne Karle musím do jeslí, a pokud nevím co dál, nechci vyvolávat spory. Mohla bych dopadnou hůř, než s jednou fackou."
„Tak dobře, odvezu vás aspoň do jeslí a budete mít časový náskok. To snad půjde, ne?"
„Dobře, dobře, ukecal jste mě, ale musíte počkat až zavřu." Odpověděla jsem s úsměvem a postavila vodu na kafe.

Choval se přirozeně a jednoduše. Žádná záludnost. Bylo mi s ním dobře.
Vypili jsme kafe, zavřela jsem obchod a nastoupila do auta kde u otevřených dveří stál a s úsměvem jemu vlastním povídá:
„Prosím mladá pani svezu vás na konec světa, když mi dáte svolení."
Oba jsme se zasmáli a mně se zase o kousek ulevilo.
Jen se motor rozburácel, blesklo mi hlavou:
„Co když nás někdo uvidí, město není tak velké."
A měla jsem pravdu. Ne jenom, že nás viděli, ale ještě se díky zvuku auta otáčeli.
Ach jo, to bude průšvih!

Vyzvedla jsem Petříka z jeslí a šla rovnou domů. Doma - jako by se nic nestalo. Tchyně odjela a Otta se začal omlouvat. Znala jsem to jeho omlouvání a věděla jsem, že to dlouho nevydrží.
Karel mi dodal sebevědomí a trochu kuráže, která mi chyběla.

Byla jsem celý zbytek dne v pokojíku s Petříkem. Jen čas k večeři mě donutil k tomu, abych se chovala jako každý jiný den.
Po večeři jsem dala Petříka spát a když usnul, šla jsem se sklenkou vína na balkon.
Otta za mnou nešel. Věděl, že teď mě musí nechat v klidu, protože pokazil, co mohl.
Byl teplý, červnový večer.
Najednou slyším onen šílený řev motoru. Probůh, to je dnes móda pomyslím si a slyším, jak ten řev ustává pod naším balkonem.

Polilo mě horko, třes a strach zároveň. Byl to Karel. Nemýlila jsem se. Ta kanárková žluť se ani v šeru nedala přehlédnout.
Lehce jsem kývla na pozdrav a odešla z balkonu. Motor se rozburácel a zmizel.

Najednou jsem začala mít pocit, že musím ven. Chtěla jsem, aby na mě někde čekal. Chtěla jsem si

povídat. Prostě jsem jenom chtěla, aby mi bylo dobře.
Petřík tvrdě spal, Otta seděl u televize a já jsem jen prohodila, „potřebuji se projít."
Musela jsem pryč, jinak by mi vyskočilo srdce z těla, jak bušilo.
„Dobře běž, ale nebuď tam dlouho, ať nemám strach," řekl Otta a díval se divně, protože jsem to ještě nikdy neudělala.
Taky mě ještě nikdy neuhodil.
A tak se vzhledem k minulým událostem snažil být přívětivý, ale já jsem se na něj nemohla ani podívat. Jako kdyby ve mně zlomil něco, co už bylo hodně nakřáplý a stačil jen poslední závan větru.
Hodila jsem na sebe jenom svetřík a vyběhla před panelák.

Namířila jsem si to k hlavní silnici. Jako kdybych chtěla alespoň jít po té silnici, po které Karel před chvílí odjel.

Když jsem odbočila do pravoúhlé zatáčky za naším panelákem, zůstala jsem stát jako opařená.

Ten žlutej řvoucí ďábel tam stál, ale potichu a Karel si četl noviny.
Přicházím se srdcem až v krku k autu a Karel aniž by zvedl hlavu od novin, povídá:
„Tami, proč vám to tak trvalo, už jsem myslel, že se nedočkám?"
Ale to už vyběhl s auta a rozesmátý mě obejmul.
„Pojďte, kousek se projedem," nečekal na odpověď a startoval.
Neodporovala jsem. Jenom zírala, mlčela a bylo mi hrozně fajn. Když jsme dojeli za město, došlo mi, že se musím za chvíli vrátit a bylo mi smutno.
Karel se na mě podíval, vzal mě za ruku a říká:
„Tami, já vás mám rád a je mi s vámi dobře, nebuďte smutná. Uvidíte, že to bude lepší, pomůžu vám."
Podívala jsem se do těch jeho modrých očí a hlava se mi zatočila.

Bylo v nich tolik jemnosti, něhy a lásky, že se mé rty samy přiblížily k jeho rtům.
Takový kolotoč, který má hlava, srdce a city zažily, ještě ani nevynalezly.
Byla to neuvěřitelná smršť touhy, lásky a pokání.
Nevím, kde se to vzalo, prostě to přišlo a bez zaklepání.
Když jsme se nabažili polibků a objetí, věděla jsem, že už jen málo stačí upadnout do milostného bezvědomí.
„Kájo, prosím, teď už musím domů."
Beze slova nastartoval. Než se rozjel, povídá:
„Budeš mě ještě chtít? Vím, že jsem asi neměl spěchat, ale moc jsem toužil tě políbit. Nezlob se, prosím."
„Budu tě chtít, věř mi, víc jak cokoli jiného, ale teď mě odvez a zastav v té zatáčce. Nemusí každý slyšet, že jedu domů."
A už jsme se zase oba smáli.
Smích s ním byl jak léčivá bylina.

Smích a radost z jakékoliv blbosti to bylo to, co mi scházelo.
Domů jsem přímo utíkala. Věděla jsem, že bude zle, ale snad mě nějaká výmluva napadne.
Celá jsem hořela, bála jsem se, že na mně bude všechno vidět.

Ukradené chvilky.

kapitola 3

Potichu jsem odemkla a čekala na křik a zlostné nadávání, kde že jsem to, a s kým zase byla.
Jenomže Otta pořád seděl u televize a ani nehlesl.

Nevím, co se dělo, ale já zamířila do koupelny pod studenou sprchu a rovnou k Petříkovi do pokojíku.
Najednou se otevřely dveře a Otta povídá:
„Tami, ty už do ložnice nepůjdeš? Vždyť jsem se omluvil a snažím se změnit, vždyť vidíš, že ani nevyvádím. A to jsi byla pryč přes hodinu."
A je to tady, blesklo mi hlavou. Teď přijde přemlouvání.
Ale já nemůžu. Ta facka bylo to poslední, co mohl udělat i kdyby žádný Karel nebyl.
„ Ne Otto, do ložnice se už asi nevrátím," řekla jsem dost stroze, aby ho přešla chuť mě přemlouvat.
Nepřemlouval. Věděl, že jsem paličatá a teď navíc uražená. Tušil správně, že teď by bylo veškeré naléhání zbytečné.
Usínala jsem vedle Petříka a před sebou jsem měla pořád ty hluboké modré oči.
K spánku mě provázel z dálky znějící hlas: „Bude líp."

Ráno jako každé jiné. Petříka do jeslí a já do práce. Otta už byl pryč a tak mi bylo po ránu i do zpěvu. Připadala jsem si jak puberťák. Nemohla jsem se dočkat až budu v práci.
Čím víc jsem se blížila k obchodu, tím víc jsem byla v rozpacích. Jak se asi bude chovat? Znamenal ten včerejšek vůbec něco?

Z dálky vidím, že modrá Avie je už před obchodem. Srdíčko se mi rozběhlo jak splašený kůň. Nejradši bych se rozběhla a skočila mu přímo do náruče. Karel vystoupil z auta a volá: „No pani vedoucí, kde to vázne, už na vás čekám půl hodiny."
Se smíchem vyndává bedny z auta a nosí je k obchodu.
„Dělám co mohu," odpovídám a smích už se mnou lomcuje také. Jeho smích je hrozně nakažlivý.
Jen jsem odemkla a postavila vodu na kafe, přistoupil ke mně ze zadu a políbil mě na krk.
„Jsem do tebe blázen, víš to?" Vypadlo z něj jedním dechem.

„Vím Kájo, jsem na tom stejně a nevím co s tím," otáčím se k němu a pískající konvice je nám úplně lhostejná.
Netušila jsem, co mě to vlastně ještě čeká. To, co jsem prožívala v každý moment s ním, bylo jako když vypukne požár, který nejde uhasit.
Těch pár polibků a pohlazení, to byl pro mě lék na celý den.
Když odjel, došlo mi, že se ani nezmínil, jestli přijede, jestli ho ještě dneska uvidím. Neuměla jsem si představit, že budu zase čekat až do rána. Bylo to silnější, než já.
Když přišla chvíle, kdy mám zavírat obchod, pořád jsem čekala, jestli neuslyším auto.
Nepřijel. Co jsem vlastně mohla čekat. Bylo to moc rychlé, než aby to byla pravda. Asi jen poblouznění a konec. Ale i tak těch pár chvil stálo za to, že je život taky o něčem jiném, než o mrňavým žárlivci.
Přišla jsem domů a vše bylo jako vždy. Po večeři jsem dala Petříka spát a šla na balkon. Bylo to mé oblíbené místo. Nikdo mě tam nerušil.

Otta nedotíral, jen mě pořád nějak divně pozoroval. Když už jsem odcházela z balkonu, slyším auto. Zkoprněla jsem. Věděla jsem, že je to Karel, ale jak se dostat ven.
A přišel nápad. Rychle jsem schovala všechny cigarety a znechuceně jsem řekla: „Zase jsem zapomněla koupit cigarety, skočím naproti k sousedce."
A než stačil Otta odpovědět, hodila jsem na sebe svetřík a vyběhla ven.
Byl za tou samou zatáčkou jako včera.

Jeho náruč a slůvka: „Buď jen mojí," mě přiváděla k nepříčetnosti. Ty ukradené chvilky v autě se nedaly přežít bez toho, aby nám pomalu nezačalo být těsno jak na těle, tak na duši. Oba jsme cítili, že potřebujeme víc prostoru, jinak se touhou udusíme. Opět ukradená hodinka. Co bude doma? Vydrží Otta pořád hrát shovívavého, a nebo konečně vybuchne.

Zase potichu odemykám. Otta je pořád u televize a volá: „Tak co, měla cigarety?"
Kristepane, já na cigarety úplně zapomněla. Co teď?
A najednou ze mě vypadlo:
„Ne neměla, tak jsem vykouřila pár cigaret u ní."

Reakce žádná. Jenom přišel za mnou do kuchyně, vzal mi hlavu do dlaní, dívá se na mě a já cítím jak hořím.
„Tak moje milá, ta tvoje sousedka byla totiž tady, taky ji došly cigarety, tak kde jsi teda byla?" Pustil mi hlavu a viděla jsem jak brunátní.
Ztuhla jsem jak dobře udělaná huspenina a taky jsem se tak třásla. Už to horší být nemohlo.

Rozhodla jsem se s pravdou ven, ať se už děje co chce, ale přesto jsem byla opatrná.
„Víš, Otto, já už s tebou být nechci, proto chodím každý večer ven se projít. Dávám si dohromady myšlenky a to v tvé přítomnosti dost dobře nejde."

„Tak dámě se zachtělo odejít kvůli jedné facce? To snad přeháníš. Nikam tě nepustím. Ještě jednou odejdeš a nebude ta facka jenom jedna."
A to už řval na celý panelák.
Bála jsem se, a tak jsem utekla k Petříkovi do pokojíku. Věděla jsem, že tam si nic nedovolí. Alespoň doufám.

Zamkla jsem se a ještě chvíli poslouchala, jak vyhrožuje. Bylo zle. Teď už jsem musela něco vymyslet, abych se dostala z jeho blízkosti pokud možno bezbolestně.
Zítra bude pátek, a tak jsem se rozhodla, že víkend musím strávit mimo domov, aby se zklidnil, než na něco přijdu.
Ráno jsem opět počkala až odejde do práce a pak jsem vylezla s Petříkem z pokojíku.
Petřík byl bezpečně v jeslích a Karel už čekal u obchodu.
„Copak lásko, jseš smutná, stalo se něco?

A tak jsem mu vyprávěla včerejší fiasko. Jenom o mém plánu někam na víkend zmizet, jsem mu neřekla.
Byl to jenom můj problém a vyřešit ho tedy musím sama.

Co teď? Co říct?

kapitola 4

Přítelkyně Hanička, která se setkala s tím samým problémem jako já, je dnes se třemi krásnými děvčátky na vesnici, která má dle mého úsudku asi patnáct čísel i s hrobama.

Je to vesnička padesát kilometrů od nás, má tam baráček od nějakého výrobního družstva a je tam šťastná.
Ne, že bych chtěla zmizet na vesnici,
ale strávit tam víkend, byl docela dobrý nápad.
Ráno jsem sbalila pár věcí pro sebe a pro Petříka, abych mohla hned z práce odjet.
Tím, že na víkend beze slova odjedu, by Ottovi mělo dojít, že na to, jestli mě pustí, nebo ne, se ptát nebudu!
Byla jsem pevně rozhodnutá tento vztah ukončit.
K mému překvapení a zklamání ráno Karel nepřijel.
Střídal ho kolega.
Nic neříkal, byl to starý mrzout a já se ptát nechtěla.
Petříka mi vyzvedla sousedka a přivedla do obchodu.
Odtud to byl jen kousek na nádraží.
Petřík si hrál s bednami od mléka na vláček a já se chystala pomalu zavřít obchod.
Když už jsem brala klíče do ruky, že zavřu, slyším ten známý zvuk motoru. Srdíčko se mi rozbušilo a

ruce rozklepaly. Bála jsem se otočit. Co když to není on?
„Tami, to je dobře, že jsem tě zastihl. Dali mi dnes volno, už jsem se bál, že tě neuvidím."
Ozvalo se mi za zády a já měla slzy v očích štěstím.
„Jsem ráda, že tě vidím, ale my teď s Petříkem spěcháme,"řekla jsem a nechala se objímat až jsem ztrácela dech.
„Jé je, to je krásný kluk, jak se jmenuješ?" Sehnul se k Petříkovi s úsměvem, vzal ho do náruče a vyhodil do vzduchu tak jak to mají děti rádi.
Petřík se začal téměř okamžitě smát a vypadalo to, jako když se znají léta.
Byl na ně hezký pohled, až mě zabolelo u srdce.
Najednou jsem si hrozně přála, aby mohl jet s námi.
Karel se zarazil a povídá:
„Proč je Petřík tady? Jak to, že není v jeslích? Je snad nemocný?"
„Zadrž s těma otázkami, nic mu není," odpovídám a směji se jeho starostlivosti.

„Víš, Karle odjíždíme na víkend. Musím si vyřešit své problémy a to doma nedokážu a za chvíli nám jede vlak."
Karel se sehnul k Petříkovi a povídá mu:
„Tak co, Péťo, co myslíš, vezme mě maminka s sebou?"
Vzal ho opět do náruče a otočil se ke mně rovnou s prosbou:
„Tami, mám volno, můžu být celý víkend s vámi, vem mě s sebou."
Jeho úsměv a modré, šibalské oči mě jenom ujistily, že jsem na to čekala. Čekala jsem na to, až se nabídne sám a on to udělal. Snad jsem udělala dobře, když jsem kývla.
Navíc cesta autem je pohodlnější.
Cesta byla plná smíchu a zpívánek. Šťastnější jsem v danou chvíli ani být nemohla.
Když jsme s řvoucím motorem zastavili u Haničky před barákem, vyběhli děti a volali:
„Maminko, maminko teta přijela."

Hanička vyběhla před dům a jenom zakroutila hlavou:
„To se mi jen zdá, jsem moc ráda, že jsi tady."
Předpokládala, že mě jenom někdo přivez, ale když jsem ji pošeptala, že je to trochu jinak, nepřekvapilo jí to.

Znala můj vztah s Ottou a řekla:
„Tami, vždyť jsem ti říkala, že je to jen otázka času, než skončíš jako já."
Přišlo jí to k smíchu. Byla vždycky takový smíšek a já se najednou začala cítit jak v sedmém nebi. Měla jsem okolo sebe klid, smích a byla jsem nadmíru šťastná.

Teď už mi jenom scházelo být alespoň na chvíli s Karlem sama.
Hanička, jako vždy pochopila. Byla úžasná.
„Děti, přijela pojízdná prodejna. Jdeme pro zmrzlinu a nakoupíme,"zavolala na děti, mrkla na mě, popadly nákupní tašky a nechali nás o samotě.

Bylo to jako když se urvou stavidla.
Objetí, hlazení a polibky nebraly konce. Nemuseli jsme promluvit ani slovo, všechno jako kdyby znalo svůj čas.
Najednou jsem si uvědomovala, že víkend bude náročný. Začala tady fungovat zvláštní přitažlivost. Nemohly jsme okolo sebe projít, abychom se nepolíbili, nebo neobjali.

Vůbec jsem tenhle stav neznala. Bylo to něco nového.
Něco, co jsem si myslela, že je jenom ve filmech.
Večer jsme seděli u ohně, opékali špekáčky a popíjeli víno.
Po dlouhé době v klidu a pohodě. Byla jsem šťastná a plná touhy.
Blížila se chvíle jít spát.
Hanička uložila všechny děti do pokojíku a nám připravila pokoj pro hosty.

Šla jsem se osprchovat a čím dál tím víc, jsem dostávala strach, trému a srdce opět až v krku. Tenhle stav jsem naposledy cítila s Pavlem, jen tak se mi mihlo hlavou.
Nemohla jsem najít odvahu z té koupelny vůbec vyjít.
Přijde naše první společná noc a naše první milování.
Zkontrolovala jsem se v zrcadle. Vše bylo, jak má být.
Bleděmodrá košilka s výstřihem, lemovaná bílou kraječkou dělala krásný kontrast s tmavými vlasy.

Vejdu do pokoje a zírám. Na stolku svíčky a uprostřed stolu obrovská hromada sena ze seníku, která vypadala jako čapí hnízdo.
Je blázen? Chce to tady snad podpálit? Pokoj byl dost veliký a bylo světlo jenom od svíček a z rohu se ozvalo:
„Pojď dál ty moje hvězdičko, v seně máš moje srdíčko."

Usmála jsem se. Je to ale komik.
Pomalu se blížím ke stolu, uprostřed toho sena leží krásný, veliký leknín a uprostřed květu je rudé srdce z obyčejné bižuterie.
Polkla jsem, zatajil se mi dech a hlavou mi blesklo: „Blbá večeře, ale krásná."
Co teď? Co říct? Jak se zachovat? V hlavě to bylo jako blesková smršť, která neměla žádný hromosvod.
Najednou se otevírá okno, otáčím se ke dveřím jestli není průvan a při pohledu zpátky jsem propukla v smích, který jsem si pamatovala snad jenom z dětství.
Celé okno zakryla kvetoucí, voňavá, veliká větev jasmínu a uprostřed přímo narvaná Karlovo hlava, která říkala:
„Prosím jasmínová paní, pusťte mě k ní."
Rozesmátý s jiskřivýma očima skočil do pokoje, obejmul mě a povídá:

„Tami, lásko, už je ti lépe? Chtěl bych, abys na vše zlé zapomněla. Moc tě miluji a zůstane to tak. Věř mi. Jé,už vidím jak se ti začínají smát oči..."
Kdybych ho polibkem nezastavila, povídal by ještě teď.

Neměla jsem odpovědi, jenom mě zaplavilo štěstí.

Bylo to jako když se blíží bouře. Je vedro, dusno, pomalu se zatahuje obloha, najednou zahřmí, zableskne se a déšť spadne jako deka, která dusí vláhou a zároveň vysvobozením, že se snad deštěm ochladí.
Ano! Přesně takhle vypadalo naše první milování.
A bylo k zešílení.
Už jsem v životě něco zažila, ale takhle jsem si to nikdy neuměla ani představit.
Nevím, co se dělo se mnou nebo s chemii v mém těle, ale jedno bylo jasné.
Bylo to celou noc a když byla chvilka, i přes den a další noc, a další...

Nebýt chvilek hladu a žízně, nevím jak by to dopadlo. Umřeli by jsme hlady a dehydrovaní. Naším heslem se stalo:

„Už nikdy bez sebe!"

Překvapení

kapitola 5

Ukradené večerní chvilky v autě a víkendy u Haničky.

To bylo moje štěstí, i když jsem si přála víc a víc, nikdy od Káji neodejít.

S Petříkem si rozuměli a s Hančinými děvčátky taky. Lumpárna následovala lumpárnu.

Bylo vidět, že jako táta by neměl chybu. Ne jenom děti, ale i my jsme byli díky Kájovi věčně rozesmáté.

V té spokojenosti a štěstí jsem si vůbec neuvědomovala, že o něm vlastně vůbec nic nevím.

Na nic jsem se neptala ze strachu, abych se nedozvěděla něco, co by bolelo. Čekala jsem, až o sobě začne mluvit sám.

Díky mému pracovnímu postavení, a i trochu známostem, se povedlo, že jsem dostala podnikový byt.
I když to bylo vedle paneláku kde bydlel Otta, byl to jiný svět. Nikdo mě nekontroloval, nehlídal minuty kdy se vracím z práce, z jeslí, z nákupu, prostě zmizel stres.

Otta to nesl velice špatně, ale díky jeho ješitnosti a napoleonskému komplexu si nedovolil dělat scény na veřejnosti. Dokonce přistoupil na to, že budeme dělat před lidmi, že je to naše dohoda.
Skutečnost byla ovšem jiná. Prosil, plakal a vyhrožoval.
Bála jsem se. Věděla jsem, že umí uhodit, a to už ve mně zůstalo. A tak jsem při každé takové hádce stála vždycky velice blízko u dveří.
Nakonec bylo vše odstěhováno.

Jedna rozkládací válenda,dvě židle a stolek tvořilo celé naše zařízení. Musela jsem začít znova.

Bylo to moc těžké, ale Kája mi hrozně pomáhal. Ne tím, že by mi něco kupoval, ale svojí rozesmátou přítomností.
I když jsem byla zamilovaná k zbláznění, nechtěla jsem být už na nikom závislá.
Chtěla jsem, aby Petřík měl všechno jenom své a naše a nikdo už by nám nemohl nic vzít.

Vzala jsem si dost velikou půjčku. Můj podnikový ředitel mi dělal ručitele. Aby mi mohli vůbec něco půjčit, musel to být člověk s vysokým příjmem, a tak jsem si uvědomila, že má obětavost a pracovní nasazení v podniku se vyplatila.
Po dvou krušných letech s Ottou, kdy jsem byla přesvědčená, že milování je za trest, že hezké chvíle jsou jenom ve filmech jsem zjistila, že vracet se domů, připravovat večeři a uklízet může být i příjemné.
Najednou byl svět bez chyb a štěstí bylo na každém kroku.
Až jednou!

Vycházím z bytu. Hned u schodů potkávám starší paní.
Zaskočilo mě to. Ačkoliv jsem znala každého kdo bydlel v okolí, tak tahle paní mezi ně nepatřila.
Byla upravená, oblečená jak z módního časopisu, elegantní.
Výraz v tváři byl příjemný a inteligentní.
„Dobrý den, hledáte někoho?" oslovila jsem ji.
„Ano. Asi vás, pokud jste Tami." Odpověděla a zkoumavě se na mě podívala.
„To jsem. Co pro vás mohu udělat? A odkud mě znáte?"
Vychrlila jsem ze sebe.
„Jsem Karlovo matka. Pozvete mě dál?" Řekla jen tak, jako by mimochodem.

Polkla jsem, zrudla, cítila jsem jak hořím a hlavou mi blesklo, bože, ta je elegantní a příjemná.
Nic víc mě v ten moment nenapadlo. Ženská intuice se vytratila. Překvapení bylo příliš veliké. A mělo být

bohužel, ještě vetší.Vešla do bytu a pátravě se rozhlédla.
Když jsem se vzpamatovala, představila jsem se a nabídla jí židli, kávu, čaj, limonádu, prostě jsem mlela pátý přes devátý, abych se prokecala k normálnímu stavu.

Najednou mi to dochází. Něco se stalo? Co asi chce? Je to špatně, nebo dobře?
„Paní Tami, vy máte mého syna asi ráda, že ano?"
Ptá se a sama si odpovídá:
„Vím to, poznám na něm, když se něco děje a musím přiznat, že jenom září. Už jsem ho dlouho neviděla tak šťastného."
„To jsem ráda,"špitla jsem a čekala, co bude dál.
„Předpokládám, že o něm víte vše,"zeptala se a její pohled mě přímo provrtával.
„Abych pravdu řekla,"odpovídám:
„Tak jediné co vím, je to, že ho mám moc ráda a je mi s ním dobře."

„Jak jsem vyrozuměla, jste se synkem sama," konstatuje a já pořád čekám, co bude následovat.
„Posaďte se sem, ke mně, musíme si velice vážně promluvit.
Podle mého odhadu jste velice rozumná dívka, a tak předpokládám, že mě správně pochopíte."
„Budu se snažit," odpověděla jsem, a už jsem začala být nervózní.
Dlouhý úvod nic dobrého nezvěstoval.
Nabídla mi cigaretu, zapálila krásným, elegantním zapalovačem a když zřejmě usoudila, že jsem dost v klidu, řekla:
„Karel je ženatý. Má čtyřletou holčičku a manželku v pátém měsíci těhotenství. Věděla jste to?"
„Ne, nevěděla," špitla jsem, protože hlas větší sílu neměl.
Řítil se na mě celý svět, před očima se mi zatmívalo a slzy se roztekly bez jediného vzlyku.
„Ona," elegantní paní si přisedla ke mně, vyndala kapesník a beze slova mi začala stírat slzy.

Nechala jsem ji. Nebyla jsem schopna jakéhokoliv odporu. Ochably mi snad i všechny svaly. Nemohla jsem se zvednout, ani promluvit, ani křičet.
Připadalo mi, že upadám do nějakého bezvědomí. Že jsem jenom ve zlém snu.
Najednou se zvedla, zamířila do kuchyně a vrátila se s lahví koňaku, kterou jsem tam měla pro zvláštní příležitosti.
A tahle příležitost opravdu zvláštní byla.
Nalila pořádnou sklenku sobě i mně se slovy:
„Pojďte, napijeme se, potřebujeme to obě. A prosím na ex. Jinak to nepomůže."
Nemusela to ani říkat. Kopla jsem to do sebe, zalapala trochu po dechu a nastavila sklenku na další dolití.
Nalila ještě jednu a láhev vrátila do lednice.
„Víte alkohol to nevyřeší, to musíte vy, ale trochu to uklidní," řekla a pohladila mě.
„Bože, proč já?" to bylo jediné, co jsem byla schopna říct.

„Pokud se vám udělalo alespoň trochu lépe, chtěla bych vám vysvětlit, proč jsem tady zrovna já. Co říkáte, mohu?"

„Jistě,"

odpovídám, protože není na světě vysvětlení, které by mou bolest zmírnilo.

A začala:

„Víte, Karlovo manželství neklape, to já vím. I přesto, že jsou tam děti, a to si ještě nejsem jistá, jestli to budoucí vnouče je vůbec jeho.

Vychovávala jsem ho sama s dalšími čtyřmi sourozenci. Byli malé, když jim otec umřel a já jsem jim obětovala vše, co jen matka může. Pouze Karlovi se povedlo oženit se do bohaté rodiny. Mají veliké hospodářství a jedinou dceru. Jako matka určitě chápete, že si přeji, aby se měl lépe než já, když jsme tloukli bídu.

Vím, že těžko mohu dát příkazem kdo s kým bude, ale mohu vás jen požádat.

Jste žena a matka. Zkuste mě pochopit. Nechte ho jít. On si časem zvykne, jeho manželství se ustálí a

vy taky určitě nezůstanete sama. Pokud ho máte opravdu ráda, myslete na jeho dobro.
Nemusím vám říkat, že nikdo neví, že jsem tady. Bylo by dobré, kdyby to tak i zůstalo.
Teď už je to jenom na vás."

Ukončila svůj věcný monolog a já nebyla schopna ani slova. Taky na odpověď nečekala. Pohladila mě po vlasech, a řekla, „nevstávejte, trefím sama."

Nechala mě tam rozpolcenou, plačící a zoufalou. Proč mi nic neřekl? Proč se všechno spiklo proti mně? Co mám dělat? A co hlavně nedělat!

Cítila jsem, že této dámě budu muset vyhovět. Že budu muset nechat jejího syna svému osudu.
Ale jak to udělat, to ještě nevím.
Už jsem nemohla ani plakat. Jenom jsem cítila, jak mě vzpomínky na rozesmáté chvíle s Karlem trhají na kousky.

Hlava nebrala, co říkal rozum a celkový stav odpovídal obrovské vlně tříštící se o skály.

Neúnavně zvonící domovní zvonek mě probral. Sousedka mi vedla domů Petříka, který s rozzářenýma očima křičel:
„Maminko, mamí, pojedeme se strejdou na kolotoč?"
Do vesnice vedle nás přijel kolotoč.
Pomalu mi docházelo, že bude problém. Petřík si na Karla zvykl, a já neznala odpovědi.
Vzala jsem ho do náruče a se slovy:
„Pojď napustíme vanu," snažila jsem se odvést hovor jinam.

Povedlo se. Petříka jsem uložila, požádala sousedku o hlídání a čekala až přijede Karel.
Co mu vlastně řeknu? Jak mu to řeknu? Tyhle otázky ve mně budily nepředstavitelnou nechuť se s ním vůbec setkat.
Zvládnu to?

Ať mu jeho žena provedla cokoliv, neměl by se řešit problém tímto způsobem. Je to jeho vina, nebo její? Nebo jsme se my setkali jako dvě opuštěné duše v nesprávný čas?

Otázky mě pronásledovaly jedna za druhou, ale ani na jednu jsem neznala odpověď.
Hluk řvoucího motoru mé myšlenky přerušil.
Bylo to tady!
Když jsem přicházela k autu, měla jsem pocit, že se mi rozskočí hlava a srdce vyskočí z těla.
Musela jsem nabrat všechny síly, které ve mně zbyly.
Jeho úsměv a polibek mě odzbrojily a měla jsem chuť to nechat na jindy. Ale než jsme dojeli kousek za město věděla jsem, že když to neudělám dnes, jindy už nebudu mít sílu vůbec.
„Kájo, byla za mnou tvoje matka," povídám tiše, doufajíc snad, že mě neuslyší.
„Moje máma? Co prosím tě chtěla? Nechápu to? Jak tě našla?" Chrlil na mě otázky, které nebraly konce.

„Poslouchej mě," zarazila jsem ho a pokračovala, „nevím, proč jsi mi všechno neřekl sám, třeba by jsme nějaké řešení našli. Teď zbývá jenom jediné. Ty se vrátíš domů, necháme si hezké vzpomínky a každý se s tím vypořádáme jak to jen půjde."

Musela jsem se nadechnout, abych mohla vůbec pokračovat. Karel jenom zíral a jeho modré oči se začaly zalévat slzami.
„Prosím ne, to nemůžeš, vše ti vysvětlím."
Snažil se vysvětlovat, ale přikryla jsem mu ústa dlaní a řekla:
„Mám tě ráda, nic nevysvětluj. Prostě se to stalo, ale tvé děti jsou přednější. Odvez mě prosím domů."

Znal už mě dobře, věděl, že v tuhle chvíli se mnou žádná řeč nebude.
Políbil mě, nastartoval a rozjel se takovou rychlostí, až jsem dostala strach. Bezpečně zaparkoval před

vchodem a jenom jeho vlhké oči prozrazovaly, že nic není v pořádku.
Vystoupila jsem a bez otáčení jsem šla ke schodům. Věděla jsem, že když se otočím, bude zle s námi oběma.
Rozburácel se motor. Ve mně se zatajil dech, roztekly se mi slzy proudem, podlomily se mi nohy a vrávorajíc a vzlykajíc jsem usedla na schody.
Co teď jenom budu dělat? Jak se s tím srovnám? A srovnám se vůbec?
Teď to na mě všechno dolehlo. Teď jsem si teprve uvědomila, co se stalo. Teď se dostavila ta krutá realita.
Jeden jediný den a láska byla v pekle. Nebo snad je ještě něco horšího?

Nechtěl jsem být bez tebe...

kapitola 6

Říká se, že ráno je moudřejší večera. Nepřipadalo mi to tak. Moje ráno bylo jako když vstávám do džungle ze které není návratu.
Nebýt Petříkovo úsměv a jeho bezstarostné povídání, asi bych ani neměla proč vstávat.
Do obchodu jsem dorazila dříve. Nevím, jestli mě popoháněla touha Karla aspoň vidět, a nebo strach,

že už ho neuvidím. Zmatek v sobě samé, co vlastně cítím, mě ubíjel.
Zvuk skládajících beden mi rozechvěl i konečky prstů. Zjištění, že nemám vůbec sílu se vzepřít sama sobě mě přivádělo k zoufalství.
„Zdravím šéfová, už jsem tady zase já. Karel má volno. Na můj vkus nějak často," hulákal opět onen mrzutý kolega, který ho minule zastupoval.
Celý svět jako by potemněl. Co jsem vlastně čekala? Má rodinu a já mu dala jasně najevo, že je konec. Tak proč se divím? Že se mě tak lehce vzdal?
Do háje, vždyť jsem to po něm chtěla. Tak čemu se divím?!
Den nestál za nic. Bylo hrozně těžké se se vším smířit.
Přesto všechno jsem pořád čekala na řvoucí motor. Nedočkala jsem se.
Každý den byl horší a horší.
Karla pořád střídal kolega, až mi to začalo být divné. Intuice mi říkala, že se něco děje, ale co?
Nedalo mi to.

Nebyl zase takový problém, zjistit jeho adresu. Musím se tam podívat, alespoň okolo bydliště. Snad se něco dozvím.

Přemluvila jsem souseda, aby mě odvezl a zároveň se na něj zeptal přímo u něj doma. Já jsem tu odvahu neměla a ani by se to nehodilo.
Když jsme přijeli před panelák, kde bydlí, zjistili jsme vchod a zaparkovali o kousek dál.
Zůstala jsem v autě a soused vyrazil na průzkum.
Když vešel do vchodu, nedalo mi to a šla jsem za ním.
Stoupla jsem si ke schránkám a čekala, jestli něco zaslechnu.
Bydleli v prvním patře, takže ta možnost něco zaslechnout tu byla.
Slyším souseda jak říká:
„Dobrý den, potřeboval bych mluvit s Karlem, je doma?"

„Je doma, ale spí. Ten syčák si kvůli nějaký káče podřezal žíly. Tak si teď líže rány," vztekle začala ječet na celý panelák.
„Dobře, paní tak ho nerušte, najdu si ho jindy," prohlásil soused a mizel po schodech dolů.
Bouchnutí dveřmi zaznělo celým panelákem.
Před vchodem jsem se připojila k sousedovi a beze slova jsme se pomalu šourali k autu.

„Potřebuji pořádného panáka, zastavíš mi někde u hospody?"
Zažadonila jsem a soused rád vyhověl. Věděl, že jsem všechno slyšela a nebylo co k tomu dodat.
U nejbližší restaurace jsme zastavili.
Když mi vrchní přinesl dvojitý koňak, vzala jsem ho do ruky a přemítala, jestli ho mám vůbec vypít, když se najednou rozlítly dveře od restaurace a dovnitř přímo vletěl Karel.
Když mě uviděl, rozběhl se ke mně.

„Tami, lásko moje, já jsem věděl, že mě nenecháš. Že si pro mě přijdeš. Vždyť to přeci nemůže jen tak skončit? Že ne? Prosím. Zůstaneme už spolu, ano?"

Zůstali jsme stát v objetí. Slzy mi stékaly po tváři a já se nechtěla od něj za nic na světě odloučit, ale věděla jsem, že budu muset.
Lidi už se po nás otáčeli. Celá restaurace si špitala a my jsme pořád stáli v objetí jako sochy.
Nakonec jsme se přeci jen posadili.
„Kájo, já si všechno musím rozmyslet, dej mi čas, hlavně mi slib, že už nikdy takovou hloupost neuděláš," povídám a beru jeho ruce do svých.

Hladím jeho zavázaná zápěstí a pokračuji,
„jak jsi mi něco takového mohl udělat?"
„Nechtěl jsem bez tebe být. Všechno pro mě ztratilo smysl,"odpověděl a v jeho očích byl smutek.
Rozesmáté oči byly tytam.
Ve dveřích se objevila jeho maminka. Krásná elegantní paní. Nevím proč, ale nepřekvapilo mě to.

Kája ji neviděl, seděl zády ke dveřím.

Zvedla jsem se a šla k ní. Stála jsem vzpřímená,
s pohledem směřujícím jí přímo do očí.

„Omlouvám se, že jsem nedodržela slib. Bála jsem
se o něj. A jak vidíte, tak právem.
Vím, že chcete pro něj jenom to, aby byl šťastný,
ale je tohle to pravé?"
Říkala jsem to klidně a bez emocí.
Ta žena mi dávala zvláštní sílu, kterou jsem
neuměla vysvětlit.
Podívala se dlouze na Karla, pak zase na mě a
povídá,
„milá Tami, v konečné fázi života vypadá štěstí
úplně jinak. Vím, že se vám to teď nezdá, ale rodina
jeho ženy ho sedře z kůže.
Myslíte, že z takového štěstí se dá žít?
Věřte mi, že dá, ale jenom chvíli.

Budou vás pronásledovat tak dlouho, až se jim povede z vás udělat ty nejhorší nepřátelé. Ale jak už jsem řekla, je to na vás."

Pohladila mě opět po vlasech, ještě jednou se dlouze podívala na Karla, který zkoprněle seděl, a s grácií odešla.
Vypadalo to, jako když jí začíná docházet, že by radši viděla svého syna v bídě a šťastného, než bohatého, ale zoufalého.
Ale ani ona už teď nemohla nic dělat.
Bylo to jako rozjetý vlak.

Soused už začínal být nervózní, a tak jsem se snažila najít nějaké rychlé a hlavně alespoň trochu normální řešení.
Být pokud možno neustále nohama na zemi, byla jedna z mých velikých předností, i když bolestivých.

„Kájo, musím, domů, Petřík na mě čeká. Prosím, uzdrav se a potom vymyslíme, co dál, ano?"

Nic jiného mě v ten moment nenapadlo. Chtěla jsem jen získat čas.
Zvedla jsem se od stolu, když tu Karel vyhrkl:
„Pojedu s tebou, prosím, dovol mi to."
„Ne, Kájo, nejdříve se uzdrav a vypořádej se s věcmi, s kterými se musíš vypořádat. Zhroutila by se nám láska jak domeček z karet. Pochop to, prosím," povídám tiše, ale důrazně.
„Jistě, chápu to," odpověděl a oči se mu zaleskly. Byla v nich najednou bolest, strach a utrpení.
Já jsem se necítila o nic lépe. Bylo mi zoufale těžko a jen s námahou jsem udržela slzy.
Doprovodil mě k autu a stál na místě až do té chvíle, než jsme zmizeli za první zatáčkou.

„Držela jsi se dobře, až mě to udivuje," poprvé promluvil soused, a tím jako kdyby uvolnil stavidla. Sebeovládání bylo pryč. Začala jsem usedavě plakat a nešlo přestat. Co si jen počnu? Jen myšlenky na Petříka mě začaly trochu zklidňovat.

Láska a kamení.

kapitola 7

Rozhodla jsem se, že si vezmu alespoň týden dovolenou a odjedu k mamince.
Přijdu tam na jiné myšlenky a je to dost daleko na to,
aby mě napadlo kamkoliv jezdit, nebo Karla hledat.
Petřík se na babičku a dědečka těšil, a tak jsme se sbalili a hned druhý den nasedli na autobus.

Maminka se na mě podívala a povídá: „Děvče,
s tebou není něco v pořádku? Co se děje? Nechceš mi o tom povědět?"
„Ne maminko, vše je v pořádku, jenom jsem trochu unavená," odpověděla jsem a uhnula očima.
Vždycky všechno poznala a já jsem zrovna teď neměla chuť se svěřovat.

„Dobře, nebudu vyzvídat. Víš co? Běž ven a pověs mi prosím prádlo. Je tam hezky, natáhni se na trávník a odpočívej."
Ano. To bylo přesně to, co jsem potřebovala. Být zase chvíli sama.

Hlavu ponořenou v posekané trávě s její charakteristickou vůní a zavřené oči, to vše mě vrátilo do vzpomínek. Začal se v nich ozývat i řev toho motoru, který ve mně vyvolával všechny ty krásné chvíle.

Stín, který mi začal zakrývat tvář, mě donutil pomalu otevřít oči.
Nade mnou stál Karel. Jeho rozesmáté oči a úsměv mě utvrzovaly o tom, že sen to není.

Byl skutečný. Klekl si ke mně a začal mě hladit po tváři.
„Proboha, co tady děláš? Jak jsi dozvěděl, kde jsem?"

Padala ze mě jedna otázka za druhou. Byla jsem šťastná a zároveň vyděšená.
„Jenom se musíš ptát těch správných lidí. Pronásledoval jsem autobus celou cestu a maminka mě pak poslala sem. Stačí takové vysvětlení?"
„Stačí, lásko miluji tě. Neumím si představit život bez tebe," odpověděla jsem a nechala se líbat a objímat. Slzy mi stékali po tváři štěstím a srdce chtělo přímo vyskočit.

Nechtěla jsem přemýšlet co bude dál, jenom jsem se opájela tím, že snad vše bude úplně jinak. Že jsem jen já a on.
Když dokázal přes všechny událostí v posledních dvou dnech dojet až za mnou k mamince, to už mě přeci musel mít rád?!
Přesvědčovala jsem sama sebe.
Bylo to krásné odpoledne a ještě krásnější cesta domů s ním.

Karel nastoupil do práce, ale díky opatřením jeho maminky dostal jinou trasu.
Mně opět zbylo jen čekat.
Copak jsem se narodila k čekání?
Bylo to hrozné, alespoň že Petřík dokázal mé čekání patřičně vyplnit.
„Mami, maminko, proč mi ten panel neuhnul, když jsem padal?" přišel s pláčem, odřenými koleny a bradou.
„Protože jsem ti už několikrát říkala, že po panelech se nešplhá," s úsměvem jsem mu odpovídala a otírala jeho odřená kolínka a bradu.

Nestačilo to, že jsem Karla dlouho neviděla, ale ještě jsem měla silné podezření, že jsem těhotná.
V noci jsem nespala a když jsem usnula, byla jsem opět za půl hodinky vzhůru.
Co mám dělat? Karel nejel, a k takovému ponížení abych já jela za ním, se už nepřinutím.
Jednou mi to stačilo!

Nepočítala jsem s miminkem, ale taky jsem se nezříkala. Petřík byl sice příliš malý a doba všelijaká, ale mít Karlovo, modrooké, usměvavé dítě by nebylo zas tak od věci.
A kdyby to byla holčička, radostí bych se zbláznila. Vždycky jsem si přála holčičku, ale moc jsem na to nemyslela, Petříkovi byly pouze dva roky a tak odvážná jsem zase nebyla.
Ale co, s řádným partnerem a láskou bych to asi zvládla.
Asi určitě.

Jako kdyby fungovala telepatie, zazvonil zvonek. Karel byl tady. Srdce se mi rozbušilo.
Bude to fajn. Uděláme si pěkný večer a opatrně mu své tajemství sdělím.
Jenomže v mém případě, jako obvykle, všechno bylo jinak.

Udělala jsem večeři, Petříka dala spát a seděli jsme v objetí u svíček. Rozhodla jsem se nic neoddalovat.

Když jsem se nadechovala k větě o miminku, Karel mě předešel:
„Tami, je něco moc důležitého, co musíš vědět, hlavně to, že tě pořád budu mít rád, ať se stane cokoliv."
„Poslouchám," odpovídám a už tuším, že přijde něco zlého.
Mé tušení mě nezklamalo.
„Tami, miláčku, věř, že mě donutili. Musím zůstat u ní. Když nezůstanu, všechno mi vezmou. Nebudu mít ani na svačiny. O autě ani nemluvím, bydlet nebudu mít kde. Teď se narodila holčička. Vím na sto procent, že není moje. Nespíme spolu už hodně dlouho. Je to jenom vypočítavá mrška, která má bohaté a mocné rodiče, kteří byli rádi, že se vůbec vdala. Jsem prostě u zdi a už nemám kam couvnout."

Hlava mu poklesla a oči se přímo zatřpytily. Nebyly to slzy, ale zmatek a zlost. To bylo teď v jeho očích.

V uších mi zazněla slova jeho maminky: „Oni vás zničí."
Neměla jsem odpověď. Jenom jsem seděla, zírala a neschopna pohybu jsem si uvědomovala, že přichází zřejmě zemětřesení, protože balvany, které se na mě valily, neměly konce.
Spousta lásky se proměnila v kamení.

To, že jsem se rozešla s Ottou, tolik nebolelo. Byla to přeci jenom náplast na rány po rozvodu a rozchodu s Pavlem, ale Karel, to vypadalo, že se hojí všechny rány, že je to nová naděje na život plný lásky.
Ne! Něco musím dělat špatně!
Teď zůstávám na té haldě kamení opuštěná, sama a těhotná.
To přeci nemohu zvládnout. Kdyby byl Petřík alespoň větší.

„Tami, lásko moje, nikdy na tebe nezapomenu, je to pro mě horší, než samotné peklo,"

slyším, jak vedle mě pořád Kája sedí a slibuje a lituje a prostě blábolí.
Jak mi tak projížděl můj budoucí i minulý život hlavou, a nůž srdcem, jsem ani nepostřehla, že tam ještě je.

„Prosím, Kájo, já všechno chápu, taky na tebe nezapomenu, ale teď už prosím běž ať nemáš problémy," řekla jsem, políbila ho, pohladila a otevřela dveře dokořán.
Pochopil!
Teď už bez jediného slova, se sklopenou hlavou šel po schodišti dolů bez jediného otočení.

Bez pláče, beze vzteku jsem zavřela dveře a sesunula se na zem.
Najednou i ty slzy začaly stékat samovolně, bez jediného vzlyku. Jako když je tělo na konci sil.

Když se Petřík vzbudil, bylo už světlo, a já jsem pořád seděla u těch dveří na zemi, zkroucená bez vůle a síly.

Teď jsem věděla, že musím!

Musím odvést Petříka do jeslí!!

Musím do práce! Musím se z toho nějak dostat!!!

Komise!

Kapitola 8

Návštěva u lékaře mě jenom přesvědčila o tom, co jsem již tušila.
Jen jedno jsem netušila, že podle velikosti dělohy, bylo podezření na dvojčata.
To mě úplně položilo.
Tady se už nic riskovat nedalo. Jediné řešení byla interrupce. Jak se s tímhle srovnám, netuším.
Přišel ten zvláštní den. Nikomu jsem nic neřekla a hned jak jsem odvedla Petříka do jeslí, jsem šla do nemocnice
Ano! Přímo před interrupční komisi, která se skládala ze tří žen pokročilého věku, nepříjemného vzezření a s přísnou, téměř kamennou tváří.

„Posaďte se, prosím,"zaznělo z úst té, co seděla uprostřed, zřejmě předsedkyně.
S rozklepanými koleny jsem byla ráda, že jsem na tu dřevěnou, ohavnou židli usedla.
„Vaše jméno, vaše bydliště, kolik máte dětí, jste vdaná, co dělají vaše rodiče?"
Tato palba otázek byla jako když se vám někdo strefuje do očí a ne, a ne se trefit.
Pořád ještě vidíte a musíte odpovídat, protože každá další otázka vám vypálí zrak.
A pak padla otázka poslední.
„Jméno otce?" a všichni tři se na mě zadívaly pohledem, který by vám vypálil díru až do mozku.
„Nevím," špitla jsem.
„Prosím? To si snad děláte legraci?"
Zvýšeným hlasem zaútočila ona předsedkyně.
„Víte, byl to takový večírek, něco jsem vypila a víc si nepamatuji," řekla jsem zkroušeně.
Nechtěla jsem do toho nikoho tahat, chtěla jsem si tuhle záležitost vyřídit sama.

Dívaly se na mě jako na přízrak a já jsem cítila jak padám na dno. Na dno plné bahna a špíny.
Bože, co jsem to za matku? Co jsem to za ženu? Co jsem vůbec zač?
Začal se mi zvedat žaludek, bylo mi na zvracení, hlava se mi motala jako na kolotoči.
To vše přerušilo zlostné zavrčení předsedkyně:
„Prosím, běžte ven, musíme se poradit!"

Chci se zvednout a nejde to. Nohy mi ztěžkly, jako kdyby byli přivázány olovem k podlaze.
„No, slyšela jste? Běžte na chodbu!"
Už zvýšeným hlasem řekla jedna z přísedících.
Povedlo se mi zvednout, ale byla jsem si jistá, že nejdu, ale táhnu své tělo za sebou.
Za dveřmi se mě ujala paní a povídá:
„Pojďte, děvče posaďte se, jste bílá jako křída.
Nic si z toho nedělejte. To jsou babizny. Žádná z nich děti nemá, neví, co je to zodpovědnost."

Úplně cizí člověk mě konejší v mé největší bolesti.
Hrůza. Ale byla jsem ji za to hrozně vděčná.
Netrvalo to dlouho a zavolaly mě zpátky.
„Tak jsme se mladá paní usnesly, že budete muset toho tatínka najít. Jinak vám interrupci nepovolíme."
Všichni tři se na sebe podívaly s úšklebkem vítězných čarodějnic.
A to si nejsem teď momentálně jistá, jestli ty opravdové čarodějnice neurážím.
„Prosím?" Ptám se, protože jejich verdikt postrádal jakoukoliv logiku.
„Jak ho asi mám najít, když si nic nepamatuji." Stála jsem za svým. Když už jsem se do toho bahna namočila, tak ať se v něm taky vymáchám. Ať to má aspoň probůh smysl.
„Tím jsme mladá paní skončily. Nashledanou."

Sklaply svoje desky i podpatky a nechaly mě stát v místnosti samotnou a procházejíc okolo mě jenom utrousily:
„Ven, doufám trefíte."

Zbývalo mi tak čtrnáct dní do rozhodnutí.
Taky rozhodnutí, jestli říct nebo neříct tuto novinu Karlovi.
Všechno bylo tak těžké, tak zoufalé, že jsem se nedokázala na nic soustředit.
Vzala jsem si ještě týden dovolené a odjela k Haničce.
Musela jsem to někomu říct, s někým se poradit, muselo to ze mě ven.
Když jsme dorazili na vesnici, Hanička se jenom divila, že se plahočíme autobusem,
a kde že máme Karla?
Když jsem ji vše povykládala, bylo po veselé náladě, která tam vždy panovala.

„Víš, Tami, já bych z toho takové drama nedělala, podívej se na mě? Taky jsem se třemi dětmi sama."
Pronesla Hanička úsměvem.
„Já vím," odpovídám:
„Ale asi nejsem tak silná jako ty."
„No, tak půjdeš před komisi,"

dodala a s jejím laskavým úsměvem to vyznělo, jako jít nakoupit.
Obě jsme se zasmály a šly dětem připravit ohýnek na opékání špekáčků.
„Prosím tě, jak to, že vám tu ještě tak pozdě pracují kombajnisté, nebo co je to za zvuky co se ozývají ze silnice?"
„Někdy se vracejí z pole pozdě, stává se to," řekla Hanička a dál se věnuje napichováním špekáčku na klacky.
„Mami, maminko, jdeme se podívat na kombajny," křičeli děti a běželi k brance.
„Mami, maminko, to není kombajn, to je strejda."
Trhla jsem sebou a nevěřícně se otočila.
Bylo to tak.
Děti držíce Karla za ruce z obou stran, ho táhly k ohništi.
Jako kdyby srdíčko čekalo až se to stane. Najednou jsem ho měla až v krku, jako knedlík.
Neschopna promluvit ani slovo, jsem mu jenom padla do náruče a plakala.

Nechtěla jsem nic slyšet a už vůbec nic řešit.
Chtěla jsem jenom využít každé chvilky, kterou budeme moci strávit spolu.
Hanička odvedla děti brzo spát a nechala nás u ohně samotné.
Nebe plné hvězd, a já věděla, že tu krásnou chvilku budu muset pokazit zprávou, která už opravdu odklad neunese.
Moc jsem se té chvíle bála. Jak jenom začít?
U té komise stejně musí být, není vyhnutí.
Rozhodla jsem se jít přímo bez vytáček na věc. Ať už to dopadne jakkoliv.
Seděli jsme u ohně mlčky, ani jeden nevěděl co říct. Jenom těsné objetí napovídalo, že za normálních okolností nebylo slov zapotřebí.

„Karle, musím ti něco říct, něco moc důležitého, tak mě prosím nepřerušuj, „povídám důrazně, když vidím, jak se nadechuje a pokračuji, „víš, tak nějak se stalo, že čekáme děťátko, možná i dvě."

Teď můžeš mluvit, pokud znáš nějakou odpověď.
Ticho bylo jen pár vteřin, ale já jsem měla dojem, že je nekonečné.
„Tami, zlatíčko, ale já bych hrozně chtěl mít děti zrovna s tebou, zvládneme to, uvidíš," řekl a jeho hlas byl pevný a vážný.
Zase jsem to musela být já, kdo bude stát pevně nohama na zemi.
„Kájo, ty víš, že tě miluji jak nikoho na světě, ale je vůbec možné, abychom byli šťastní? Je vůbec možné, abys měl dvě děti tam, tři tady, měl málo placenou práci a z toho mála ještě platil alimenty, žil v garsonce, kde by nás bylo pět? Ne! Nezlob se to nejde. Tvoje maminka měla pravdu. Musíš se vrátit."

Ukončila jsem svůj monolog a věděla jsem, že jsem jenom nahlas vyslovila to, čeho jsem se nejvíce bála i já.
Díval se mi do očí, hladil mě po tváři a tiše řekl:

„Kdy mám odjet, vidím, že už jsi rozhodnutá. A taky už tě znám natolik, že vím, že když se rozhodneš, není v mých silách tě přemluvit."

Zůstala jsem jako opařená, i když jsem nic jiného nečekala. Zabolelo to až k smrti. Všechno ve mně pomalu odumíralo, ale musela jsem zůstat pevná ve svém rozhodnutí.
Už jenom kvůli Petříkovi i kvůli jeho dětem. Nikdo z nás by nebyl šťastný.
„Zůstaň ještě tenhle víkend s námi, prosím,"zažadonila jsem.
„Rád zůstanu, bude to poslední víkend, viď?"
„Ano, bude poslední a tak si ho užijeme tak, abychom na něj nezapomněli, souhlasíš?"
„Zbývá mi snad něco jiného?"
Řekl s úsměvem, který zdaleka nebyl veselý.
Byl to víkend plný vášně, laskání a slz. Dlouhých pohledů do očí a hledání odpovědí, které jsme znali.
Když jsme se loučili před barákem a dali jsme si poslední polibek, řekla jsem jenom:

„Datum té komise ti vzkážu, prosím přijď.“

Zabouchla jsem dveře od auta, Petřík zamával a jenom zvuk motoru jeho auta nás doprovázel po schodech.

Lásko, promiň…

Kapitola 9

Moje hlava se podobala hučícímu úlu plného včel. Opravdu jsem si poprvé přiznala, že vůbec nevím, co udělám.

Hned druhý den jsem našla ve schránce pozvánku k interrupční komisi. Když jsem viděla ten den a hodinu silným písmem na papíře, zatrnulo mi.

Nejdříve jsem ten hrůzný dopis hodila se vztekem do koše.
Nalila jsem si sklenku koňaku, zapálila cigaretu a koukala do zdi, neschopna se soustředit na to, co se po mně vůbec chce.

Vytrhnul mě z toho zvonek u dveří. Když jsem otevřela, bylo mi o trochu lépe.
Přijela Hanička i s dětmi. Jako kdyby tušila, co přijde. Tolik jsem ji potřebovala vedle sebe.
A jako obvykle hned spustila:
„Položíš ten koňak?! Jsi těhotná, nezapomněla jsi?"
„No, právě, že nezapomněla,"
odpovídám a vytahuji z koše dopis.
„A co jsi čekala? Že máš snad čas? Vždyť nabíháš třetí měsíc. Jak jsi se rozhodla?"
„To právě nevím," a pustila jsem se do pláče.
„Přestaň řvát a srovnej si hlavu.
Čeká tě život možná se třemi dětmi a s nimi sama? Nechceš snad na tom být jako já? Sama vidíš jak je to těžké."

„Vždyť já vím," odpovídám a utírajíc si slzy sleduji přes okno děti na písku a je mi smutno.
„Nakonec," říká Hanička:
„Vždyť bude mít poslední šanci u té komise, tam nejlépe uvidíš, jak se věci mají."
A tak jsme spolu napsali vzkaz, který Kájovi pošlu. Asi bych toho sama nabyla schopna.

A bylo to tady. Byl tady ten hrůzný den, kde na mě zase budou čekat tři ježibaby a rozhodovat o mém životě.

Oblékla jsem si bílé džíny, bílou košili. Červený pásek u džín a červené lemování límečku podtrhovalo mé tmavé vlasy, pečlivě upravené, a s dobrým pocitem, že vypadám dobře alespoň zvenčí, jsem se vydala k nemocnici.
Nebylo mi dobře na duši, ale to už tak asi bývá. Začala jsem se cítit jakoby odevzdaně svému osudu, bez jakékoliv síly se čemukoliv vzpírat.

Byla jsem v té veliké čekárně sama.
Až těsně před desátou hodinou se objevil Karel.
Ztuhla jsem. Krve by se ve mně nedořezal.
Ona, jeho žena šla s ním i s dětmi. Posadili se všichni na druhý konec čekárny, aby neměl šanci se ke mně ani přiblížit.

Takže ne tři ježibaby, ale oni rozhodnou o mém osudu.
Když zaznělo čekárnou mé jméno, odlepili se ze židle všichni najednou a cpali se do té malé místnosti s ježibabami.
Bože, co se to děje? Zešíleli?
Ježibaba předsedkyně to okamžitě vyřešila:
„Vy pani s těmi dětmi zůstaňte venku!"
A kupodivu na Karla se usmála a řekla:
„Prosím, pane, pojďte dál."
Sotva si sedl tak spustily:
„Ty malé děti jsou vaše?" a aniž by čekaly na odpověď pokrčovaly, „a to se nestydíte?"
A bum, pustily se do mě:

„A vy jste snad nevěděla, že je ženatý?"
Palba otázek a samovolných odpovědí pokračovala.
Už jsem nevěděla, čí jsem.
Všechna špína jakoby směřovala na mě a Karel ani nehlesl.

Seděl jako hromádka neštěstí a mně stékaly slzy po tváři. Najednou jsem dostala hrozný vztek a zařvala jsem:
„Co se do mě navážíte, udělala jsem si to dítě snad sama?"

Najednou zmlkly a podívaly se po sobě.
Předsedkyně se zvedla a prohlásila:
„Interrupce se povoluje, nástup máte pozítří."
Zvedli jsme se a opustili tu hroznou místnost.
Karel se jenom pozastavil, než se k němu přiblížila rodinka podíval se mi ještě jednou dlouze do očí, které byly lesklé a tupé a řekl jen:
„Promiň lásko," a odcházel.

Když okolo mě procházela jeho žena prohlédla si mě od hlavy až k patě a jenom utrousila:
„Já věděla proč jsem jela s ním."
Aby ne, napadlo mě, vždyť vypadala jako selka. Ale to už mi je houby platné. Byli silnější.
Když jsem scházela ze schodů, zaslechla jsem jen zvuk jeho auta.

Teď mi teprve došlo, že to bylo naposledy. Že už tenhle zvuk nikdy neuslyším a že vždycky když se něco podobného ozve, vyvolá to ve mně ty nejhezčí, ale i ty nejbolestivější vzpomínky.

Kapitola 10

Hanička mě doprovodila do nemocnice a Petříka si odvezla s sebou.

Najednou jsem ležela na posteli na tmavé chodbě. Okolo pořád někdo chodil, až najednou se mnou cukli a byla jsem na sále. Nad mou hlavou se objevila další hlava v bílé roušce, z které zářily modré oči jako letní nebe. Bože, co já mám pořád s modrýma očima. Pronásledují mě všude. Tady bych potřebovala oči černé jak hluboká lesní tůň.

Hlas byl laskavý a jemný, ale to bylo to poslední, co jsem si pamatovala.

Když jsem se probrala na pokoji, měla jsem jen vyschlá ústa po narkóze a hlavu prázdnou a bolavou.
Paní, která se vedle mě objevila mi namáčela rty a jenom jsem slyšela jakoby zdáli: „To bude dobré, za chvíli vám bude líp."
Ale já jsem nechtěla, aby mi bylo líp, chtěla jsem se v té tupé bolesti utopit!
Když jsem naplno otevřela oči, vidím okolo sebe maminky s bříšky těsně před porodem. Proboha kam mě to jenom dali? To je snad za trest.
Ano byly tam maminky na udržování a dívaly se na mě pohledem, který by zabíjel. Ale probůh, proč? Nic o mě neví.
Já přeci nejsem tak špatná. Jenom se toho na mě navalilo moc. Slzy se mi draly do očí.
Asi byl můj výraz dost utrápený, protože druhý den už se i trochu usmívaly a prohodily sem tam slovo.

Záviděla jsem jim manželé pod okny a spokojené usínání, což se o mém říci nedalo. Všechno se ve mně vzpíralo. Viděla jsem přes okna novorozeňata a vedle sebe šťastné maminky v očekávání.
Modlila jsem se, aby přišel ten den a pustili mě domů, abych mohla obejmout Petříka a být vděčná za to, že ho mám.

Nutně jsem potřebovala blízkou osobu. Jenom ne maminku, i když bych si to hrozně přála. Zabilo by ji a utrápilo moje neštěstí. Nikdy se o tom nesmí dozvědět.

Konečně ten den nastal.
Když jsem vyběhla z nemocnice s tím, že sednu na první vlak a pojedu za Petříkem, zůstala jsem stát v oněmění. Hanička opět se všemi dětmi tu dálku přijela, aby na mě čekaly před nemocnicí.
Nic víc už jsem ke štěstí nepotřebovala. Všechen žal jakoby mávnutím proutku zmizel a Petříkovo

zvolání: „Maminko moje zlatá," mi všechno utrpení obrátilo ve štěstí.
Navždy už budu cítit ty jeho malé ručičky okolo krku, které mi v ten moment dali tu největší sílu a štěstí. Už vždycky zůstanu jenom s ním. To je ta největší jistota, kterou mám. Můj Petřík!
Za pár dní jsem už šla do práce. Veškerá moje činnost se ubírala směrem k práci a Petříkovi. Začali jsme více jezdit na víkendy, ne jenom k Haničce, ale i do přírody.

Spali jsme pod širákem, zpívali si naše oblíbené „prstýnky z trávy" a jiné.
Jezdili jsme s partou, která se okolo mě pohybovala již dříve a díky Kájovi jsem se jim trochu vzdálila. Nikdo se na nic neptal a nikdo se o nic nepokoušel. Občas to i někdo zkusil, ale moje kategorické „NE" a Petřík vždy u mě, bylo jasné znamení, že tudy cesta nevede.

Večery jsem trávila sama se sklenkou vína u trempských písniček, které ve mně vzbuzovaly vzpomínky i touhu, ale skutečnost bohužel byla jiná. Přes všechny přátele a Petříka, jsem se cítila hrozně sama.
Věděla jsem, že se něco stane, ale pořád jsem čekala na nějaké znamení, nic nebylo dost jasné. Jenom ta intuice, ta zrádná mrška pořád okolo mě kroužila.
Byla jsem sama už léta, Petříkovi bylo jedenáct a byl z něj schopný, krásný a šikovný chlapec.
Čím dál více a častěji se vracely mé myšlenky k Pavlovi. Tam jsem vždycky věděla, která bije, i když to nebylo vždy příjemné, ale ráda jsem na něj vzpomínala.

KONEC 2 ČÁSTI.

ČÁST TŘETÍ

Svatba a smrt….

Kapitola 1

Můj život plynul, jak má, jak už to u samoživitelek bývá. Z Petříka se stal krásný chlapec, jenom trochu paličatý, jako každé dítě v jeho věku.
Já jsem se vypracovala ze servírky přes kuchařku až na vedoucí. Taky jsme si koupili starou škodovku. Vyzrála ze mě žena, která věděla, co chce, ale hlavně, co život obnáší.
Jednou se stalo, že když jsem přišla večer z práce, začal mě přepadat splín. Otevřela jsem si láhvinku vína a sedla si k večeři, kterou mi připravil Petřík. Byl neuvěřitelně šikovný. Vždy mi připravil studený talíř nebo obložené chleby s lístečkem, na kterém bylo přání dobré chuti a noci.

Začalo mi být hrozně smutno. Byla krásná, jasná podzimní noc a mě přepadly vzpomínky.
Když jsem měla asi třetí skleničku a vzpomínky nebraly konce, nějak se mi sama zvedla ruka, vzala telefon a vytočila Pavlovo číslo.
Ačkoliv bylo už po třiadvacáté hodině, telefon zazvonil jen jednou. Pavel ho zvedl. Aniž bych se

představila povídám, „je mi hrozně smutno," a na druhém konci drátu se ozvalo: „Kotě moje, tak přijeď," řekl hlasem, který přímo pohladil.
Ano. Po dvanácti letech poznal v telefonu můj hlas.
„Vždyť je noc," odpovídám.
„No a?" říká, a pokračuje, „v noci se přeci krásně povídá."
„Je to daleko," odpovídám, a Pavel na to, „já počkám, budu za dvě hodiny před barákem."
„Tak dobře"odpověděla jsem a zavěsila jako v mátohách.

Když mi konečně došlo, co dělám, bylo už pozdě. Vím, je to šílenost, jet v noci sto padesát kilometrů, a navíc jsem pila. A co Petřík, vždyť spí, co když se vzbudí? Pletly se mi myšlenky jedna přes druhou, ale tolik se mi chtělo jet za ním.
Opět zvítězilo srdíčko, které jako kdyby se probudilo ze zimního spánku. U sousedů se ještě svítilo. Požádala jsem o hlídání s tím, že se do rána vrátím.

Sousedka zakroutila hlavou, prohlásila, že jsem cvok, ale souhlasila.

Vyšla jsem před barák a sedla do auta. Ujela jsem asi pět metrů a koukám, jak se mi ta bílá čára uprostřed silnice vlní. Tak tudy cesta nevede. To víno udělalo své. Okamžitě jsem se vrátila domů. A co teď? Pavel tam čeká. Čeká tam na MĚ. Zatelefonovala jsem Jarmilce, mé spolupracovnici a kamarádce.
„Jarmilko, prosím, na nic se neptej. Jenom mi dělej řidiče." Když slyšela můj zoufalý hlas, jenom se zeptala: „Kam pojedeme?"
„Řeknu ti to po cestě." Odpověděla jsem.

Asi po třiceti kilometrech už jí to bylo divné a povídá: „Tami, kam jedeme, ráno musíme být v práci?" „Já vím, Jarmilko, mám pocit, že jde přímo o život. Ještě tak sto kilometrů a jsme tam."

Znala mě, věděla, že nic nedělám jen tak, bezdůvodně, i když tohle bylo přímo bezhlavé. Jarmilka byla opravdu kamarádka a věděla, že až přijde čas, všechno jí řeknu. Věděla, že ptát se dřív nemá cenu.

Když jsme zastavily cca za dvě hodiny před Pavlovým barákem, marně jsem se rozhlížela na všechny strany. Pavel nikde. „No nazdar," pomyslela jsem si. Najednou se od baráku odlepil stín a směřoval k nám. Jarmilce došlo, co se děje. Šťouchla do mě a šeptá: „To je ten Pavel?" Jenom jsem bezmocně kývla. Srdce mi bušilo, jen vyskočit. Přistoupil ke mně, políbil mě na čelo, vzal mě za ruce a povídá: „Kotě moje, moc rád tě vidím. Pojedeme?"

„Kam?" ptám se.

„No přeci na naši chatu?" Odpověděl a políbil mě na oči.

Celou cestu mě pevně držel okolo ramen. Já měla hlavu položenou na jeho rameni a cítila jsem, jak moc nechci, aby tahle chvíle skončila.

Dojeli jsme na chatu a já nic nepoznávala. Najednou tam nebyla ta chaloupka sama, ale vyrostla tam přímo rekreační oblast. Ale v chatě se nic nezměnilo. Jenom tam zavedli elektriku. Protože byl podzim, byly přeci jenom noci chladné, a tak jsme roztopili v kamnech.
Jarmilce jsme pustili televizi a šli si povídat ven.

Došli jsme na naše molo, kde jsme prožili tolik různých situací. Nám se ale vracely jenom ty nejhezčí.
Sedli jsme si na lavičku, Pavel mě vzal okolo ramen a podzimní nebe plné hvězd bylo svědkem našeho polibku po dlouhých letech.
Byl jemný, něžný, až zamrazilo. Ani jeho ruce neztratily své kouzlo. Když mě objímal a tisknul k sobě, věděla jsem, že už o něj nikdy nechci přijít. Okolo nás se rozprostírala vodní plocha rybníka, která se v té jasné noci třpytila, jako by byla poházená diamanty.

Věděla jsem, že Pavel vychovává Pavlíka na devadesát procent sám. Stela měla úplně jiné zájmy. O tom jsem ale mluvit nechtěla, musel na to přijít sám. Co ho přivedlo k té větě: „Tak přijeď," mi začal najednou vyprávět. Věděl, že ho Stela podvádí. Kamarádi se mu smáli, ale kvůli synovi to rozvodem řešit nechtěl. Jezdili s Pavlíkem sami na výlety, na dovelené i na chatu. A tak jsme povídali a povídali, když najednou mi vzal hlavu do dlaní, tím jeho způsobem, a říká:
„Kotě moje, jezdi prosím častěji." Začalo se rozednívat. Nechala jsem jeho otázku viset ve vzduchu.
„Pojď, vrátíme se," říkám:"Musím se vrátit do práce."

Jarmilka u roztopených kamen usnula. Když jsme ji vzbudili, tak prohlásila:
„Jenom doufám, že vy dva už budete mít klid."
Zívající se šla opláchnout, abychom mohli vyrazit.

„Tak co? Přijedeš?" ptá se znova Pavel.
„Víš, nejdříve si musíš udělat pořádek doma a pak zavolej. Nejsme sami, máme děti. Už to není tak jednoduché," odpověděla jsem a objala ho. Políbili jsme se. Srdce jsem měla až v krku. Jeho ruce, které mě objímaly, mi vracely všechno, co se jen dá vrátit. Tolik bych chtěla všechny zábrany pustit z hlavy. Prostě srdíčko sem tam poslechlo i rozum. Pavla jsme vysadily před barákem a my jsme v pohodě a včas dorazily do práce.

Stýská se mi…

Kapitola 2

Blížilo se poledne a po probdělé noci bych se nejradši viděla v posteli. Z klimbání v kanceláři mě probral telefon. Ano. Volal Pavel. Mimo otázek, jak jsme dojely, mě začal lehce přesvědčovat, abych přijela na víkend.

„Tami, kotě moje, stýská se mi, a to jsi pryč pár hodin."

„Já vím," odpovídám, „taky je mi smutno."

Hovor byl plný něžností a vyznání. Bylo mi hrozně fajn.

Stačilo mi, že jsem ho alespoň slyšela. Když už hovor trval kolem půl hodiny, začali se po mně divně koukat. Došlo mi, že blokuji pracovní telefon. Pochopitelně nebylo k nepovšimnutí, že jsem se chvílemi červenala, chvílemi culila, prostě jsem byla jak čítanka.
Každému došlo, že služební hovor to určitě není.
A takhle volal každý den, jen s tím rozdílem, že to bylo až po dvanácté hodině, kdy byli všichni na obědě. To jsme měli půl hodinky jenom pro sebe. Byly to krásné hovory. Povídání, smích, špičkování. Bylo mi tak příjemně na dušičce, že jsem dospěla k názoru, že mi to snad i stačí. Hrozně jsem se bála, aby se něčím předčasným něco nepokazilo.
I když to „něco" jsem vůbec neuměla pojmenovat.

V tom samém duchu pokračovaly tyto hovory i večer, když už děti spaly. Bylo to krásné, ale finance taky. Měsíční účty dělaly kolem třech tisíc,
a to stál hovor padesát haléřů.

Nakonec jsme se přeci jen na víkendu domluvili. Petříka dám k mamince a Pavlíkovi se projednou bude věnovat Stela.
My si uděláme příjemný víkend na chatě. Dořešíme věci, které se za tak krátké noci nestihly. Nic jsem neočekávala. Nic jsem neplánovala. Jen jsem se hrozně těšila na jeho náruč.

V pátek jsem Pavla vyzvedla na hotelu, stejném jako když jsem se stěhovala.
Jediný rozdíl byl v tom, že už tam nedělal pana vrchního, ale vedoucího. Přivítal mě polibkem, objetím a se slovy:
„Krásně ti voní vlasy, jsem moc rád, že jsi tady."
„Jistě, jistě," odpovídám trochu ironicky, „už nejsem ta malá holka," a přitom zírám na ten obrovský nákup, co s sebou chce vzít.
Kytka růží, která ležela na bedně plné lososa, kaviáru, chlebíčků, Finské vodky, ananasu mě vracela do doby, kde už jsem jednou byla. Zasmála jsem se a povídám:

„Pavle, my tam zůstaneme napořád?" Zasmál se se mnou a říká:
„Jenom nechci, aby nám něco scházelo."

Když jsme dojeli na chatu a vybalili nákup, začalo mi být divně, jako kdyby se vracela taková ta tréma, když má člověk první rande. Žaludek se chvěje, srdce buší a rozklepaly se mi i ruce.
Pavel mě pozoruje a říká:
„Pojď, dáme si panáčka na uvítanou." Přikývla jsem, protože mi bylo jasné, že ho potřebuji.

Trochu to pomohlo. Přichystali jsme stůl, všechno prostřeli, abychom vůbec nemuseli vstávat ze sedačky a měli co nejvíce času jenom pro sebe. Jako kdyby mezi námi vůbec nebylo těch dvanáct let. Jako kdyby nic neskončilo.
Jenom už to nebylo tak bouřlivé. Bylo to jemnější, něžnější, krásnější. V tomhle případě ta léta, co jsme byli od sebe, byla znát. Pochopitelně jen

k dobrému, a o to pro nás k horšímu, když přišlo nedělní loučení.

Nedalo se jinak, než se domluvit na příštím víkendu. Mamince to už bylo podezřelé a začala něco tušit. Ale jako každá máma znala svou dceru a věděla, že stejně nic nezmůže. A protože už jsem byla starší a rozumnější, rozhodla jsem se říct jí pravdu. Moc jsem ji nepřekvapila. Prohlásila, že to tušila, a ať si dělám, co uznám za vhodné. Nebyla sice nadšená, což jsem chápala, ale alespoň já jsem měla trošku klidnější svědomí.

Když jsme opět jeli na chatu, Pavel se tvářil tajemně a že má pro mě překvapení. Byla jsem zvědavá, co to bude tentokrát, jeho překvapení byla vždy jako bomba.
Když jsme se usadili okolo jídla a pití, tak najednou vstal a vrátil se s obrovskou kyticí růží.
„Co se děje?" udiveně povídám.
„Stela požádala o rozvod," řekl jasně a nahlas.

„Co se stalo? Přišla na nás?" odpovídám rozrušeně.
„Ale ne. Uklidni se. Jenom jí bylo na obtíž o víkendu hlídat Pavlíka, a tak se rozhodla, že mi ho nechá v péči, když jí nechám byt, auto a psa." Podíval se na mě a čekal na moji reakci.

Vyrazilo mi to dech.
„Tak ona je schopna vyměnit syna za byt a auto? Co je to proboha za mámu?" odpověděla jsem a nebyla jsem schopna dalších slov. Rozum to ne a ne pobrat.
„Ano, je to tak," řekl a hned obrátil řeč, „zůstaneš s námi? Tedy se mnou a s Pavlíkem?"
Podívala jsem se na něj a zdráhavě odpovídám, „nevím, Pavle. Mám dobrou práci. Petřík tam chodí do školy. Mám i pěkně zařízený byt. Dalo mi to spoustu práce a úsilí."
„Nech si to ještě projít hlavou, všechno bych ti vynahradil," řekl potichu, ale s takovým důrazem, abych to hned nezamítla.

Ani bych nemohla. Copak jsem na tuhle chvíli celá léta nečekala?
Nalijme si čistého vína. Čekala!
A možná bych čekala i déle. Celou touhle změnou jako kdyby se všechno vrátilo úplně. Milování, jarní květy v posteli nahradilo podzimní listí, snídaně do postele a jeho velké, něžné ruce, které jsem tolik milovala.

Děti rozhodují!

Kapitola 3

V neděli jsme se vraceli domů unavení, ale spokojení.
Jedna otázka ale před námi stála. Co děti? Co když se nebudou mít rádi? Co když vůbec náš vztah neschválí? Všechno bylo teď o dětech. Ne o nás. Oba jsme na nich viseli. Oba taky víme, že jejich rozhodnutí by mělo obrovský, ne-li zásadní význam.

Rozhodnutí bylo jednoznačné. Řekneme jim o naší známosti, seznámíme je, a počkáme, co z toho bude. A tak jsme začali připravovat každý svého syna na příští víkend. Nemusím říkat, že jsme oba měli hrozný strach. Strach, jak budou kluci v začínající pubertě reagovat. Strach, že to budou děti, které nám znemožní spolu být.

Po dlouhém přemýšlení jsme se dohodli, že jim dáme čtrnáct dní, aby rozhodli za nás, jestli budeme, nebo nebudeme rodina.

Museli bychom to respektovat, protože kdyby si nerozuměli oni, neklapalo by to ani mezi námi. Mrazilo nás z toho oba, ale jiný nápad jsme neměli.

Přišel první jejich víkend. Byli na sebe i na nás zvědaví, ale nejvíc asi na to, kolik to přinese výhod. Byli to přeci jen puberťáci.
Než jsme je stihli představit, potkali se na hotelovém dvoře. Na první pohled si do oka padli, ale to ještě nevěděli, že to není jenom setkání kluků na dvoře. Nechali jsme tomu volný průběh.

Když jsme měli odjíždět na chatu, zavolali jsme je do auta. Zastavili se před námi, koukli na sebe a zůstali překvapeně stát.
„Tak to ty máš být můj brácha?" řekl Pavlík a začal se smát.
„No, to jsem si teda pomoh." prohlásil Petřík a začal se smát s ním.
My jsme jen stáli u auta a tupě zírali.

Než jsme dojeli na chatu, už nebyli tak smíchy bez sebe, ale vážnější a zasmušilejší. Když jsme po večeři zasedli k vážnějšímu hovoru, Pavlík konstatoval:
„No, tati, ale vařit umí."
Petřík se na něj podíval zkoumavým pohledem a příkře řekl:
„A co sis myslel?"
Nebylo mi vůbec dobře. Začali se špičkovat a já nevěděla, kam až to dojde. Jen abychom nemuseli odjet dřív.
Nic jsme nekomentovali, neříkali, co kdo má nebo nemá, jenom jsme jim vysvětlili, jakou těžkou úlohu mají. Že jenom jejich rozhodnutí rozhodne.

Pokoj měli v patře, kde si pořád jen špitali, abychom je neslyšeli. Když chodili pro vodu k hlavní pumpě, vraceli se déle, než by měli. Zdálo se nám, že si začali rozumět. Snad.
Ale ti naši pacholci nic neřekli. Nechali nás v tom pěkně topit.

V neděli jsme se rozloučili s očekáváním, co přinese příští víkend.
Vypadalo to, že si kluci rozumí. K nám jednotlivě se chovali hezky, jenom já pořád čekala, kdy to něco zmaří.

Příští víkend si naši panáčkové počkali až do nedělního oběda, kde svorně prohlásili:
„Tak my to tedy s vámi, rodičové, zkusíme," a propukli v hurónský smích.
My jsme se s Pavlem objali, zároveň děti a smáli jsme se s nimi.

Nikdo si neumí představit ten krásný a zároveň potupný pocit, když děti rozhodují o tvém štěstí. Děti, za které dýcháš a žiješ. Roztekly se mi slzy. Pavel mě znovu objal a kluci řekli:
„Nebreč, mami, my to nádobí umyjeme." Rozesmáli nás. Tolik štěstí a lásky najednou - to snad nejde ani pobrat.

Konstatování? Nejhezčí víkend v našem životě. Měli jsme dva krásné, zdravé kluky a svoji lásku, která si sice dala dvanáctiletý odklad, ale o to byla silnější.

Kluci si telefonovali snad každý den. Měli opravdu pěkný vztah. Účty za telefon se pochopitelně ještě zvedly.
Pokud se někdy poškorpili, vždy to i sami vyřešili. Nikdy jsme nemuseli do ničeho zasahovat. Oba byli paličatí, ješitní, ale přesto každý jiný.
Pavlík byl víc technický tip, vyrůstal přeci s tátou. Petřík byl jemnější a poetičtější. Pavlík měl rád rock a motorky, Petřík zase tremp a folk. Asi právě proto si rozuměli. Těšili se na sebe každý víkend a my samozřejmě také.
Přicházela zima, začal padat první sníh a Pavel byl rozvedený. Bydleli s Pavlíkem na hotelu a střídavě na chatě.
Ve městě byla blátivá sněhová břečka, ale na chatě bylo jako v Ladových pohádkách.

Čekali jsme první společné Vánoce. Přijeli jsme s Petříkem už dva dny před Štědrým dnem. Na chatě bylo hodně sněhu, a tak jsme museli nechat auto u příjezdové cesty. Odnesli jsme nákupy, které Pavel připravil, roztopili chatu a vrátili se pro ně do města. I tam čekal ještě zbytek nákupu. Pavel přeci musel hlavně nakoupit dětem. Tam, kde jiní měli plechovku ananasu pro celou rodinu, tak kluci měli každý svou, ale celou bednu, zrovna tak jahody nebo každému karton tatranek. To byl prostě Pavel. Ani by to jinak neuměl. Kluci pro něj byli vším. Jásali, když si každý otevřel svou plechovku, a velkou lžící se cpali jak nezavření.

Mně to moc radost nedělalo. Bála jsem se. Petřík vyrůstal skromně. Co si budeme povídat. Na lepší se vždy zvyká rychleji a lépe, ale nekomentovala jsem to, jenom doufala, že se časem vše usměrní.

Byl Štědrý den. Salát jsem měla připravený z předešlého dne, Pavel vařil rybí polévku a já obalovala ryby a řízky.
Kluci byli pořád venku. Chodili domů promáčení, ale šťastní. Stromeček už taky dostal své místo. Byl opravdu krásný a čerstvé jehličí vonělo celou chatou.

Než se začalo smrákat, připravila jsem velkou mísu s nakrájenými jablíčky, mrkvičkou, cukrovím a šli jsme je rozvěsit na všechny stromky a keříky, aby i zvířátka měla Štědrý den.
Klukům se to moc líbilo, nikdy nic podobného nezažili a měli z toho velikou radost.
Pavel mezitím naskládal dárky pod stromeček a připravil nádhernou štědrovečerní tabuli.
Přímo vybízela k usednutí. Bylo moc krásné večeřet jako rodina. Všichni tak nějak krásně zářili a já pochopitelně oči zalité slzami. Slzami štěstí.

Když kluci rozbalovali dárky a oči jim jen svítily, byli jsme my dva nejšťastnější na světě.
Ta léta čekání za tenhle pohled stála.
Kluci se bavili u stromečku a těšili se z dárků a my jsme seděli u lahvičky a chlebíčků.

Pavel rozehříval na kamnech olovo a dělal z něj ve formičkách rybářská olůvka. (Stal se z něj i vášnivý rybář.) Zbytek olova vylil klukům na zamrzlou betonovou terasu, kde se jim tuhnutím olova vytvářely různé patvary, které pojmenovávali.
Překrojovali jsme jablíčka, dělali lodičky
z ořechových skořápek se svíčkami a těšili se, když se všechny lodičky sjely na stejném místě.
Žádná televize, ani rádio, nic nemělo šanci tenhle večer pokazit.
My jsme s Pavlem plánovali budoucnost a kluci šťastní a spokojení si vystačili taky sami.
Nikdy a nikdo z nás na tyhle Vánoce nezapomene.

Stěhování.

Kapitola 4

Blížily se prázdniny a my jsme s Petříkem pořád dojížděli. Chlapcům to vadilo, týden bez sebe byl pro ně neskutečně dlouhý. Chtěli jsme, aby prázdniny byly krásné, a tak jsem si vzala na celé dva měsíce dovolenou. Budeme spolu poprvé celé dva měsíce. Pavel byl čím dál pozornější. Tu překvapil dárkem, tu květinou. Když jsme se potřebovali schovat a být chvíli opravdu sami, posloužila nám loďka na rybníku. Pavel chytal ryby, já se opalovala a dlouze jsme si povídali. Byly to neskutečně krásné chvilky. I když jsem čekala, že časem vášeň vyšumí, jak všichni říkali, nebylo tomu tak.

Byly to chvíle tak hezké, že jsem se rozhodla podat výpověď a přestěhovat se k Pavlovi.
Kluci sice jásali, ale já měla hlavu plnou obav.
Byt zatím Pavel neměl a zima na chatě, která byla výhradně letní, mě děsila. Ale slovo se má plnit.
Do práce jsem nastoupila u Pavla v hotelu. Byli jsme spolu celé dny, a přesto bylo vše v pořádku. Získali jsme mnoho nových přátel. Kluci chodili do školy, jenom puberta s nimi mlátila více, než bylo zdrávo. Jenomže mít za tatínka Pavla pro ně byla výhra. Byl k nim hodně tolerantní. Vše jim dovolil, vše chápal, a tak začaly naše první hádky.

Měla jsem o ně strach, kdežto Pavel prohlašoval: „Našim dětem se nemůže nic stát, neboj se."
Zlobila jsem se, ale nebylo mi to nic platné. Prostě na ně nedal dopustit. V patnácti letech jezdili na motorkách lépe než dospělí. Nahánělo mi to hrůzu.

Přišla zima, motorky se schovaly a já měla klid. Jen to bydlení na chatě bylo obtížné, i když mělo své kouzlo.
Když se roztopilo, bylo tam jak v lázních, ale ráno jsme měli jinovatku i na peřině.
Vstali jsme, vysekali z vědra led, uvařili snídani a vezli kluky do školy. Bavilo nás to. Když bylo úplně nejhůř, mohli jsme zůstat na hotelu. Byt se sháněl velice těžko, ale my už jsme si nějak zvykli.

Psal se rok 1989 a přišla sametová revoluce. Demokracie. To je něco. Naši chlapci si ji vysvětlili po svém a začali tím, že přestali chodit do učení. Dalo moc práce jim vysvětlit, co vlastně demokracie přináší, i když jsme sami nevěděli, co to přinese v praxi.

Hotel byl pořád majetkem státu, a tak jsme čekali, co přijde.
Naši přátelé ale taky. Nedalo jim, že žijeme takzvaně na hromádce, a tak začali kout pikle.

Nás ani nenapadlo něco měnit. Byli jsme rádi, že jsme spolu, a to nám stačilo.
Až jednou dva z našich přátel přišli s formuláři k vyplnění. Koukáme na ně trochu vyjeveně a oni jen řekli: „Vyplňte to, my už zbytek zařídíme."
Mysleli jsme, že jde o vtip, a tak jsme jim vyhověli. Byly to svatební formuláře.

No, vtip to nebyl. Asi za týden přišli s tím, že termín svatby máme 30.06.90 v půl dvanácté. Teď jsme se teprve oba zarazili. Jak se zachovat. Oba jsme to brali jako vtip, a i když se nám to líbilo, ani jeden nechtěl být ten první. Pořád a neustále ta naše ješitnost.

Výsledek byl takový, jaký má být.
Já byla v bílém kostýmku s bílou květinou ve vlasech, Pavel v tmavomodrých šatech s motýlkem a kluci vymydlení a oblečení, jak se sluší.
Stáli jsme v obřadní síni. Já rozechvělá, Pavel kupodivu klidný. Když se nás oddávající ptala na

naše „ANO", Pavel se ke mně naklonil a šeptá: „Kolik dáš, když řeknu ano?" Oči se mu leskly a na rtech jeho lišácký úsměv. „Zkus to a uvidíš," zašeptala jsem taky. Jenomže ten náš šepot byl slyšet na celou obřadní síň. Všichni se začali smát, oddávající nevyjímaje.
A pak už jsme slyšeli jenom onu větu:
„Vaše manželství je právoplatné, prosím o první manželský polibek."

Sousedé a přátelé nám vystrojili na chatě krásnou tabuli, připravili svatební hostinu a maminka se konečně smířila s tím, že to ani jinak dopadnout nemohlo.
Přijel i Tomáš. Z toho jsme měli oba radost. Byl to zase ten nejlepší přítel, i když ho to stálo dost úsilí. Nikdo z nás nikdy nepátral po tom, čí je Petřík syn. Prostě byl náš.
Pak přišel první den společného neštěstí. Tomáše jsme dlouho neviděli. Vzhledem k jeho práci nás to nepřekvapovalo. Ale všechno bylo jinak. V bytě ve

kterém neustále bydlel se porouchalo plynové potrubí a plyn pomalu unikal. Než se stačil jednoho dne probudit, plyn udělal své. Tomáš, poměrně mladý, umřel. Ležel ve svém bytě tři týdny, než ho díky zápachu objevila pošťačka. Byla to pro nás hrozná rána. Petřík to nesl velice špatně a Pavel dělal co mohl, aby jeho žal zmírnil.
Odešel nám přítel, táta a hlavně nejlepší kamarád. Udělali jsme velikou tryznu a zavzpomínali na každou chvilku, kterou jsme s ním prožili.

Na podzim jsme konečně dostali byt. Kluci trochu z puberty vyrostli. Petřík nám koupil štěně německé dogy. Byl to krásný pejsek šedočerné barvy (plášťové), a jak jinak se mohl jmenovat než Bony. Toho prvního harlekýna nám na horách ukradli. Já jsem měla konečně, co jsem chtěla, a byla jsem nadmíru šťastná.

Když jsme opustili hotel, protože se prodával, já jsem šla jako vedoucí do prodejny a Pavel začal

jezdit taxíkem. Nebyli jsme z těch, kteří by si troufli se zadlužit.
Jednou jsme se na jaře zase chystali na chalupu, když nám kluci udělali překvapení, až zůstal rozum stát. Vymyslel to Pavlík. Oni se vůbec vzácně doplňovali.
Zrušili mi na chatě kuchyň i s kuchyňským koutem, udělali z něj výčep,
probourali výdejní okénko a udělali krásnou zahradní restauraci. Aby se nám prý nezastesklo po hospodě. Dojalo nás to. Mě pochopitelně až k slzám. Byli jsme na ně pyšní a měli jsme je za to, jací jsou a jaké mají srdíčko, moc rádi.
Puberta byla pryč, stávali se z nich muži.

Život nepřelstíš...

Kapitola 5

Začal se psát rok 2003.
Petřík se oženil a Pavlík zůstal věrný motorkám.

Byl teplý květnový víkend. Hospůdka byla narvaná k prasknutí, když tu se objevil Pavlíkův kamarád. Byl rozrušený a vyděšený. Pořád jenom ukazoval rukou k polní cestě a nesouvisle koktal:
„Tam, tam, Pavlík je mrtvý, on je mrtvý." A plakal k neutišení.
Ničemu nerozumím, koukám na něj a říkám:
„Tak dost! Nech těch srandiček, vidíš, že nemáme čas, nevymýšlej si. Bůh ví, co jsi viděl."
Ale on jen plakal a opakoval:
„Je mrtvý, leží tam."
Teď jsme opravdu zvážněli, předali hospůdku sousedovi, sedli do auta a jeli jsme směrem k polní cestě. Jen pár desítek metrů od chalupy na polní cestě stálo policejní auto a černá dodávka.
Rozbušilo se mi srdce.
To ne, to nemůže být pravda. Najednou jsme nechtěli ani vystoupit z auta. Když jsme viděli, jak

dopravní policajti přistupují k nám, pomalu jsme vystoupili.
Šli jsme držíce se pevně až křečovitě za ruce blíž. Uprostřed mladých břízek u cesty vidíme ležícího Pavlíka a o pár metrů dál motorku.
Pavel zkoprněl a zůstal stát.
Já se pomalu blížila k Pavlíkovi, pořád nevěříc, že je to on, že je to jenom někdo jemu podobný, vždyť Pavel přeci říkal, že se našim dětem nemůže nic stát!

Byl to on. Ležel, jako kdyby odpočíval. Měl mírný úsměv na rtech a pootevřené modré oči. Ležel si tam uprostřed břízek, jako kdyby si tam šel jen odpočinout.
Plácám ho po tváři, „Pavlíku vstávej, prosím, to už stačí, vstávej!"
Ne! Dochází mi, že v něm není ani kapka života. Hladím ho po tváři a po mé stékají proudem slzy. Pavel stojí za mnou jako socha. Nevnímá. Jeho oči jsou nepřítomné a celý se třese. Policajti mě zvedají

od Pavlíka a odvádějí k manželovi. Padla mi do očí motorka. V zadním kole namotané mladé větve břízy, které pravděpodobně blokly zadní kolo a vyhodilo ho to doprostřed bříz, kde mu jedna zlomená větev zlomila vaz.

Policajti nám beze slova dali jeho věci do auta. Pavlíka odvážela černá dodávka a my se vraceli domů.
Nevím, jak jsme dojeli, kdo zavřel a zkasíroval hospodu, jenom skutečnost, že sedíme sami přitisknuti k sobě a beze slov jenom pláčeme.

Petřík to nesl velice špatně. Sotva bratra našel, tak o něj zase přišel. Byl ale jediný, kdo byl schopen vyřídit věci okolo pohřbu. Musel sebrat všechnu sílu, kterou měl, a které my jsme nebyli schopni.
My jsme pořád jenom seděli, plakali a pili. Moc jsme pili. Alkohol nás držel v jakémsi stavu nevědomí a nepřipouštění si té hrůzy, která nás potkala. Být prostě mimo. Ale kdybychom vypili snad ode všeho

sud, ne a ne se opít. Ani spánek nad námi neměl moc. Povedlo se usnout tak na půl hodinky a zase jsme seděli a nepřítomně zírali.

Naši přátelé a sousedi nás zpovzdálí kontrolovali, aby se nám nic nestalo. Abychom nezkolabovali. Kontrolovali kouř z komína a sem tam vždy někdo strčil hlavu do chalupy s nějakým jídlem.
Každý z nich měl děti a věděl, že tady slova útěchy nemají smysl ani místo.

Když jsme se malinko vzpamatovali, přišel den pohřbu. Jako kdyby se všechno dostavilo ještě jednou a ve větší síle. Nevnímali jsme kremaci, řečníka, ani lidi, kteří nám kondolovali.
Když jsme vyšli ven, na malém parkovišti bylo snad dvěstě motorek, které nastartovaly a rozburácely se vší silou motory. Snad na pět minut, snad na hodinu, už nevím, ale celá ta hrůza teď nabrala na skutečné realitě.

Život začal zase plynout, ale smutně a bezradostně.

I když vnoučata a čas se snaží bolest zmírnit, je to pořád hluboká rána. Která se nikdy nezacelí. Jenom zmírní.
Pavel už je v důchodu, já k němu pomalu směřuji.
Bydlíme opět na chatě, kterou jsme zrekonstruovali k trvalému bydlení. Petřík bydlí s manželkou a dětmi ve městě a snaží se být u nás co nejčastěji.

Hospůdka, kterou Pavlík vymyslel, zůstala jako hmatatelná vzpomínka na něj.
Život prostě nepřelstíš. Co se má stát, stane se.
Důležité je mít se vždy o koho opřít.
Koho obejmout ve štěstí i v tísni.
Jen když dáváš a nečekáš, že budeš brát.
Jen když miluješ bez podmínek.
Jen takový vztah má smysl.
Jen taková láska vydrží jakoukoliv zátěž.

Není to špatný konec příběhu, je jen takový, jaký život skutečně je.
Přesto všechno, važme si ho.

Konec

A jak je to dnes?

Jak to vypadá po letech?

Uběhlo pár let a já budu mít opět narozeniny. Nebudou osmnácté, ale sedmapadesáté. Opět je šeřík v plném květu a Pavel chodí okolo zahrádek a sprostě ho krade. Je v důchodu a zrovna po těžké operaci. A tak sehnutý a zkroucený láme větvičky té voňavé květinky.

Aby toho nebylo málo, tak Petřík spadl z kola a je po operaci lokte. Je mu třiatřicet, má dvě děti a

ženu, která mi závidí tu romantiku, kterou jsem prožila. Pochopitelně v dobrém.

Pavlík má páté výročí jeho osudného pádu na motorce a já jsem na všechno sama. Teda sama na práci. Po letech jsem se skamarádila se sekačkou, se sekyrkou, no prostě se vším co ty moji milovaní chlapci dělali a teď nemohou..

Že si zrovna najednou museli udělat takové choroby, kdy nemůžou dělat nic.

A tak oba chodí okolo a mají z toho úžasnou legraci, protože už se mi povedlo zlomit topůrko, přejet kabel od sekačky… jediný co mi jde perfektně, je sbírat po našem pejskovi, pokud si pamatujete,doga německá jménem Bony, sbírat jeho hovínka, za které se opravdu nemusí stydět. Mám to jako posilovnu, než tu zaminovanou parcelu uklidím.

A tak v pohodě žijme, pokud to jde, pijeme, protože mám ty narozeniny a pořád jsme kupodivu rádi, že jsme spolu.

I vám všem, kteří jste můj příběh četli, nebo čtete, přeji takový život. I přes všechny nástrahy by jsme nikdo z nás neměnil. Všem přeji moc hezký život a všechna přání ať jsou předem splněna.

Vaše Tami. 

© Tamara Ludvová
Karlovy Vary 2007